

ناول: د دوزخ څخه يو سپی.

ليکوال: امير عشيری.

نشرکونکې: خواجه زی خپرونډويه اداره. <https://t.me/pashtoonovels0>

خواجه زی خپرونډويه اداره

[HTTPS://T.ME/PASHTOONOVELS0](https://t.me/pashtoonovels0)

@shuhab09

[Ketabton.com](https://www.ketabton.com)

ناول

د دوزخ

خڅه

يو

سپي

ليکوال

امير عشيري

زباړونکے

خواجہ زی

<https://t.me/pashtoonovels0>

"بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ"

مخکې له دې چې د اترار د ښار دروازي بندي شي دوه ځوانان چې دواړه د اترار د امير ځانگړي ساتونکي وه او سپاره وو، له ښاره ووتل او د شپې په تياره کې يې د مغولستان پر لور په چټکۍ اسونه وځغلول. ډېر ژر يې د اترار ښار شاته پرېښود.

بالخاش، چې د هغه بل ساتونکي مشر و، وويل:

- ته فکر کوې چې موږ به د لمر ختو مخکې کاروان ته ورسېږو؟

احمد آق سو، چې د هغه تر څنگ اس ځغله وو، ځواب ورکړ:

- معلومه نه ده، ښاغلی! کاروان د ماښام نږدې وخت کې له ښاره ووت، هغوی له موږ څخه څو منزلونه مخکې دي.

بالخاش وخنډل او ويې ويل:

- هغوی زموږ د حرکت چټکتيا نه لري.

احمد وويل:

- ښاغلی، موږ بايد د خپلو اسونو فکر هم وکړو. که بې له وقفي وځغلو، کېدای شي دا بې ژبې حيوانات له پښو ولوېږي.

بالخاش په کلک لهجه وويل:

- خو زه غواړم په هر قيمت چې کېږي د لمر له راختو سره سم کاروان ته ورسېږم. هغوی له موږ ډېر لرې نه دي.

احمد وويل:

- زما په اند موږ بايد بېرته ونه کړو، که د لمر ختو مخکې ونه رسېدو، خامخا تر نيمې

ورځې به کاروان ته ورسېږو.

بالخاش وویل:

- ما تر اوسه داسې سست جنگیالی نه دی لیدلی! ته پخپله پوهېږې، که زما ملاتړ نه وای، غایر خان به ته له دندې ایستلی وای، هغه ستا پشان ټنبل سرتېري خپل په ځانگړي ساتونکو ډله کې نه خوښه وي.
بیا یې اس ته پښه ورکړه او ویې ویل:
- بیره وکړه!

احمد هڅه کول چې بالخاش له دې تلوار څخه راوگرځوي، نو ځکه خپل ځان یې تر هغه ورسه وو او ویې ویل: ښاغلی هوا تیاره ده او لاری خرابې.
بالخاش په ټنده لهجه وویل: فکر کوم که چوپ اوسپړی نو ښه به خپل لاری ته دوام ورکړو.

- تاسو حتا خپل د روغتیا په فکر کې هم نه یاست.

- نغوایم بیځایه خبری واورم.

احمد آق سو چې پوه شو "بالخاش" قانع کېدونکی نه دی، نو چوپ شو او خپل اس یې ورپسې وځغلو.

د اسونو د ځغاستو غږونه د شپې په تیاره کې د دښتي خاموشي ماته کړه. دوی د اترار د امیر، غایر خان، له خوا مامور شوي وو چې د سوداگرو د هغه کاروان ساتنه وکړي، چې د ماښام مخکې د مغولستان پر لور روان شوی و.

بالخاش د یو څه مزل وروسته چوپتیا ماته کړه او ویې ویل:

- معلومه نه ده چې غایر خان ولې د کاروان د تگ وروسته دا ماموریت موږ ته راکړ؟

احمد آق سو ځواب ورکړ:

- بې شکه، هغه غواړي چې موږ له شالخوا د کاروان ساتنه وکړو ترڅو کوم خطر کاروان ته و نه رسېږي.

بالخاش وويل:

- که د سوداگرو سره کومه بده واقعه پېښې هم شې نو زموږ دوه نفرو له لاسه څه کېږي؟ حتا امکان لری تر اوسه د غلو لاس ته لوېدلي هم وي؟

بيا چوپتيا خپره شوه.

بالخاش يو قوي، منځنی، ونه لرونکی ځوان و، چې د غاير خان په ځانگړي ساتونکي گارد کې يې خدمت کاوه. تازه ورته د "ساتونکي ډلی قومندان" مقام ورکړل شوی و.

کله چې اس يې د شپې په تياره کې روان و، فکرونه يې د "خان سلطان" پر شاوخوا راټول وو، هغې ښکلي تور سترگې نجلۍ، چې بالخاش پرې زړه بایللی و. خان سلطان د اترار له ښکلو نجونو څخه شمېرل کېده. همغه شپه، بالخاش له احمد آق سو سره د خان سلطان کور ته تللی و، ترڅو تر ماموریت مخکې ترې خدای پاماني واخلي. کله چې نجلۍ د بالخاش د ماموریت خبر واورېد، ژوره خپه شوه.

بالخاش هغه په خپلو قوي لاسونو کې کلکه ونيوله، په غومبرې ښکل کړل او داسې حال کې چې د هغې اوښکي خپل په گوتو پاک کولې دلدارۍ ورکول چې پېر ژر به د ارزښتناکه ډالېو سره د مغولستان څخه راواپس کېږي او دا به خپل کور ته بيايي. خان سلطان چې سر د هغه په سيني کيخودلې وو او ژړل يې ناڅاپه يې خپل ځان د بالخاش له غېږې ازاد کړ، بې له دې چې څه ووايي، تيزه بېرته کور ته ننوتله.

بالخاش همداسې ولاړ پاتې شو، او په تياره کې يې د هغې د تلو لار ته کتل.

"ښاغلی بېرته وکړئ، د ښار د دروازو بندېدو وخت رانږدې دی!"

دا د احمد آق سو غږ و، چې څو گامه وړاندې ولاړ و او د دواړو د خدای پاماني صحنه يې کتل.

بالخاش داسي حال کې چې د خفگان څخه تندي تريو شوی و، د احمد پر لور لاړ، پر اس سپور شو د اس واگې لاس کې واخيست او بې له ځنډه د ښار د دروازې خوا ته روان شو، احمد هم ورپسې خپل اس ځغلولو.

بالخاش اوس که خه هم د دښتي په تپه تياره کې روان و، خو فکر يې لا هم په اترار او د خپلې محبوبې کور کې و. د هغې د سترگو اوښکې، چې د څراغ په رڼا کې يې ليدلې وې، لا هم د ده په سترگو کې مجسمې وې. هغه احساس کاوه، چې له خان سلطان پرته ژوند نشي کولی، او روح يې د دوه تور سترگو جنۍ په جال کې کير پاتې.

بالخاش له مجبوريت څخه دا دنده په غاړه اخيستې وه، د غاير خان له ويرې، چې يو ظالم او بې رحمه سړی و، چې خپل له خبري څخه نه اورېدي. بالخاش اراده درلود چې په هر قيمت چې کېږي د لمر له راختو مخکې کاروان ته ورسېږي، نو بې له دې چې د احمد آق سو خبرو ته غوږ ونيسي، خپل اس يې يو نفس ځغلولو...

احمد خپل چوپتيا مات کړل او ويې ويل:

- قربان، که اجازه راکړئ، په راتلونکي منزل کې لږ استراحت وکړو. اسونه ستري دي او ويړه ده چې له پښو نه ولوېږي. زما اس ډېر ستري شوی، له ډېره وخته په لاره يو. دوه منزلونه مو تر شا پرېښي دي.

بالخاش لږ سوچ وکړ، که اسونو ته دمه ورنه کړي، نو د هغوی د مړينې خطر حتمي دی. په دروند اواز يې وويل:

- زه نه پوهېږم ته ولې دومره ټينگار کوې چې دمه وکړو؟ سمه ده، ځان تيار کړه، چې په راتلونکي منزل کې استراحت وکړو.

احمد، چې د بالخاش تر څنگ يې اس ځغلولو، وويل: د دې غونډۍ شاته، زموږ د لارې پر سر يوه کوچنۍ ښارگوټي دی، چې د سړک ښي اړخ ته موقعيت لري. هلته زموږ او د اسونو لپاره د استراحت لپاره مناسب ځای دی.

- د دې ښارگوټي نوم څه دی؟

- هرسبان ...

بالخاش د ژبي لاندي دا نوم ځان سره تکرار کړو: هر سبان...

بيا لږ تم شو، او ويې ويل:

- دا نوم راته آشنا ښکاري، او ما ته د تېر کال يوه خونړۍ پيښه راياډه وى، چې هلته شوې وه. هغه وخت شاوخوا زر باغيان د غايرخان د حکومت د نسکورولو په پار سره راټول شوى وه، موږ په همدې هر سبان کې د هغوي سره مخ شو. سخت جنگ وشو، ټول مو تيت و پرک کړل. په هغه جگړه کې زه يو عادي جنگيالی وم او سخت ټپي شوم.

احمد وويل: ښاغلی زه هم په هماغه جگړه کې وم، ما د ښي اړخ په ليکه کې جنگ کاوه.

بالخاش په حيرانتيا ورته وکتل او ويې ويل: خو ما ته ياد ته نه راځي.

- هو. ما هم هغه جگړه کې تاسو ونه لېدلې هغه وخت تاسو يو معمولي جنگيالی وې.

خو اوس د غايرخان د ساتونکي ډلي قوماندان ياست!

- د ساتونکي ډلي قوماندان؟!

- لکه چې ستاسو فکر تراوسه هم اترار ښار کې پاتي؟

- هو، صحيح پوه شوي، زه د خان سلطان په اړه فکر کوم.

- تاسې حق لرئ. هغه يوه ډېره ښکلې نجلۍ ده. په اترار کې تر هغې بله ښکلۍ

انجلې شتون نلري.

بيا يې معنا داره خندا وکړل او ويې ويل: تاسو ډېر نيکمرغه سپرې ياست چې تراوسه

غايرخان د داسي ښکلۍ انجلۍ د شتون څخه بېخبره دى.

بالخاش په جدي لهجه وويل: خان سلطان زما ده، هر څوک چې د هغې د ترلاسه

کولو خيال وکړي، زه به يې ژوندی پرېښدم.

احمد وويل: تاسې يو زړور او بې باک سپرې ياست.

- او ته يو وفادار جنگيالی.

دواړه غلي شول. لاره له يوې غونډۍ تېرېده. کله چې غونډۍ يې تر شا پرېښوده، احمد وويل:

- تر هرسبان ډېر لږ فاصله پاتې ده، که هوا روښانه وای، د ښار سيوری به مو ليدلی وای.

بالخاش وويل:

- د سړک د دواړو خواوو باغونه دا ښکاره کوي چې موږ د ښارگوټي څنډې ته رسېدلي يو.

لږ وروسته، هغوی ښار ته ننوتل، د اسونو سرعت يې کم کړ. احمد وويل:

- دلته يو شرابخانه ده، چې مسافرو ته د استوگنې ځای ورکوي، هلته څو.

-بېرته وکړه.

- له دې لارې راځې.

هرسبان په تياره کې ډوب وو، د اسونو د پښو غږونو د ځمکي سره په لگيدو د هغه

ځای چوپتيا ماتول، د کوڅې پای کې يو کوچنی میدان و، چې شرابخانه د شمال

لويدیځ په څنډه کې وه. بالخاش وويل:

- ته له دې ځايه زما څخه زيات خبر يې، مخکې لاړ شه او مناسب ځای پيدا کړه.

احمد آق سو، خپل اس ته لغته ورکړه ترڅو ځان ژر شرابخانې ته ورسه وي. کله چې

هلته ورسیده لا هم پر اس ناست ځان يې ورتیت کړ، او د شرابخانې دروازه يې څو

ځله په لاس ووهله، هېڅ غږ راونه وت. دا ځل له اس څخه رانښکته شو او دروازه يې لا

پسې کلک وټکول.

بالخاش هم هغه ته ورسیده او ويې ويل: بې فايدې ده، گورې چې شرابخانه بنده ده.

احمد وويل:

- قربان، د شرابخانې مالک همدلته اوسيری.

بالخاش له اس ښکته شو. هماغه مهال، د دروازې له درز څخه کمزورې رڼا راووتله او

د یو کس غږ رابنکاره شو، چې له عمره لوی بڼکارېده:

- څوک یې؟

احمد وویل: دروازې خلاصه کړه، آشنا یم!

هغه سړی وویل: نه شم خلاصولای، شرابخانه بنده ده.

احمد آق سو دا ځل په امر کونکي لهجې وویل: موږ د غایرخان سپاره یو، که دروازې خلاصه نه کړې، په زور به درننوځو!

کله چې د شرابخانې مالک د غایرخان نوم واورېد، وپره پرې خپره شوه او دروازې پرانیسته. هغه خپل د لاس څراغ پورته کړو، چې له شا یې دواړه سړي وکولای شي وويني، او په لږزانه غږ یې وویل:

- بڼاغلیو، زما کور ته بڼه راغلاست!

بالخاش او احمد یو بل ته وکتل، احمد په کراره غږ بالخاش ته وویل: بڼاغلی د غایرخان ځواک وینې؟

بوډا سړي وپوښتل:

- څو کسان یاست؟

احمد بغیر له دې چې د هغه خبرو ته غوږ ونیسې شا ته یې تیل واهه، لاره یې بالخاش ته پرانیستل او وپې ویل:

- دننه راځې بڼاغلی دا ځای د استراحت لپاره مناسب دی، بڼه شراب هم لري!
بالخاش گام د شرابخانې دننه کیخود بوډا ته یې وکتل، او وپې ویل:
- اسونه له موږ څخه زیات استراحت ته اړتیا لري.

احمد آق سو وویل:

- بڼاغلی زه دلته پاتې کېږم، ترڅو دا بوډا تاسو ته یوه خونه درکړي، بیا به موږ دواړه اسونه طویلي ته بوځو.

بالخاش دننه شو او زور سړي ته یې وویل: ډېر وخت نه لرو، بېرته وکړه، موږ دلته لږه موده پاتې کېږو.

د شرابخانې مالک، چې نوم یې "سایان" و، مخته لار او بالخاش یې دوهم پور ته بوت. کله چې د یوې خونې مخې ته ورسېدل، ویې ویل: اجازه راکړه چې خونه لږه سمبال کړم.

بیا دننه لار، لږ وروسته بېرته راووت او ویې ویل: دا زما د لور خونه ده، پرته له دې، بله مناسبه خونه چې ستاسو مناسب وی نه لرم. هغه اوس راوتونکې ده.

بالخاش خواهشینی شو او ویې ویل: مهرباني وکړه خپل لور ته ووايه چې له خونې دې نه راوځي، موږ کولی شو د ننه په شرابخانه کې استراحت وکړو.

په همدې وخت کې د خونې دروازه خلاصه شوه، او یوه ځوانه، نښاپسته نجلی، چې خپل اوږده ویشتان یې د یوه سپین ټیکری لاندې پټ کول د دروازې په چوکاټ کې رابنکاره شوه.

بالخاش سر د هغې لور ته واړاوه، او د څو شیبو لپاره د دواړو سترگې سره ونښتې. نجلی لور قد، ښکلي سترگې، او زړه رابنکونکې څېره درلوده. شرم د هغې پر مخ سوروالی راوستلی و، او د هغې له نظره داسې ښکاره کېده، لکه چې د بالخاش درناوی او یو ډول د لیدو شوق لری!

بالخاش، سترگې ترې واړولې او غوښتل یې سایان ته څه ووايي، خو زور سړی په همدې لنډو شېبو کې لا د هغه ځای څخه تللی و. بالخاش یو څه حیران و، خو انجلی تراوسه دوه سترگي هغه ته نیولې وه، بالاخره، نجلی چوپتیا ماته کړه او ویې ویل: زه فکر کوم چې ته یو اصیل جنګیالی یې.

بالخاش موسکی شو او ویې ویل: دا ستاسو نیک نظر دې اغلی.

نجلی وویل: مهرباني وکړئ، استراحت وکړئ.

بالخاش - ستاسې له دې میلمه پالنې مننه.

نجلی - شراب خوښوئ؟

بالخاش - د دې ځای د شرابو ډېر تعریفونه مې اورېدلي.

نجلی- دا ءل باید خپله یې تعریف کړی.

بالخاش- بښنه غواړم، ستا نوم څه دی؟

نجلی سر تیت کړ او په ورو اواز یې وویل: ایلي.

بالخاش وویل: ستا نوم هم ستا په څېر ښکلی دی.

بیا بالخاش د خونې دروازه پرانیسته او دننه لاړو پرده یې لږه پورته کړه، سترگې یې د نجلی پر بستر ولگېدې، چې لا هم گډوډ و، د هغې د سر نښه لا پر البښت وه.

ایلي، چې د بالخاش تر شا ولاړه وه، وویل: دننه لاړ شې سردار!

بالخاش وخنډل او ویې ویل: ډېر وخت پاتې دی چې زه سردار شم، ښه به وي چې ما د بالخاش په نوم غږ کړی.

ایلي وویل: اجازه راکوی تاسو ته شراب راوړم؟

بالخاش- هو زړه مې غواړی د دې ځای شراب وڅښم.

ایلي په بیره شرابخانې ته ولاړه...

بالخاش ورو ورو قدمونه واخستل، د تخت پر څنډه کېناست، دواړه لاسونه یې پر نالې کېښودل، او لږ شاته لاړ. نالې لا هم د ایلي د بدن تودوخه ساتلې وه، بالخاش دا تودوخه احساس کړه، او ناڅاپه پوه شو چې سترې دی او استراحت ته اړتیا لري. "خان سلطان" یې یاد ته راغلل، دا نوم ده تلل په مینه او شوق ځان سره تکرار اووه. د هغې د ژړا ډکې سترگې د خدایي پاماني وخت کې د ده و ذهن ته راغلل او زړه یې اور واخیست. ده، خان سلطان، په خپل ذهن کې را ژوندۍ کړه او په زړه کې یې یوه هیله پیدا شوه...

چې ای کاش چې په هماغه شیبه کې خان سلطان هلته په هغه توده بستر کې ویده وای، او هغه په توده، جذباتي او مینه ناک انداز هغې ته ناز ورکړی وای او ښکل کړي وایې. په هماغه شیبه کې چې بالخاش په خپلو فکرونو کې ډوب و او د خان سلطان تجسم یې کاوه، ناڅاپه ایلي په بیره کوټې ته داخل شوه او په داسې لهجه چې

اضطراب او ویره پکې احساسېده وویل: شراب مه څښې! غواړې چې تاسو ته زهر درکړي، ډېر وحشتانک دی.

بالخاش له خپل ځایه پورته شو، هک حیران یې د ایلي خبرو ته غوږ نیولې وو، نه پوهېدې چې اصل خبره څه ده؟
ویې پوښتل: "څوک غواړي ما ته زهر راکړي؟"
ایلي- ستاسو ملګري، هماغه کس چې اسونه یې طویلي ته بوځل.
بالخاش- ستا پلار هم پوهېږي؟
ایلي- نه، قربان!

بالخاش بیا پوښتنه وکړه: نو ته له کومه پوه شوې چې زما دوست غواړي ما ته زهر راکړي؟
ایلي په وېرې او ډار وویل: زه چې د شرابخانې دروازې ته ورسېدم، دروازه خلاصه وه. ما ستاسو ملګري ولید چې یو څه یې د شرابو لوبڼي ته تویول!
بالخاش پوښتنه وکړه: ستا پلار چېرته و هغه وخت؟ هغه دا کار ونه لید؟
ایلي- هغه هم په شرابخانه کې و، خو ستا ملګري شا ورته کړې وه او د دروازې سره نږدې ولاړ و. باور وکړه، ما په خپلو سترګو ولیدل.

بالخاش حیران و چې څه وکړي. د ایلي خبرې ورته د شک وړ ښکاره شوې. له ځانه یې وپوښتل: "احمد ولې غواړي ما ته زهر راکړي؟" د دې پوښتنې ځواب ورته سخت و. حیران د کټ تر څنګ ولاړ و، د ایلي نظر د هغه خواته وو. بالخاش فکر وکړ چې "احمد آق سو" به لیونی شوی وي. ځکه تر دې دمه یې هېڅ داسې حرکت نه و کړې چې د بالخاش شک را وپاروي.

ناخپه د کوټې د باندې د پښو غږ راغی. ایلي وویل: هغه راروان دی، داسې ښکاري چې پلار مې هم ورسره دی.
بالخاش په یوه شیبه کې پریکړه وکړل او ویې ویل: ته لاره شه د هغه پردې تر شا پټه شه، هر کله مې چې غږ درکړ، را ووځه!

ایلی په بیره د پردې شاته ولاړ. زړه یې په سینه کې درزا کوله. اصیل جنگیالی ته اندېښمنه و، چې زهر و نخکي. بالخاش د کټ پر غاړه کېښناست، خپلې سترګې یې د کوټې شاوخوا ته وگرځولې او هڅه یې کوله چې ځان آرام او بې پروا ښکاره کړي.

"احمد آق سو" د شرابخانې له مالک "سایان" سره کوټې ته داخل شو. د شرابو لوبښی یې د دوو پیالو سره په ځمکه کېښود او په خندا یې وویل:
- قربان! نن شپه مور د سایان میلمنه یو، د هغه له بهترینو شرابو سره چې خپله یې جوړه وي!

په احمد کې داسې څه نه تر سترگو کېدل چې ښيي دی د بالخاش د وژلو نیت لري. د هغه آرامه څېره د بالخاش شک ته دوام ورکړ، حتی دا فکر یې وکړ چې د ایلي خبرې به شاید بې اساسه اوسېږي.

بالخاش پوښتنه وکړه: اسبونه دې طویلي ته بوتل؟
احمد- هو، قربان، هغوی مصروف د واښو په خوړلو دي.
بالخاش- نو مخکې له لمر ختو کولای شو حرکت وکړو؟
احمد- هو، لږ وخت پاتې دی.

سایان وویل: قربان، د سهار نارې هم زما مېلمانه یاست.
بالخاش سایان ته وکتل او ویې ویل: ته د ډېر لوی زړه څښتن یې سایان! خو مور باید ژر تر ژره حرکت وکړو.

احمد یوه پیاله د شرابو څخه ډکه کړه او د بالخاش مخې ته یې ونيوله او ویې ویل:
- دا د بهترینو زړو شرابو څخه دي، هم رنگ او هم خوند یې بې ساري دی.
بالخاش پیاله واخیسته، دننه یې وکتل، او ویې ویل: ښکاري خو همداسې!
بیا یې سایان ته وکتل او ویې ویل: ستا سره نور کار نه لرم، ته تللی شې.
سایان له کوټې ووت.

ایلی چې د پردې شاته پټه وه، په ژور وحشت او وېرې کې وه. هغې لیدل چې
بالخاش هغه اصیل جنگیالی، د هغې خبرو ته هېڅ توجه نه ده کړې او غواړي له هغه
زهرجنو شرابو څخه وځکي.

ایلی له ځانه سره وویل: "که جام یې شونډو ته نږدې کړ، زه به د پردې له شا راووخم
او هغه جام به یې له لاسه واخلم، افسوس به وي چې داسې یو جنگیالی مړ شي!"

بالخاش احمد ته وکتل او ویې ویل: خپله هم یو جام ډک کړه!
بالخاش له ځانه سره فکر کاوه چې احمد که د رښتیا هم شرابو کې زهر اچولې وی
نو ضرور به یوه پلمه پیدا کړي چې شراب و نه ځکي، او هماغه به د ده د نیولو لپاره
یو ښه فرصت وي.

احمد سر ښکته کړ او ویې ویل: قربان، زه دا جرات نه شم کولی چې د خپل
قوماندان په وړاندې شراب وځکم!
بالخاش په خندا وویل: خو زه دا اجازه درکوم! موږ په دنده کې یو، باید سره ملکري
واوسو!

احمد د شرابو لوبڼې ته لاړ، دویمه پیاله یې ډکه کړه او ویې ویل: نو ښه غواړم
ښاغلی.

بالخاش خپله پیاله پورته کړه او ویې ویل: د غایر خان، او د اترار د واکمن د
سلامتی لپاره ځکو!
هغه خپله پیاله شونډو ته نږدې کړه، خو له احمد څخه یې سترگې نه وې اړولې،
منتظر و چې وگوری ایا احمد شراب څښي او کنه؟

احمد د شرابو پیاله خولې ته پورته کړل او تر وروستي څاڅکي پورې وڅښله او ویې
ویل: دا زما د عمر تر ټولو بهترین شراب دي چې څښلي مې دي!

بالخاش شکمن و، نه پوهېده چې شراب وڅکي که نه؟ هغه لېدلې وه چې احمد هم له هماغه شرابو څخه څښلې وه، له ځانه سره یې وویل: "ایلي ضرور غلط شوي ده، او د هغې خبرې یې اساسه وی"

خو ایلي چې د پردې شاته وه، و پوهېده چې احمد ضرور یو چالاکي کړې ده. ځکه چې دې په خپلو سترگو لیدلي وو چې احمد یو څه د شرابو لوبښي ته توی کړي وو... احمد وویل: قربان، شراب مو وڅښې، بیحد خواږه دی.

بالخاش نور اړتیا نه لرله چې شک وکړي. هغه ډاډه و چې احمد د ده د وژلو کوم نیت نه درلود. هغه جام پورته کړ چې و یې څښي. خو ناڅاپه ایلي د پردې له شا راووتله، او د بالخاش لاس یې ونيو او په اندېښمن غږ یې وویل: دا شراب زهرجن دی، مه یې څښه!

یو دروند او ناراحت کوونکي چوپتیا په کوټه کې خپره شوه. احمد وارخطا شو، بالخاش جام ښکته کړ، بیا شک پرې راغی. احمد په تنده لهجه ایلي ته وکتل او ویې ویل:

- ته څوک یې؟ او دلته څه کوې؟

او غوښتل یې چې د ایلي لور ته لار شې خو بالخاش یې مخ ونيو او ویې وویل: پرېږده، دا د سایان لور ده. هغې ما ته خبر راکړی و چې تا په شرابو کې زهر اچولي.

د دې خبرې په اوریدو احمد د دروغو مسکل وکړل او ویې ویل:

- دا څنگه مسخره خبره ده! څوک دومره جرئت لري چې د خپل بادار د وژلو هڅه وکړي؟ زه دا نجلی نه ښم، دا ما ته راوسپارئ!

بالخاش په آرامۍ وویل:

- آرام اوسه، احمد. که خبره یې دروغ وي، زه به پخپله سزا ورکړم.

بیا یې ایلي ته وکتل او ویې ویل:

- ته غلطه یې، احمد زما ملګري دی، او ده خپله له همدې شرابو څښلي دي.

ایلي په ویره سره احمد ته وکتل، بیا یې بالخاش ته پام شو او ویې ویل:
- کېدای شي زهر یې مخکې ستا په جام کې اچولي وي. ازمايل یې اسانه دی، همدا
جام ورکړه چې دی یې وڅښي.

بالخاش وخنډل او ویې ویل:
- بد نظره نه دی، احمد، ته څه وایې؟
احمد آق سو رنگ و پرید خوله یې وچه شوه او ویې ویل:
- تاسو خپله ولیدل چې ما هم له همدې شرابو وڅښل.

بالخاش وویل:
- زه پوهیږم، خو زه غواړم دا جام هم وڅښې، تر څو ایلي پوه شي چې ته ماته د
ضرر رسولو نیت نه لري.

احمد آق سو ناڅاپه ساه بنده شوه، احساس یې وکړ چې مرگ ورته نږدې دی. د هغه
د څهرې رنگ تغییر وکړو، بدن یې وریدېد، او سترگې یې د شرابو جام ته څښې
شوې. بالخاش احساس وکړ چې د جام دننه شراب له هغه بوتل سره فرق لري. احمد،
چې پوه شو ژوند یې په خطر کې دی، جام یې په لرزیدلي لاس واخیست. څو شېبې
یې فکر وکړ، ساید غوښتل یې یو نقشه وباسې ترڅو هم ځان د دې حالت څخه
وژغوری او هم بالخاش لمبښه وپسي.

احمد ناڅاپه د شرابو ټول جام په تېز حرکت سره د بالخاش پر مخ وشینده، او شاته
ولاړ، جام یې وغورځاوه، او خپل توره یې له ټیګۍ څخه را وویست، او په غوسه یې
ووویل:

- زه به تاسو دواړه ووژنم! اصلاً مې نه غوښتل چې دا ځای ستا پر وینو سور کړم،
خو اوس مجبور یم چې تا همدلته و وژنم!

ایلي د کوټې کونج ته نږدې شوه او ویې ویل:
- قربان، ما درته ونه ویل چې دا سړی غواړي تاسو ووژني؟

بالخاش وویل:

- توره دې وغورځوه او حقیقت ووايه! چې چا ته راستولی یې ترڅو ما ووژنې؟

احمد آق سو وخنډل او ویې ویل:

- زه به یې نوم د مرگ په شېبه کې درته ووايم، لا وختي دی!

بالخاش په جدي او کلک لهجه وویل:

- ما مه مجبوره چې لاس و توري ته ويسم.

- د ځان څخه دې دفاع وکړه بیهقل، زه غواړم تا توره په لاس د ځان څخه د دفاع

کولو حال کې مړ کړم.

بالخاش په ارامه لهجه وویل: لیونتوب مکوه، ته پخپله هم پوهیږي چې په توره

وهنه کې زما حد ته نشې رارسیدلې، زه نغواړم تا مړ کړم، زه تاته قول درکوم که راته

رښتیا ووايې آزاد کوم دې چې هر چیرته دې زړه غواړې لاړ شې.

ایلې په وېرې او ډار وویل:

- اجازه راکړې ترڅو زه خپل پلار ته غږ کړم.

احمد مردار وخنډل او ویې ویل: هغه بوډا سپی خپل پر حال پریږدی، که هغه ووژل

شې نور څوک به نه وې چې دا شریخانه وچلوي.

بالخاش تراوسه خپل لاس توري ته نه وو وړې، او کوبښنې یې کاوه د خبرو له لارې

احمد د هغه لیونتوب څخه منع کړې، هغه یوځل بیا احمد ته وویل:

- خپل توره دی لاندی ختا کړه، خپل ځان هسې مرگ ته مه ورکوه ته د بالخاش په

وړاندې یې.

احمد کرار وخنډل او په کرکجنه لهجه یې وویل: کله چې ته مې مړ کړې هغه وخت

خپل توره ښکته کوم.

- د دې بیعقلې څخه لاس واخه.

- خپل د ځان څخه دفاع وکړه ډارن، مگر نه وایې چې په توره وهنه کې سیال نلری؟

- خو زه نغواړم تا مړ کړم.

- ته بايد همغه د شرابو په واسطه وژل شوی وای، خو دې احمقې نجلۍ زما پلان خراب کړ. ستا د وژولو وروسته د هغې وار دی!

بالخاش وویل:

- دا جگړه چې تا پیل کړه، ضرور د یو نفر په وژل کېدو به پای ته رسیږی، خو ته ماته یو ژمنه راکړه که زه مړ شوم، ته به دا نجلۍ نه وژنې!
احمد پوزخند وواکه او ویې ویل:
- ته اوس، خپل د ځان فکر وکړه!

او ناڅاپه یې برید وکړ.

بالخاش په تېزۍ سره شاته ولاړ، او خپل توره یې راوویست، او د جگړې لپاره چمتو شو. ایلي د کوټې کونج ته نور هم نږدی شوه او په وېره یې دوي دواړو ته کتل. احمد آق سو یو زړور جنگیالی و، خو د بالخاش پشان تجربه کاره مبارز مقابلې یې نشو کولې، مگر دا چې یوه معجزه پېښه شوی وایې او هغه بالخاش ته ماته ورکړی وایې. له هماغه لومړیو شېبو، احمد احساس کړه چې د بالخاش له منځه وړلو هڅه یې بې‌گټې ده او ډېر ژر به خپل ځان مرگ ته وسپاري.

ورو ورو غوسه او کینه د بالخاش وجود ونیوه، او توره یې د احمد آق سو د وژلو په پار واهه، بالخاش په زړه کې وویل: "بايد هغه ووژنم!" احمد آق سو هڅه کوله چې د ناڅاپي بریدونو په مرسته بالخاش حیران کړي او مرگونی زخم ورکړي، خو بالخاش یو تکړه او چابک جنگیالی و، هغه د احمد پشان جنگیالیو ته په عمر کې ماته نخوړل. هغه د پوره ډاډ او بې پروایۍ سره د احمد بریدونه شنډول، پرته له دې چې ډېر زحمت وباسي. هغه پوهېده چې د دې سختې او دښمنۍ ډکې مبارزې پای به د ده په گټه وي، داسې ښکارېده لکه هغه چې احمد ته د لوبې په سترگه کتل.

د بالخاش د جگړې طریقه دا وه چې خپل سیال سترې کړي او بیا په یو قوي برید سره یې له منځه یوسي. احمد غاښونه سره ټینګ کړل، دا د هغه د غوسې او کرکې

نېنه وه. بالخاش د وروستی ځل لپاره احمد ته وويل: لا هم ناوخته نه ده، ته کولی شې چې خپله توره وغورځوي!

احمد د کرکې څخه په ډک غږ وويل:

- کله چې زه تا ووژنم هغه وخت به د اترار خلک ووايي چې د اترار نامي توره وهوونکي او د غايرخان د ساتونکي پلي مشر د احمد آق سو لخوا ووژل شو، هغه وخت به زه ستا ځای ونيسم!

هغه د دې خبرو وروسته د زيات ستړيا څخه په ستمي وهلو بوخت شو، په څېره کې يې ويږه څرگنده وه، او له سترگو يې بېنکاره وه چې وېرېدلی دی، خو نه يې غوښتل چې دا وښيي. هغه خپل وېره پټ ساتلی وه. چا هغه کمارلې وو چې بالخاش ووژني؟ د دې پوښتني ځواب د راروان حالاتو ځواب ورکوه.

بالخاش وويل: نېنه به وي چې د دې حماقت لاس واخلي او تسليم شي!

احمد په قهر وويل: خو زه ډاډه يم چې زه به تا ووژنم!

بالخاش وخنډل او ويې ويل: ستا په شان ډېر کسان مې خاورو ته سپارلي دي!

احمد چيغې کړې او ويې ويل: خو دا ځل به زه تا خاورو ته سپارم.

ورو ورو دواړه يو بل ته نږدې شول، دواړو هڅه کوله چې يو بل شاتگ ته اړ کړي. ناڅاپه، بالخاش د تورې لاستي په کلکه باندې د احمد پر مټ ووهله، او بيا يې د سر په ضربه د هغه پر مخ وواوه. احمد له دې دوو سختو گوزارونو وروسته يو څه شاته لاړ، توره يې له لاسه ولوېده.

هغه پوه شو چې خطر ورته نږدې دی. بالخاش په خپل ځای ودرېد، احمد ته يې کتل.

احمد هڅه وکړه چې خپله توره بېرته راواخلي، خو مخکې له دې چې هغې ته

ورسېږي، بالخاش پر هغې پښه کېښوده او په عين حال کې يې يو قوي لغت د احمد

پر نس وواوه.

احمد شاته لار، دیوال ته ولگېد او بیا د کوټې پر ځمکه ولوېد. بالخاش ورنژدې شو، د تورې څوکه یې د احمد پر سینه کېښوده او ویې ویل:

- بالاخره ماتې دې وخوړه! زه یوازې د یوې شرط په منلو تا نه وژنم، او هغه دا چې ته ژمنه وکړې چې زما اطاعت به کوې او راته ووايې چې چا تا ته دنده درکړې وه ترڅو ما ووژنې؟

احمد چې بله لاره نه لرله، وروسته له یوې شېبې سکوت، وویل: زه ژمنه کوم! بالخاش یو گام شاته شو او ویې ویل: ته کولی شې پورته شې!

ایلي چې د کوټې کونج کې ولاړه وه، کله چې یې ولیدل چې بالخاش بریالی شو، له خوبۍ یې موسکا وکړه او ویې ویل: سردار، زه پوهېدم چې تاسو به بریالی کېږئ! بالخاش وویل: احمد، زما ملگري دې، زه باید پوه شم چې د هغه دا رقم د لیونتوب کار څه معنا لری؟

احمد ورو ورو له ځمکې پورته شو، او ناڅاپه یې خپل د ملا څخه خنجر راوکښ، پرته له دې چې د بالخاش موقعیت په پام کې ونیسي، بې عقلانه انداز باندې برید وکړ. بالخاش په چټکۍ سره یو گام کین خواته واخیست، او همدا چې احمد ورنژدې شو، بالخاش خپله توره د هغه په نس کې نښاسله.

احمد د درد نه چیغه کړه، خنجر یې له لاسه وغورځاوه، او دواړه لاسونه یې پر نس کېښودل، وینه یې د گوتو له منځه بهېده. هڅه یې وکړه چې ودرېږي، خو ونه توانېد، پر ځمکه راولوېد.

ورو ورو یې وویل: زه... زه... ووژل شوم!

د وینې لیکې د کوټې پر فرش خورې شوې، د هغه لاسونه له نس نه لاندې ولوېدل، او ساه یې بنده شوه. ایلي پارېدلې دې صحنې ته کتل. هغې څو شیبې مخکې فکر کاوه چې د دوو جنگیالیو دښمني ختمه شوې، خو احمد چې لاهم د بالخاش د وژلو اراده نه وه پرېښې، ناڅاپه وضعیت بدل کړ او خپل ځان یې وژلو ته وسپاره.

بالخاش خپله توره پر ځمکه کېښوده، د احمد مړ جسد ته ورنژدې شو، ورو يې د هغه پر مخ لاس کېښود او غږ يې وکړ: احمد... احمد ...

احمد خپلې سترگې لږ پرانيستې، شونډې يې په زحمت سره وخوځولې او ويې ويل: - ته بريالی شوي...

او بيا يې باڼه يو پر بل ووليدل او سترگي بندې شوي.

بالخاش وپوښتل: چا ته زما د وژلو لپاره گمارلی وی؟ نوم يې څه دی؟ خبرې وکړه.

احمد خپلې لاسونه او پښې لږ وخوځولې، شونډې يې خلاصې کړې او بيحد ټيټ او کمزوري غږ چې په سخت اورېدل کېده وويل:

- هغه... هغه...

خو مخکې له دې چې د هغه شخص نوم واخلي، مرگ راوړسېد او هغه يې له ځانه سره يووړ. بالخاش هڅه وکړه چې خبرې ته يې دوام ورکړي، خو احمد مړ شو.

ايلي، چې د هغه تر څنگ ولاړه وه، ورو وويل: هغه مړ دی.

بالخاش په خواشينۍ سره وويل: دا د هغه خپله گناه وه، ما نه غوښتل چې هغه ووژنم.

بالخاش له ځايه پورته شو، ايلي ته يې وکتل او ويې ويل: ژر لاړه شه، خپل پلار ته خبر ورکړه چې دلته راشي.

ايلي په بېرته بهر ووتله.

بالخاش د احمد جامې ولټولې، چې شايد په جېبونو کې يې کوم ليک پيدا کړي چې د هغه د مأموريت راز افشا کړي، خو لټون يې بې نتيجه و. هغه خپله توره، چې د احمد په وينو سره شوې وه، پاکه کړه، بيرته يې په ټيکې کې واچوله او په خپل کمربند يې وتړله. ډېر وخت نه و تېر شوی چې سايان او د هغه لور ورخطا کوټې ته رانوتل.

سایان، چې د احمد پر وینو ککړ جسد ولید، وارخطا شو او ژر یې خپل نظر له جسد څخه واړاوه، بیا یې د بالخاش پر لور وکتل او په اندېښمن غږ یې وویل:
- قربان، تاسو زما ژوند تباہ کړ!
بالخاش وویل: ما نه غوښتل چې هغه ووژنم، خو بالاخره، زموږ له منځه یو باید وژل شوی وای. ستا لور، ایلي، شاهد ه وه چې احمد غوښتل ما د زهري شرابو په واسطه ووژني، او کله یې چې ولیدل چې پلان یې خراب شو، نو پر ما یې توره راویسته.
سایان وویل: هو، ایلي ما ته ټولې خبرې کړې دي، باور وکړئ، زه د احمد له نیت څخه خبر نه وم.

بالخاش په آرامه او نرم غږ وویل: زه پوهېږم، دا مهال د دې خبرو وخت نه دی. ته باید د جسد د ښخولو بندوبست وکړې. زموږ دريو پرته، بل هېڅوک له دې پېښې خبر نه دی، چې ستا او ستا د لور لپاره کوم ستونزه جوړ کړې. مخکې له دې چې سهار شي، جسد یو ځای ورک کړې، ژری کوی تر سهار زیات وخت نلرو.

سایان حیران و چې څه وکړي؟ مړی چېرته یوسي؟ هغه پوهېده که د دې قتل خبر په ښار کې خپور شي، نو د غایر خان سرتیری به شرابخانه بنده کړي، او دی به بنديخانې ته واچوي. که بنديخانې ته هم لار نه شي، نو د ده او د لور لپاره به یې په هرښان کې نور ځای د اوسیدو ونه اوسېږی.

ایلي لاس خپل د پلار پر اوږه کېښود او ویې ویل: پلار، زه به درسره مرسته وکړم. بالخاش په خندا وویل: ما هم حساب کړئ. بېرته وکړئ، زه باید ژر تر ژر لار شم.

سایان سوچ ته تللی و، بله چاره نه وه. باید د احمد مړی یې یو ځای ورک کړي وای. ده بالخاش ته وکتل او ویې ویل: هغه به د شرابخانې لاندې څاه ته وغورځوو، بله لاره مې ذهن ته نه راځي.

بالخاش تریخ خندا وکړه او ویې ویل: نو زړه دې غوښت چې هغه د ښار هدیرې ته یوسي او ورته د جنازي مراسم هم ونیسي؟ دا راته ووايه دا څاه د څه لپاره ده؟

سایان- د شرابو پاتې شوني پکې اچوو.
بالخاش- ښه نظر دی، باید ژر تر ژره کار خلاص کړو.

هغوی د احمد مړې په یوه کلک ټوکر کې تاو کړ. ایلي د څراغ رڼا واخيسته او مخکې لاړه. سایان او بالخاش مړې د شرابخانې لاندې زیرزمینې ته یووړ. سپین پیری سترې شوي وو او ستمي یې کاوه، د شرابو تېز بوی هوا لرلې وه. شاوخوا د شرابو جوړولو سامان الات کیخودل شوی وه، هغوی مړې د څاه څنګ ته کېښود.

سایان ژور ساه واخيسته او ویې ویل: ما په خپل ژوند کې داسې کار نه و کړی.
بالخاش- زه به هېڅکله ستا دا احسان هېر نکړم او خامخا به یې یوه ورځ جبران کړم.

هغه د څاه پوښ پورته کړ، د شراب تروش بوی پورته شو. بالخاش سر شاته کړو لږ وروسته، مړې یې له سر لخوا دننه وغورځاوه. مړې د څاه تل ته پرېوت. دريو واړو د مړي د لوېدو غږ واورېد. بالخاش د څاه پوښ بند کړ او ویې ویل: اوس پاتې کار د ایلي دی چې خپل د کوټې څخه هغه وینه پاکه کړي.

سایان وپوښتل: تاسو چېرته ځې، سردار؟

بالخاش موسکې شو او ویې ویل: ما ته زما پر نوم غږ وکړه، زه باید د سوداګرو کاروان سره یوځای شم.

ایلي- هغوی د لمر ختو نه مخکې د هر سبان څخه ولاړل، داسې ښکاریدل لکه چې د مغولو د خان سره د لیدو نیت یې درلود؟
بالخاش سر و خوځاوه او ویې ویل: هو، همداسې ده. اوس رځی چې له دې ځایه لاړشو.

هغوي د شرابخانې د زیرزمیني څخه راووتل، سایان وویل: زه به تل د غایرخان نوکر او وفادار پاتې شم.

بالخاش نظر د ایلي خواته کړو او ویې ویل: زه خپل ژوند د ایلي پوره وړی يم، هغې

زه د حتمي مرگ څخه وژغورلم، کله احمد آق سو يو بهترينه پلان زما د وژلو لپاره ترتيب کړی وو.

ايلي خپل سر ښکته واچو او ويې ويل: دا زما دنده او مسؤليت وو چې اجازه ورنکړم ستاسو پشان يو اصيل جنگيالي په داسي يو ناخوانه پلان ووژل شي. سايان وپوښتل: تاسو کله حرکت کوې له دې ځايه؟

بالخاش بغير د کوم فکر کولو وويل: همدا اوس.

سايان- نو ستاسو آس آيا تيار کړم؟

بالخاش- ډېر به مندوي اوسپرېم، او هو د احمد آق سو اس يې هم ستاسو.

دوی د شرابخانې دروازې ته ورسېدل. سايان هغوی يوازې پرېښودل او د اسونو خواته لاړ. دواړه چپ ولاړ وو. څو شېبې وروسته، ايلي خاموشي ماته کړه او ويې

ويل: ښه به وای که پوه شوي وای چې احمد ولې غوښتل تا ووژني؟

بالخاش اوږې پورته واچولې او ويې ويل: زه هم په همدې فکر کې يم، خو لا مې علت نه دی پيدا کړی.

ايلي وپوښتل: ايا مخکې له دې تاسو کوم وخت يو دبل سره کوم اختلاف درلود؟

بالخاش- نه، هېڅکله هم نه، او زه همدی خبري ته حيران يم!

ايلي- واقعاً هم چې حيرانوونکی ده.

بالخاش- زه بايد تل ستا مندوی اوسپرېم چې پر وخت دې د هغه له نقشې خبرداره کړم.

ايلي په اندېښنې وويل: ډېر وحشتناک و که هغه تاسو د زهر په واسطه وژلي وای،

ما خپله وليدل چې هغه په شرابو کې يو څه واچول. فکر کوم چې وروسته د دې

پلان څخه په ډډ شو! ځکه شايد ځان سره يې فکر کړې وی چې شايد دې هم مجبور

شي د هغه شرابو څخه وڅښي، نو ځکه يې پلان بدل کړو او زهر يې په يوه جام کې

يواخې تاسو ته واچول.

بالخاش و خندل او ويې ويل: بالکل صحيح ده، ته ډېره يوه هوښياره نجلۍ يې. ايلي د بالخاش سترگو ته وکتل او ويې ويل: ما ډېره هيله درلوده چې يو ورځ نور هم پاتې شې.

بالخاش- په راتگ کې به همدا وکړم.

ايلي- يعني اميد ستاسو د راتگ ولرم؟

بالخاش- هو، ضرور، زه بايد هرومرو ستاسو مهرباني په يو ډول جبران کړم.

د خوشحالي څخه د ايلي سترگې وځلېدې. هغې زړه کې احساس وکړو چې دې اصيل جنگيالي ته څه ناڅه د زړه احساس او ناشنا شوق لري.

ايلي- هغه سوداگر ولې د مغولو د خان سره د ليدو لپاره تللي دي؟

بالخاش- دا يو دوستانه ليدنه ده، چې زموږ په اړيکو اغېزه لري.

ايلي- ما فکر کاوه چې خدای مه کړه، کوم اختلاف ستاسو په منځ کې پيدا شوی!

بالخاش- نه، هېڅکله هم نه، زموږ منځ کې هېڅ اختلاف شتون نلري.

ايلي- شکر دی چې موږ په سوله او آرامۍ کې يو، خو د مغلو د خان او د هغه د

پرلپسو جگړو لخوا ډېر ډارونکي خبرونه راځي.

بالخاش په وياړ سره وويل: که زموږ او د هغوی ترمنځ کومه ورځ جگړه هم وشي، نو

بې شکه د مغلو خان به سخته ماته وخوري.

د شرابخاني د دروازې د پرانېستل کېدو غږ د دوی پام ځان ته واړاوه. سايان دروازه

خلاصه کړه او په زوره يې وويل: قربان! ستاسو آس تيار دی.

ايلي او بالخاش يو بل ته وکتل. د ايلي له سترگو څرگندېده چې د بالخاش له تگ نه

خفه ده. بالخاش ښه پوهېده چې دا ځوانه نجلۍ څه احساسات لري، خو داسې يې

ښودله لکه چې د هغې احساسات عادي او نرمال ورته ښکاري. هغه د ايلي لاس په

خپل لاس کې ونيوه، تينگ يې کړ او په دوستانه انداز يې وويل: د بيا ليدو په هيله!

د ايلي زړه د بالخاش د لاس د تودوخې له امله ولړزېد، مخ يې لږ سور شو، خو موسکې شوه او ويې ويل: د بيا ليدو په هيله.

بالخاش غوښتل خپل لاس ازاد کړي، خو ايلي د هغه لاس ونيو او ويې ويل: زه به تر دروازې درسره لاړه شم.

بالخاش چې د هغې د احساساتو په ژور والي پوهه شو د دې لپاره چې هغه د ځان څخه لری کړی په بې پروا انداز يې ورته وويل: موږ ډېر لږ وخت کېږي چې يو دبل سره اشنا شوي يو، نو لازمه نه بولم ته زما سره تر دروازې راشی!
ايلي- خو زه داسې احساس کوم لکه موږ چې کلونه کېږي يو بل پېژنو!

بالخاش هېڅ ونه ويل، ځکه هغه په داسې حالت کې و چې هېڅ تمه يې نه درلوده. له شراب خانې چې ووتل، سايان وويل: قربان! هيله لرم چې سبا ناری دلته زموږ سره وخورئ.

بالخاش- مننه، خو زه بايد ژر ترژره لاړ شم.
بيا يې ايلي ته وکتل او ويې ويل: خدای پامان اغلې.

ايلي د بالخاش لاس کلک لاس کې ونيو او پرته له دې چې پلار يې خبر شي، ورو يې ورته وويل: زه درسره مينه لرم.
بيا يې د بالخاش لاس خوشې کړ...

بالخاش خپله پښه پر اس واړول پر اس سپور شو د آس واگي يې د سايان له لاسه واخيست، د دوی سره يې خدای پاماني وکړواو د سحر په روښانه فضاء کې، چې ورځ تازه پيل شوې وه، خپل آس يې په تېزۍ سره ودنگاوه او لاړ. ايلي تر ډېرې مودې پورې د بالخاش پر تللې لاره باندي سترگې خښې کړې وې، د آس د قدمونو غږ يې لا هم په غوږونو کې و. د هغه له تللو وروسته، فضا آرامه شوه، خو د آس د قدمونو اواز لا هم د ايلي په زړه کې انگازی کولې. هغې د اندېښنې سره شراب خانې ته ننوتله، دروازه يې ورو بنده کړه، خو شېبې ودرېده، بيا يې خراغ پورته کړ او خپل کوټې ته روانه شوه.

نزدې د غرمې مهال، بالخاش يو کاروان وليد چې د مغلستان لوري ته روان وه. هغه د آس واگې کش کړ، خپل ځان يې لږ پر آس پورته کړ، لاس يې د سترگو پورته د سيوري جوړه ولو پشان ونيول او کاروان ته يې په ځير ځير وکتل. کله چې ډاډه شو چې دا کاروان د اترار د سوداگرانو دى موسكى شو، د تندي خوله يې پاكه كړه او له ځانه سره يې وويل: بالاخره، ما هغوى وموندل!

هغه خپل آس ته لغته ورکړه او روان شو، آس چې له سهار راهيسې يې مزل كړى و سترې و، خو بالخاش لا هم تېز روان و. د کاروان يو سپور چې د بالخاش د آس قدمونه يې واورېدل، شا ته وکتل او په زوره يې وويل: يو سپور زموږ لور ته را روان دى!

دا خبر ژر د سوداگرانو غوږ ته ورسېد، او کاروان ودرېده. بالخاش د کاروان له څنگ څخه په تېزۍ سره تېر شو، کله چې د کاروان مخي ته ورسیده نو د احمد خجندی مخې ته يې د آس واگې راکش کړل او ودرېد. ټول کسانو بالخاش ته ځير وو، په هغه کاروان کې يوازې څو تنو بالخاش پېژنده، څو شېبې چوپتيا خپره شوه، تر دې چې احمد خجندی دا چوپتيا ماته كړه او په حيرانتيا يې پوښتنه وكړه: بالخاش! ته چېرته روان يې؟

بالخاش ژور سا واخيسته او ويې ويل: زه د غاير خان له خوا مامور يم چې ستاسو کاروان سره يو ځاى شم.

"بالخيچ" چې يو د همغه سوداگرانو له ډلي څخه وو وخنډل او ويې ويل: زموږ

کاروان ته پخېر راغلي بالخاش!

کاروان چې له دوه ويشتو سوداگرانو او د هغوی له نوکرانو او غلامانو څخه جوړه

شوی وو، د بالخاش شاوخوا راټول شول.

احمد خجندي وويل: خامخا د اترار د امير لخوا دې موږ ته کوم ضروري پيغام

راوړي؟

بالخاش په هغه لمر وهلي مخ سره موسکی شو او ويې ويل: نه، زه در ته کوم خاص

پيغام نه لرم، يوازې دا چې غاير خان ما ته د دې کاروان د ساتنې دنده سپارلې ده او

بس.

بالخيچ په سپکه لهجه وويل: که غله پر موږ بريد هم وکړي ته چې يوازې يو

ساتونکي يې څه کولای شي؟ پرته له دې چې خپل ځان وژلو ته ورکړي؟! بېشکه غاير

خان ستا د راستولو کوم بل هدف لري!

بالخاش په ډاډمن اواز وويل: زما دنده همدا ده چې ما وويل، نور څه نه لرم.

خجندي خپلو ملگرو ته وکتل، هغوی ټول حيران وو. بيا يې په لوړ اواز وويل: په

لومړي تم ځای کې، چې له دې ځايه ډېر لرې نه دی، موږ به تم شو.

يوه سواره په لوړ غږ فرياد وکړ: حرکت وکړی!

له لږ ځنډ وروسته، کاروان خپل سفر ته دوام ورکړ. بالخاش د دريو اتراري سوداگرو

سره، چې د کاروان مشري يې کوله، روان و. د بالخاش دندې سوداگر حيران کړي وو.

هغوی له ځانه څخه بار، بار پوښتل چې غاير خان اخر ولې دا سپړي رالېږلی؟ ايا

بالخاش بله کومه پټه دنده لري؟

له غرمې وروسته، کاروان يوه کاروانسرای ته ورسېد او هلته تم شو. هر يو سوداگر

خپلې خونې ونيولې کوم چې يو ډبل څنگ کې ويې.

"احمد خجندی، عبدالله بن میر حسین جندی، او احمد بالجیح"، درې سوداگر چې د کاروان مشري یې کوله، په یوه حجره کې سره راټول شول.

جندی وویل: زما په اند، بالخاش بله دنده لري او موږ ته یې نه وایي.

بالجیح وویل: ممکن غایر خان هغه زموږ د جاسوسی لپاره را استولی وي؟

خجندی وویل: زما په نظر باید خپله د بالخاش څخه وپوښتو چې ولې راغلی؟ او څه دنده لری؟

بالجیح په تندۍ وویل: زه به هغه خبرو کولو ته په زور اړباسم، باید حقیقت ووايي. د دې خبرې سره سم هغه په تلوار له حجرې ووت او بالخاش ته یې پیغام ولېږه چې سمدلاسه دلته راشي.

کله چې بالخاش حجرې ته داخل شو، د سوداګرو د خېرو له مخې پوه شو چې وضعیت عادي نه دی. بالجیح، چې اوږد قد او قوي بدن درلود، دروازه بنده کړه او په غوسه یې وویل: موږ ته د خپلې اصلي دندې حقیقت ووايه!

بالخاش یوه یوه ته وکتل، بیا یې وویل: تاسو ما ښه پېژنئ. کلونه کېږي چې د امیر اترار په ساتونکو کې یم، او تازه اوس د ساتونکي ډلې د مشري دنده راسپارل شوي زما دنده هماغه ده چې مخکې مې تاسو ته وویل.

خجندی وویل یوازې یو ساتونکي د کاروان ساتنه نشي کولای، نو ته جاسوس یې! بالجیح نور هم مشکوک شو، مخامخ ودرېد او په قهر یې وویل: که ته موږ دوکه کوې، ژوندی به له دې ځایه ونه وځې!

بالخاش خطر احساس کړ. لږ یې فکر وکړ او بیا یې وویل: باید ژمنه وکړئ چې دا خبره به پټه ساتئ، ځکه زه لا هم نه پوهېږم چې اصل کیسه څه ده؟

خجندی وویل: پر موږ باور وکړه.

بالخاش هغه پېښه ورته وکړه چې په "شراېخانه" کې ورسره شوې وه، او څنگه "احمد آق سو" وژل شوی و.

هغه زیاته کړه: ما غوښتل دا خبره تاسو ته وکړم، خو لا هم نه پوهېږم چې احمد ولې غوښتل ما ووژني؟ دا معما به زه د اترار تر ستنېدو وروسته حل کړم.

بالجیج وخنډل او وویل: دا خبره باور کول سخت دي، ته دروغ وایې!
ناخپه یې په خپل سوک بالخاش پر سینه وواهه.

بالخاش څو ګام شاته لاړو وینه یې په جوش راغله، او له ځانه سره یې وویل: "دا یو باید خپل پر ځای کېښوم." خپل توره یې له تېکې وایسته او ویې ویل: زه له مرګه ویره نه لرم، یا به هغه څه چې ما ویلې منی، یا به تاسو درې واړه د تورې په زور دې ته مجبوره کړم چې ومنی!!

سوداګر شاته لارل، هغوی هېڅکله دا تصور نه کاوه چې بالخاش به پر هغوی توره وباسي. بالخاش په غوسه ټاک غږ بالجیج ته مخ کړو او ویې ویل:
- له تا سره یم! ولې ولاړ یې؟ زه حتی تیار یم چې بې له تورې هم ستا سره لاس او ګریوان شم.

خجندي وویل: بالخاش، توره دې کېږده، دا ځای د داسې خبرو لپاره نه دی.
بالخاش په هماغه توند لهجه وویل: زه له بالجیج سره یم، باید هغه ته ثابتته کړم چې زه، بالخاش! د غایرخان د ساتونکي پلي قومندان، هېڅکله دروغ نه وایم.

خجندي وویل: موږ ستا خبرې ومنلې، موږ ستا ملګري یو.
بالخاش خپله توره تېکې ته کړه.

بالجیج وخنډل او ویې ویل: ته یو جنګیالی او با ایمان سړی یې بالخاش!
خجندي وویل: په دې کې شک نشته چې د غایرخان په نظام کې دسیسه شتون لری، کله چې موږ اترار ته ستانه شو نو هغه ته به د دې موضوع په اړه خبردای ورکړو.

بلخاش په ارامه غږ وویل: ملګرو که کوم دسیسه شتون هم ولرې نو هغه به یوازې زما د ویجاړولو او وژلو لپاره وی!

بالجيج وپوښتل: په څه دليل داسې وايي؟

بالخاش- همدا لامل به بس وي چې احمدآق سو غوښتل ما ووژني. په هغه شيبو کې چې هغه د مړينې په حال کې و، هغه ډيره هڅه وکړه چې د هغه چا نوم ووايي چې زما د وژلو پلان يې درلود، مگر مرگ هغه ته وخت ورنکړو.

بالخاش څو شيبې ودرید او بيا د دوي له حجرې څخه راووت. د هغه فکرونه گډوډ وه. هغه په داسې حالت کې و چې نشوې کولې خپل فکرونه منظم کړي، هغه څه چې د ده ذهن بېحد گډوډ کړي وو دا پوښتنه وه چې چا احمد ته د ده د وژلو امر ورکړی و؟ هغه د دې پوښتنې د ځواب موندلو ډېر کوشش وکړو خو بې ځوابه پاتې شو.

هغه احساس کاوه چې تر اوسه پورې خطر له هغه څخه نه دی لرې شوي او امکان لرې اترار ته د تگ په وخت کې بيا به د هغه ژوند په خطر کې اوسېږي. له گډوډ فکرونو سره خپلې حجرې ته لاړ.

په همدې وخت کې سوداگرانو ته خبر راغلې چې دوه تنه د کاراون کسان په سخته تبه اخته شوي دي او نه شي تللای. خجندي د هغوي لېدو ته لاړ، هغه دواړه په تبه کې سوځيدل او د زيات تبې څخه يې اپلاتي ويل، د هغوي دواړو د حال په لېدو دوي پريکړه وکړه ترڅو يوه بل ورځ هم سفر و ځنډه وې چې شايد دا دواړه کسان د سفر کولو قابل شي.

مانېام وخت وو خجندي بلخاش د خپلې حجرې مخې ته وليد او هغه ته يې وويل: د احمد آق سو د مړينې په اړه له هيچا سره خبرې مه کوه. بلخاش- زه په دې خبر پوهېږم.

خجندي- ته د دې موضوع په اړه څه فکر کوي؟

بالخاش- دا موضوع ماته يو راز او معما گرځېدلې.

خجندي- اخر به پوهه شي، چې د دې موضوع شاته د چا لاس وو!

خُجندی ورو ورو له هغه ځایه لری شو، ورځ د پای ته رسېدو په حال کې وه، د لمر د لوېدو سره د اسمان سور رنگ خپل ځای، ورو ورو د شپې تیارې ته ورکوه. د شپې یوه برخه تېره شوې وه، چې یو ځوان سپور کاروانسرای ته داخل شو. او د کاروانسرای د مالک څخه یې د اترار د سوداګرو کاروان وپوښت. کله چې پوه شو چې هغوی چیرته تم شوي، هماغې خوا ته روان شو. هلته یې له یو سړي وپوښتل: بالخاش چیرې لیدلی شم؟

سړي لږ خپل سر پورته کړ او ویې ویل: د هغه حجره هلته ده، خو دا مهال د سوداګرو حجرې ته تللی. هلته کولی شې ووینې.

ځوان سپور د بالخاش حجرې ته ورنژدې شو، ورو یې دروازه خلاصه کړه، دننه لاړ، او د حجرې په یوې څنډې کې کېناست، او د بالخاش د راتلو په تمه شو. د شپې یوه بله برخه هم تېره وه، چې ناڅاپه سپور یو غږ واورېد، هغه له خپل ځایه پاڅېد او د دروازې شاته ودرېد. لږ وروسته دروازه خلاصه شوه، بالخاش دننه راغی، خو همدا چې د حجرې منځ ته ورسېد، نامعلوم سپور د هغه پر شا توره کیخوده او په یو دروند امرانه خو دروغجن غږ یې وویل: خپل ځای کې پاتې شه ښور ونخوری.

بالخاش بې اختیاره وخوځېد، په زړه کې یې وویل: بالاخره هغوی زما پل پیدا کړ. بې له دې چې حرکت وکړي، پوښتنه یې وکړه: ته څوک یې؟ څه غواړې؟ د نامعلوم سپور د خدا غږ په حجره کې خپور شو او ویې ویل: زه یم، کرانه. دهغه ناشنا خو په عین حال کې آشنا غږ په اورېدو سره، بالخاش حیران شو، مخ یې واراوه، او د ایلي په لیدو یې حیرت وکړو. له حیرانتیا سره یې وپوښتل: ایلي! ته دلته څه کوې؟ دا څه بڼه دې ځانته جوړه کړې؟

ایلي په داسې ډول لکه چې له کلونو راهیسې بالخاش پېژني وویل: دا وخت د خبرو نه دې، زه راغلې یم، چې تا له هغه لوي خطر څخه خبر کړم کوم چې ستا ژوند گواښه وی.

بالخاش داسې وانگېرله لکه غلط يې چې اورېدلي وي په گنگس انداز يئ وپوښتل:
ستا مطلب څه دی؟ زما سر نشو خلاص ...!

ايلي د حجرې پر فرش کېناسته او ويې ويل: زه د يو نفس اخیستو پرته تر دې ځايه
راغلې يم، زما هېڅ باور نه کېده چې تا به دلته پيدا کړم!
بالخاش وويل: خبرې وکړه! راته ووايه چې کوم خطر ما ته متوجه دي او ما گواښه
وي؟

ايلي- يو نامعلوم سپور ستا په لټه کې دی. ممکن دا مهال، چې موږ خبرې کوو، هغه
له دې ځايه پېر ليرې نه وي. زه تر هغه مخکې راوتلی يم، وينې چې د نرانو کالې مې
اچولې دي، دا جامې زما د ورور دې هغه د هرسبان په جنگ کې ووژل شو، ما دا
واغوندل ترڅو لاره کې کوم څوک راته مزاحمت ونکړي.

بالاخش په خواشينې انداز وويل: دا خبرې پريږده يو بل وخت ته، دا راته ووايه چې
هغه کس د کوم خوا راغلې وو؟

ايلي يوه ژوره ساه واخيستل او ويې ويل: ولې ولاړ يې؟ راشه کينه.
بالخاش- زما کيسه کې مه اوسېږه، زما د پوښتنې ځواب راکړه.
ايلي- زما په خيال هغه کس د اترار څخه راغلې وو؟ ځکه کله چې هغه زموږ
شراېخونې ته راغی، نو زما له پلار څخه يې د احمد آق سو پوښتنه وکړه ...

بالخاش- ستا پلار څه ځواب ورکړو؟

ايلي- هېڅ، ورته ويې ويل چې په دی نوم نه کوم کس پېژني او نه يې هم لېدلې.
بالخاش- بل کومه پوښتنه يې ونکړه؟

ايلي داسي حال کې چې د بالخاش سترگو ته ځېروه وويل: هو يو بل پوښتنه يې هم
وکړه! ويل يې ايا د پرون شپې راهسې کوم کس دلته نه دي راغلې؟ هغه سرې ستا
په اړه وپوښتل او ...

بالخاش د هغې خبره پری کړل او ويې ويل: او تاسو ورته څه وويل زما په اړه؟

ایلی په بې پروایۍ ځواب ورکړو: پلار مې ورته وویل چې د بالخاش په نوم کوم کس نه پېژني.

بالخاش ژور فکرونو کې پوب شو او له ځان سره یې وویل: شک نشته چې دا سپور د هماغه چا له خوا راغلی، چې زما د وژلو پلان یې جوړ کړې وو. ایلي وویل: زه فکر کوم، چې هغه راغلی وو ترڅو وگوري چې ایا احمد آق سو ته وژلی یې او که نه! زما پلار داسې احساس کړی وو نو ځکه د دې لپاره چې تا ته خبر درکړي، هغه سړی د شراب څښلو په پلمه تم کړو ترڅو زه وکولی شم ځان تا ته در ورسوم او خبر درکړم.

بالخاش وویل: ستا پلار سم اټکل کړی! هغه سړی د احمد آق سو سره ستاسو په شرابخانه کې د لېدو پلان درلود، البته زما د وژولو وروسته. د لږې چوپیتیا وروسته، بالخاش وویل: ته همدلته پاتې شه، زه بېرته راځم. ایلي ناڅاپه له ځایه پاسیده او ویې ویل: ته چیرې ځې؟ بالخاش، چې خپله توره یې په ملا تړله، وویل: هغه سپور د لارې په سر دی، او نن شپه به دلته راورسېږي، زه باید له دې ځایه دباندې هغه ته کمین ونیسم او راگیر یې کړم.

ایلي- زه هم درسره ځم.

بالخاش- نه! ته همدلته پاتې شه!

ایلي ټینګار وکړ: خو ته هغه نه پېژني، کېدای شي یو بې گناه کس ووژني!

بالخاش- زه د چا د وژلو نیت نه لرم، هغه باید ژوندی دلته راوړم.

ایلي- خو زه باید درسره لار شم! هڅه مه کوه چې ما له ځان څخه لرې وساتې.

بالخاش چې ولیدل ایلي نه غواړي پاتې شي نو ویې ویل: ښه، ژر شه تلوار وکړه.

دواړه له حجرې ووتل، کاروانسرای په ژور چوپیتیا کې پوبه وه.

ایلي وویل: زما آس تیار دی.

بالخاش- موږ به پلي ځو، نه باید بې احتیاطي وکړو.

دوی دواړه جوړه له کاروانسرای څخه ووتل او په تیاره کې د هر سبان په لور روان شول، لږه فاصله یې چې وهلل بالخاش وویل:

- همدلته به منتظر پاتي شو.

یو څو شیبې چوپتیا خپره شوه. بالخاش خپل ټول پام هغه لارې ته ور اړولی و چې په تیاره کې ورکه شوې وه. هغه په پوره ډول پام د کوم آس د پښو غږ یا کوم کس د راتلو خواته وو، خو د ایلي پوره پام او توجه د بالخاش خواته وو، هغې دا ټول سفر یوازې د بالخاش لپاره کړی و. یو عجیب احساس یې درلود. هغه د یو فرصت په لټه کې وه ترڅو وکولای شي یو ځل بیا بالخاش ته ووايي چې هغه یې خوښیږي.

هغې کرار، کرار د بالخاش لاس په خپل لاس کې ونیوه او سر یې د هغه په اوږه کینښود او وویل: مینه درسره لرم.

بالخاش په نرمه لهجه ځواب ورکړ: دا دوهم ځل دی چې دا خبره کوې، ته .. ته .. باید پوه شي چې زما زړه د بل چا دی. که څه هم هغه زما څخه په زرگونو متره لرې ده، خو زه تل احساس کوم چې هغه زما ترڅنګ ده.

ایلي یو اوږد آه وکړ او ویې ویل: ما ته دا مهمه نه ده چې ستا زړه د بل چا دی، زه یوازې غواړم ته پوهه شي چې زه درسره مینه لرم.

او خپل ځان یې نور هم بالخاش ته نږدې کړ. بالخاش احساساتي شو، هڅه یې وکړه چې له ایلي څخه ځان جلا کړي، خو نجلۍ یې لاس کلک نیولی و، هماغه وخت د آس د قدمونو غږ له لرې څخه واورېدل شو.

بالخاش په چټکۍ سره وویل: ایا تا دا غږ واورېږې؟ داسې ښکاري چې دیکخوا راروان دی؟

ایلي ناڅاپه د هغه حالت څخه راووته، ځکه پوهیده چې دلته د بالخاش د مرګ او ژوند موضوع ده، د هغه سړي د مرګ او د ژوند موضوع چې دا ورباندې مینه وه. بالخاش وویل: دا ناپېژندل شوی سړی چې دې لور ته راځي، ډېر ورو حرکت کوي.

ایلي وویل: شاید آس ډېر چټک راغلی او اوس سترې شوی اوسپړی؟
دوی دواړه چوپ شول، د آس د قدمونو غږ د صحرا چوپتیا ماتول، د آس په نږدې
راتلو بالخاش احساس وکړ چې شاید آس یې سوار اوسپړی؟ ځکه د آس د قدمونو
غږ ډېر ازاد و. په شکمن ډول یې له ایلي وپوښتل:

- ته دا غږ څنگه اورې؟

ایلي چې ټول فکر یې د اس د پښو غږونو ته و وویل: سوار بیحد ورو روان دی.

بالخاش- خو زه فکر کوم آس باید بې سواري وي؟

ایلي- دا ناممکنه ده!

یو څو شیبې وروسته آس رانږدې شو، او دوی وکولای شول چې هغه وویني، او
ناخپه حیران شول یو سړی د اس پر زین باندې سر کیخودلی پروت وو! بالخاش
فکر وکړ چې هغه کس شاید غواړي دوی وغولوي او ناخپي برید پرې وکړي، نو ځکه
یې ورو ایلي ته وویل: احتیاط وکړه شاید کوم پلان وي!

ایلي وویل: نه امکان نلري چې دا دې کوم چل اوسپړی.

دواړه مخکې لاړل. همدا چې آس دوی ولید، ودرېد. بالخاش په لوړ غږ پر اس سپور

کس ته وویل: ته څوک یې؟

هغه کس نه حرکت وکړ او نه یې ځواب ورکړ. بالخاش آس ته نږدې شو، خو کله یې

چې ولید هغه سړی د رسیو په واسطه د اس پر زین تړل شوی نو حیرت یې وکړو.

ایلي، چې ناخپه شا ته شوی و، وویل: دی وژل شوی؟

بالخاش په حیرانتیا وویل: هو خو چا به دی وژلی وي؟

ایلي چې هڅه یې کوله مړی په تیاره کې وپیژني، وویل: دا هماغه سړی دی چې په

شراېخانه کې د "احمد آق سو" پوښتنه کوله!

بالخاش وویل: باید دلته نږدې وژل شوی وي.

ایلي وویل: دا د غلو کار دی؟!

بالخاش په مسخره خندا وویل: غله؟ نه، غله هېڅکله دومره زحمت نه باسي چې یو

مړی د زین سره وتړي او دې لور ته یې واستوي. ضرور یو بل څه باید پینښ شوي اوسپړی. یقیناً هغه کس چې دا سپور یې وژلې دی د هغه په پلان خبر و. ایا دا سپور یوازې و کله چې ستاسو شراب خانې ته راغی؟ ایلې پرته له ځنډه ځواب ورکړ: هو بل هیڅوک ورسره نه وو. بالخاص- دا پېره عجیبه ده!

ایلې- په هر حال قاتل د دې سپور په وژلو سره ته له ټاکلي مرگ څخه وژغورلي.

بلخاص په لنډه توگه وخنډل او ویې ویل: هو دا خبره منم چې زما کار یې اسانه کړ، خو زه باور لرم چې قاتل ما او دغه سپور دواړه پیژني او د احمد آق سو د وژنې په اړه هم پوهېږي.

ایلې- اخر به یې وپیژنو.

بلخاص- یا شاید هم هیڅکله ځان مور ته راڅرگند نه کړي.

ایلې- هغه باید ستاسو د ملگرو څخه یو وي؟ ځکه ستاسو سره مرسته کوی؟

بلخاص- لا معلومه نه ده.

ایلې- اوس څه کول غواړې؟

بلخاص- مور دواړه باید کاروانسرای ته لارښو.

ایلې- ایا جسد هم ځان سره وړو؟

بلخاص- نه، مور د اسونو او جسدونو سره هیڅ تړاو نلرو.

ایلې- ته له څه پارېږې؟

بلخاص ایلې د لاس ونيو او همدا چې روان شول نو ورته ویې ویل: زه نه غواړم چې ځان ته دښمنان جوړ کړم، سوداگران پر ما بدگمان دي. زه فکر کوم چې دوی زما په خبرو باور نه درلود چې د احمد آق سو په اړه مې ورته وکړل! نو له همدې امله دوی باید پوه نشي چې زه له کاروانسرای څخه ووتم او دا جسد مې وموند. آس دا جسد پرخیل د کاروانسرای مخې ته وړی.

ایلی د بلخاش په لاس تکیه وکړه. د هغه لاس یی کلک ونيو او ویې ویل: نغوړم تا له لاسه ورکړم، مینه درسره لرم په دی خو پوهیږی؟
بالخاش د خو شهبو خاموشي وروسته وویل: زه هم درسره مینه لرم، خو نه هغه ډول چې ته فکر کوی! ما درته مخکې هم وویل چې ما خپل زړه یو بل چاته ورکړی او که څه هم هغه زما څخه لری ده خو زه بیا هم ورباندی لیونی مین یم.
ایلی- هغه ډېره بختوره جنی ده، نوم یې څه دی؟
بالخاش- خان سلطان! د اترار تر ټولو ښکلی نجلی ده.

ایلی نور څه ونه ویل، احساس یې وکړ چې دا اتراری ځوان نه شي کولی د ځان خواته راکاږي، خو هغه ډېر لېواله شوی و او نشو کولی بالخاش هېر کړي، سره له دې چې بله نجلی یې خوښېده.

کله چې یو څه واټن یې وواوه، بالخاش وویل: خپل د ځان په اړه راته ووايه، زه لا هم ستا په اړه ډېر معلومات نه لرم، پرته له دې چې ستا نوم ایلی دی او پلار دې په هرسان کې شراېخانه لري.

لږ خاموش شو او بیا یې زیاته کړه: او هو، یو شی نور هم پوهیږم، ستا ورور په تېر کال کې د هرسان په جگره کې وژل شوی. اوس لیواله یم ترڅو تا ښه وپېژنم.

ایلی آه وکېښ او ویې ویل: زما ورور د غایر خان په زندان کې وژل شوی، هماغه کس چې ته ورته وفاداره یې.

بالخاش په حیرانۍ وپوښتل: ته څنگه پوهیږی د دې موضوع په اړه؟
ایلی ځواب ورکړ: ته به حتماً ووايې چې داسې نه ده.
بالخاش- بې له کوم شک، مور عام ولس نه وژنو.

ایلی- خو زه ډاډه یم چې ورور مې د غایر خان د شکنجو او ظلم لاندې ساه ورکړه.
بالخاش- گناه یې څه وه؟

ایلی په افسوس ناکه لهجه وویل: د غایر خان یو سرتیری وژلي وو.

بالخاش- امم نو انتظار دې درلود چې د دې کار وروسته ورته جایزه ورکړي؟

ایلي په غوسه وويل: ښه به دا وای چا تا پوښتلي وای چې ولې هغه عسکر ووژل شو؟ هغه عسکر زما د ورور د خوښې نجلۍ په زوره نيولې وه. جگړه يې د شراېخانې مخې ته وشوه. پلار مې ډېر هڅه وکړه چې ورور مې شخړې ته پرېږدي، خو بې فايديې وه. کله چې عسکر يې وواژه، نو ويې نشو کولی وتښتي، ونيول شو او اترار ته يووړل شو، څو ورځې وروسته خبر راغی چې په زندان کې يې ساه ورکړې.

ایلي يو څه شېبه غلې شوه، بيا يې وويل: خو يوه ورځ به راشي چې د ورور د وينې انتقام به مې له غاير خان څخه واخلم. زه د هماغې ورځې انتظار کوم.

بالخاش د هغې لاس لږ کلک ونيوه او ويې ويل: ته ښه نه ښکاري. کاش له هر سېان څخه دلته نه وای راغلې.

ایلي وخنډل خو خندا يې ترخه وه، ويې ويل: ته لا هم غاير خان ته وفادار يې؟
بالخاش - زه د هغه د ساتونکو ډلې قومندان يم او تل به هغه ته وفادار اوسېږم.

ایلي ځواب ورنه کړ...

بالخاش وويل: زه د ستا د ورور له وژل کېدو خواشینی يم. کله چې اترار ته لارم، تحقيق به وکړم، کېدای شي لا هم ژوندی وي او په زندان کې اوسېږي؟
ایلي په مسخره خندا او په طعنه وويل: هو حتا کېدای شي د غاير خان د ساتونکو له ډلې وي! ضرور تحقيق وکړه، او بله خبره، زما د ورور پر مړينې مه خپه کېږه، خپگان دې هغه وخت ته وساته چې غاير خان ووژل شو.

بالخاش په حيرانتيا وويل: تا ته معلومه ده چې څه وايي؟
ایلي وويل: پوهېږم چې ته ورته وفاداره يې، او زه نه بايد دا خبرې وکړم.
بالخاش - ښه غوږ شه ایلي، نور نغوړم هېڅکله د غاير خان په اړه داسي خبرې درڅخه واوړم.

د بالخاش په خبره ایلي په ژړا پيل وکړو او ويې ويل: خو زه حق لرم داسي خبرې وکړم هغه زما ورور دومره شکنجه کړ چې تر شکنجو لاندې مړ شو.

بالخاش احساس وکړ چې نجلۍ ډېر خواشینې ده، نو خپل لهجه یې نرمه کړل او ویې وویل: کېدای شي ته حق ولرې، خو ته باید دا هر څه هېر کړې.

ایلي ورو ژړل، بالخاش غلی شو، نظر یې د کاروانسرای پر خراغ ثابت شو، چې له لرې ځایه یې کمزورې رڼا ورکوله.
بالخاش - موږ کاروانسرای ته نږدې یو.
ایلي - خو زه باید بېرته هرسبان ته لاړه شم، پلار مې زما په تمه دی.
بالخاش - کله غواړې لاړه شې؟
ایلي - همدا نن شپه.

کله چې دوی کاروانسرای ته نږدې شول، د مخالف لوري څخه د راغلو دوو کسانو سیوری د بلخاش پام ځانته راواړوه. هغه غوښتل چې هلته ودرېږي، خو له ځان سره یې فکر وکړ چې دوی باید مسافر وي. خو کله چې یې ولیدل چې هغه دوه کسان د دوي په لور راځي، نو هغه اټکل وکړ چې دا دواړه باید د سوداګرو د کاروان غړي وي. دوی د بلخاش او ایلي په لور یو څو ګامونه واخیستل او د هغوي مخامخ په یوڅه واټن کې ودرېدل. د کاروانسرای د کمزوري خراغ د رڼا لاندې، بالخاش د هغه دوو سړیو په لیدلو سره حیران شو او په کراره لهجه یې وویل:
- دوی دلته څه کوي؟

ایلي داسې حال کې چې هغه دوه سړیو خواته ځېر وه کرار یې وویل: دا مغولان دی!
بالخاش - زه هم پوهېږم چې مغولان دی، باید وګورم چې دوی دلته څه کوي؟
ایلي - دوی باید سوداګر وي؟
بلخاش د خپلې تورې لاستې په موټي کې ټینګ کړ او ویې ویل: ته هم دلته پاتې شه، ترڅو زه له هغوي وپوښتم دلته څه کوی؟

بالخاش لا ګام نه وو اخیستي چې هغه دوه کسان د دوي خواته راغله او د هغوي څخه یو کس چې لوړ قد خو ډنګر وو وویل: بالخاش د اترار جنګیالي، او ایلي د

سایان د شرابخانی د مالک لوری! هغه د یوې شیبې لپاره ودرېد او بیا یې دوام ورکړ: موږ ستاشو په تمه وو.

بالخاش په حیرانتیا سره وپوښتل: ته له کومه راغلې یې؟ او دلته څه کوي؟ همغه ډنگر مغولي وویل: زه له ډېرې مودې راهیسې ستاسو په تمه وم، زه ډاډه وم چې څوک به تاسو ته مزاحمت ونکړي! ځکه هغه څوک چې ستا د وژلو هڅه یې کوله ووژل شو. زه د هماغه اتراری اس سواره په اړه خبرې کوم، کوم چې جسد یې د اس د زین سره تړلی و. تاسو باید د هغه په لیدلو حیران شوي یاست؟ او له ځان څخه مو به پوښتلي وي چې چا به دا کس وژلی وي؟

بالخاش ناڅاپه خپله توره راوویسته او د هغه پر سینه یې کیخودل او ویې ویل: نو تاهغه کس وژلي وو؟

مغولي وویل: همداسې ده. زموږ مطلب دا و چې تا له مرگ څخه وژغورو. بالخاش په تنده لهجه وویل: نو زه به تا، چې یو مغل یې، ووژنم. ډنگر مغول په حیرانونکي سره سینه او بې پروای وویل: تل توره د بریا وسیله نه وي. هغه اتراری سپور هماغه دنده درلوده کوم چې احمد آق سو ترسره نشو کړي! اوس خپله توره ښکته کړه.

ایلي په یو ډارونکي چوپتیا کې سترگې د هغو دوو مغلو پر څېرو خښې کړې وي، په ظاهر آرام ښکارېده، خو وېرې زړه لږزاوله ورو یې بالخاش ته وویل: هر هغه څه وکړه چې هغه درته وایي، کنه، دواړه به مو ووژني. د لومړۍ ځل لپاره دویم مغول چې منځنې قد لرونکي او لږ چاغ وو لنډه خندا وکړه او ویې ویل: ایلي سم وایي، هڅه مه کوه چې زموږ ملگرتیا خرابه شي.

بالخاش په شک کې خپله توره ښکته کړه او ویې ویل: زه هېڅکله ستاسو ملگری نه یم، او که فرصت پیدا کړم، تاسو دواړه به ووژنم.

هغه سړي په آرامۍ سره وویل: که هوا روښانه وای، نو تا به لیدلې چې زما سرتیری دلته نږدې ولاړ دي او زما د امر په تمه دي، چې که اړتیا وي، تا او دا ښایسته نجلۍ

ټوټه ټوټه کړي. ته باید له مور او دې نجلۍ څخه منندوی واوسې، ځکه چې مور ته دوه ځله له حتمي مرگه ژغورلی. هغه اتراري سپور ته دنده ورکړل شوې وه چې همدلته په کاروانسرا کې تا ووژني.

مغولي سړي لنډ خندا وکړه او وپې ویل: هغه سپور له بله لارې غوښتل ستا مخه ونیسي، خو زما کسانو په وخت سره هغه ختم کړ.

بالخاش خپل شاوخوا وکتل، خو تیاره د دې سبب شوی وو چې و نه شې کړی مغولي کسان وويښي. حيران و چې څه وکړي. هغه ته دا هم عجيب ښکارېده چې دا دواړه مغول سړي نه يوازې دی او ايلي پېژني، بلکې د احمد آق سو د وژل کېدو کيسه هم ورته معلومه ده؟ هغه له ځانه وپوښتل: "دا څوک دي او له کومه ما پېژني؟ او بيا يې له ځانه سره وويل: شک نشته، دا د مغول خان جاسوسان دي، چې د جاسوسۍ لپاره زموږ خاورې ته راغلي."

څو شېبې چوپتيا وه، خو بالاخره بالخاش چوپتيا ماته کړه او وپوښتل: تاسو زموږ څخه څه غواړئ؟

هغه نسبتاً چاق سړي وويل: مور له تا او ايلي سره کار نه لرو. دا نجلۍ بايد بېرته هرسبان ته لاره شي. زموږ يو سړی به دا تر هغه ځای ورسوي، او ته بايد د بام له لارې کاروانسرا ته ننوځې.

بالخاش وويل: زه دا نجلۍ تاسو ته نه سپارم!

هغه سړي په سره سينه وويل: د هغې څخه وپوښته چې هغه څه وايي؟

بالخاش د ايلي خواته وکتل چې هغې کرار وويل: پر دوي باور ولره، که دوی زموږ د وژلو نيت درلود، نو مخکې له دې چې موږ دلته راوړسېږو، مړه کړې به وای.

هغه پنگر مغول يو کرار شپيلي ووهل چې ناڅاپه، يو مغولي سپور له تيارې رانېکاره شو، چې يو آس يې لځان سره نيولې وو هغه ايلي ته وکتل او وپې ويل: حرکت وکړئ! دا سپور به تاسو تر هرسبان ورسه وي، پرې باور وکړئ.

ایلی بالخاش ته وکتل، د هغه لاس یې کلک ونيو، او په نرم غږ یې وویل: زه به ستا انتظار کوم، خپل خیال ساته!
بالخاش ورو خپل سر وخوځاوه او وویل: په امید د بیا لیدو...

ایلی خپل پښه پر اس واپول ځان یې راپورته کړ، او پر زین کښېناست. د اس واکي یې ونيول او د مغولي سپور پسې روانه شوه، بالخاش تر هغه وخته هماغلته ولاړ و، تر څو چې د دوی د آسونو د پښو غږ اورېدل کېده. بیا یې هغه دوو مغولي سپرو ته وکتل او وپوښتل: زه له کومې خوا کاروانسرا ته داخل شم؟
ډنگر مغول وویل: له مور سره راشه.

هغوی د کاروانسرا د ختیځ دیوال شاته لاړل.

چاق سړي وویل: اتراړي سوداگر لا تر اوسه نه پوهېږي چې ته ورک یې، نو چې داخل شوې، باید احتیاط وکړې.

بالخاش وپوښتل: تاسو ولې زما سره مرسته کوئ؟ حتماً کوم دلیل لرئ؟
هغه سړي وویل: ښه به دا وي چې ډېرې پوښتنې ونه کړې، تلوار وکړه!

بالخاش د بام څخه ښکته ځوړند رسې ونيو، او ورو ورو پورته وخوت. له بلې خوا رسې د کاروانسرا دننه ښکته شوی و. داسې ښکارېده چې کله چې بالخاش پورته کېده، یو چا د رسې بل سر کلک نیولی و. بالخاش ځان د رسې له لارې ښکته کړ، او کله یې چې پښه پر ځمکه کېښوده، تمه یې درلوده چې یو څوک وويني، خو هېڅوک نه و. شاوخوا یې وکتل، هر ځای چوپه چوپتیا و، حجرې په تیاري کې پټې وې، یواځې د کاروانسرا د دروازې مخې ته د څراغ کمزورې رڼا ځلېده.

هغه خپل لاس پر توري کېښود او ورو د خپلې حجرې پر لور روان شو. کله چې خپل حجرې ته نږدې شو، ناڅاپه یو سړي د هغه د حجرې له مخي رابښکاره شو، بالخاش په چټکۍ سره توره راويستله او وپوښتل: ته څوک یې؟
هغه سړي په ټیټ غږ وویل: زه اشنا یم، توري ته اړتیا نشته!

بيا يې يو گام وړاندې واخيست، او په ځانگړي لهجه يې وپوښتل: بالخاش، ته چېرې وي؟ حجرې کې نه وي، داسې ښکاري چې د کاروانسرا څخه بهر تللی وي؟

بالخاش ژر ځواب ورکړ: ته څوک يې، چې دا پوښتنه کوي؟
سړي- زه د کاروانسرای د کسانو څخه يم.

بالخاش- بهتره به وي چې لاړ شي خپل حجرې ته.

سړي- خو ته بايد ماته ځواب راکړي، چې چيرته وي؟

بالخاش- دا موضوع پر تا اړه نلري.

سړي پوزخند وواهه او ويې ويل: ته يوازې نه وي! هغه نجلۍ چې د نارينه وو جامې

يې اغوستې وي، له تا سره وه. هغه څه شول؟

بالخاش- هيڅوک له ما سره نه و!

ناخپه، هغه سړي په بالخاش بريد وکړ او د هغه ستونۍ يې ونيو! بالخاش هڅه وکړه

چې د تورې په لاستي هغه لځان څخه لری کړي نو ځکه څو ضربې يې د هغه پر شا

او اوږو ووهلې، خو دا بې گټې وه. بالخاش چې وليدل چې دا گټه نه لري، نو توره

يې وغورځوله او هڅه يې وکړه چې د هغه لاسونه له خپل ستوني لرې کړي. دواړه

پر ځمکه وغورځېدل! هغه سړي ډېر زورور و، او بالخاش يې ناخپه گير کړی و. په

همدې وخت کې، د يو بل سړي سيوری دوی ته نږدې شو. په لاس کې يې اوږد چاقو

نيولې وه ...

هغه سړي لاس پورته کړ او په کلکه يې ښکته راوړ. د چاقو څوکه د ناڅرگند سړي

په شا کې ځای پر ځای شوه. د هغه له ستوني نه يو لوړ آه ووت، او پر ځمکه

راولوبد. بالخاش په وارخطايي سره له ځايه پاڅېد. د هغه سړي سيوری يې وليد چې

په تېزۍ سره د تېښتې په حال کې و. غوښتل يې چې تعقيب يې کړي، خو ناخپه

يې فکر ته راغی چې کېدای شي دا سړي د مغولو له ډلې وي. هملته ودرېد او نيمه

مړه جسد ته يې وکتل. چاقو د سړي په شا کې ننوتی و، وينه شديده روانه وه، د

هغه غږ ورو ورو کمېده، او داسې ښکاره کېده چې ژوند يې ختمېږي.

بالخاش د سړي پر جسد ټيټ شو، د چاقو لاستي يې ونيوله او ويې ايستله. او هلته خو شېبې ودرېد. كله چې پوه شو چې سړي وروستی سا ورکړې، نو چاقو يې پر ځمکه وغورځاوه او خپل کوټې ته لاړ. هغه په احتياط گامونه پورته کول، د کوټې دروازه يې پرانستله، فکر يې وکړ چې ښايي څوک هلته پټ وي. توره يې له نيام را وايسته او ورو ورو دننه شو. د کوټې څراغ بل و، خو څوک هلته نه و. دروازه يې بنده کړه، څراغ يې مړ کړ، او د کوټې پر فرش يې خپلې جامې واچولې. دواړه لاسونه يې تر سر لاندې کېښودل، د نن شپې پېښې يې په ذهن کې راژوندۍ کړې، او له ځانه يې پوښتنه وکړه: مغولان ما له کومه پېژني؟ ولې دلته راغلي دي؟

بالخاش تقريباً باوري و چې دا کسان د مغولو د خان جاسوسان دي. هغه د چنگيز خان د جاسوسانو په اړه ډېر څه اورېدلي وو. شک يې نه درلود چې مغولان له پولو را اوښتي، تر څو د خپل خان لپاره معلومات راټول کړي. خو يو شی ورته د معما او راز په څېر و، "مغولانو ولې زما سره مرسته وکړه؟ دوی څه غواړي؟"

د دې دوه پوښتنو ځواب يې نه درلود، گمان يې وکړو چې ښايي په اترار کې کومه پېښه شوې وي. فکر يې د محمد مهدي خواته لاړ، هغه کس چې پخوا د غاير خان د ساتونکي ډلې مشر و، او بالخاش اوس د هغه ځای ناستی و. فکر يې وکړو چې دا ټول به د هغه پلانونه وې ځکه ده د هغه ځای نيولي وو! بالخاش پريکړه وکړه چې د سهار له رڼا سره سم، د سوداگرو څخه اجازه واخلي او بېرته اترار ته لاړ شي، او غاير خان ته د احمد آق سو د قتل کيسه او د مغولو له جاسوسانو سره د مخامخ کېدل خبر ورسوي.

که څه هم چې مغولو د هغه ژوند ژغورلی و، خو بيا هم د هغوی پر وړاندې د کرکې احساس کاوه، او هغوی يې خپل دښمنان گڼل.

سهار رڼا شوې وه. د کوټې څخه بهر شور ماشور بالخاش له خوبه راوښ کړ. هغه په خپل بستر کې کیناسته، سترگې یې وموښلې، پاڅېد او د کوټې دروازه یې پرانسته. د باندې خلکه د یو څه په شاوخوا راټول شوي وو. بالخاش له ځانه سره وویل: "خامخا د هغه وژل شوي سړي جسد ته گوري

دی له کوټې راووت، د خلکو منځ ته ورننوت، او جسد ته نږدې شو. کله یې چې جسد ولېد نو مقتول یې وپېژاند، پوه شو چې دا د کاروان یو غړی و. هر چا د سړي د مرگ په اړه نظر ورکاوه. بالخاش، چې جسد ته یې کتل، وویل: دا زموږ د کاروان کس چا وژلی؟

دی پوهېده چې دا احمقانه پوښتنه ده، ځکه که قاتل کومه نښه پرېښې وای، نو اوس به د وخت نیول شوی وای. خو بیا هم دا پوښتنه هسې له خولې ووتله. شاته یو ځوان وویل: ښايي قاتل یو غل وي، چې د پیسو لپاره یې وژلی وی؟ بل وویل: کېدای شي په شخړه کې وژل شوی وي؟

بالخاش شاته وگرځېد او د جندي کوټې ته لاړ، هغه ناست و او تازه یې سبا ناری کاوه، کله چې جندي بالخاش ولید، نو ویې ویل: - د تېرې شپې مړ شوی کس زموږ د کاروان یو غړی و. بالخاش - زه هم راغلی و د همدې موضوع په اړه خبری وکړم. جندي - داسې ښکاري چې حالات مخ پر خرابېدو دي؟ بالخاش - باید یو کار وکړو زه وپریږم داسې پېښې زیاتې نشي!

جندي په یوسخنډ وویل: د کوم وخت څخه چې ته زموږ د کاروان سره یوځای شوي یې اوضاع مخ پر خراب کیدو ده، کاش غایر خان ته زموږ د ساتني لپاره نه وایې راستولې.

بالخاش په خواشینۍ وویل: له هغه پېښې وروسته، چې په هرسیان کې وشوه، او احمد آق سو ووژل شو، زه اوس دومره وپربدلی یم، چې حتی د خپل سیوري څخه

هم ډارېږم. داسې احساس کوم چې خطر لا هم زما شاوخوا دی؟
جندي- دا ټولې پېښې موږ ته هم يو راز گرځېدلې دي.

بالخاش- که اجازه راکړئ، زه غواړم همدا اوس بېرته اترار ته ولاړ شم، او غاير خان
ته د رايښې شوی حالت خبر ورسوم. بې له شک هغه به دا حالت راکنټرول کړي.
جندي- خو ته بايد زموږ سره مغولستان ته ولاړ شې!
بالخاش- زه ستاسو تر امر لاندې يم، امر ستاسو امر دی.
جندي- نو همدا اوس تحقيق وکړه، او معلومه کړه چې قاتل څوک دی؟

بالخاش- قاتل معلومول اسانه نه دي، داسې ښکاري چې مقتول تېره شپه له خپلې
کوټې بهر وتلی و، او د يو نامعلوم دليل له امله وژل شوی دی. بايد معلومه کړو چې
هغه ولې بهر وتلی و، او څه يې غوښتل؟ خو زه فکر نه کوم چې د هغه ملگري، چې
ورسره په يوه کوټه کې وو، د دې قضیې په اړه څه ووايي؟
جندي لږ شېبه فکر وکړ، بيا يې وويل: بايد همداسې وي. ته د اوس لپاره د مړي د
ښخولو بندوبست وکړه او کاروان د حرکت لپاره چمتو کړه. موږ بايد د قيچاق دښتې
ته ورسېږو او د مغول خان حضور ته لاړ شو.

دوی بايد اوږده لاره وهلې وای. بالخاش د حجرې څخه د وتلو لپاره روان شو. هماغه
وخت خجندي او بالجيج راوړسېدل. بالجيج وويل: حالت خراب شوی، زموږ يو کس
وژل شوی دی.

جندي- بايد ژر حرکت وکړو. قاتل يا دلته په کاروانسرای کې دی، يا تښتېدلی.
بيا يې بالخاش ته وويل: د مړي جېبونه وگوره، کېدای شي قاتل د پيسو لپاره وژلی
وي؟
بالخاش- شونې ده.

هغه په بېرته له حجرې ووت. يوازې دی پوهېده چې هغه کس ولې وژل شوی وو؟
خو شرايط داسې ول چې نشوای کولای حقيقت څرگند کړي. هغه خو ځله اراده
وکړه چې د تېرو شپو کيسه جندي ته وکړي، خو وېره يې درلوده چې سوداگر به پرې

شکمن شي. هغه مغولي جاسوسان، بيا دا د کاروان سرای د غړی وژل کيدل، او هغه نامعلومه قاتل... دا ټول بالخاش ته حيرانونکي وو.

د قتل خبر ژر په کاروانسرای کې خپور شو، خلک په بېرېه راغلل. د وژل شوي ملگري دوستان خفه وو، او د کاروانسرای خاوند خورا اندېښمن و. بالخاش پرېکړه وکړه چې ژر دا قضيه پای ته ورسوي. خو کسان يې راټول کړل، مړی يې له کاروانسرای بهر يووړ، او په شمالی خوا کې په يوه زوړ هديره کې يې ښخ کړ. هغه ټول وخت په دې سوچ او په تمه وو ترڅو هغه مړ سپور او اس يې ديخوا راشي خو د هغه نه راتلل دې فکرمند کړو، خو بيا يې ځان سره فکر وکړو چې ښايي مغولي جاسوسانو آس او مړی له هغه ځايه وړی وي.

کله چې بالخاش بېرته سوداگرو کاروان ته ستون شو، جندي ترې وپوښتل: ايا زموږ شک صحيح و؟

بالخاش داسې وښوده لکه چې د هغه په پوښتني نه وې پوه شوی او ويې ويل: کوم شک؟

جندي- ايا تا د مړي جېبونه ونه کتل؟

بالخاش ځواب ورکړ: هو ما وکتل، خو پيسو ته يې لاس نه وو وهل شوی. جندي- عجيب ده دا قتل يو راز وگرځيده!

بالخاش- زما په نظر دا سړی په يو شخړه او شخصي جنجال کې وژل شوی، نه د پيسو پر سر!

جندي خپل سترگې بالخاش ته ونيول او وې وويل: زما وېره دا ده چې د قيچاق دښتې ته له رسېدو مخکې به زموږ له کاروان څخه يو کسان هم ژوندي پاتې نه وي، زه له مغولانو وېرېږم، هغوی هيڅکله زموږ دوستان نه شي کيدلی. بالخاش- همداسی ده موږ بايد ډېر احتياط وکړو. زه به لاړ شم او کاروان به د حرکت لپاره تيار کړم.

او د دې خبرې سره سم له حجرې ووت...
لمر راختلی و، چې کاروان حرکت وکړ. سوداګر پر خپلو اوبښانو سپاره شول، او ټولو
د سفر لپاره چمتووالی نیولی و. بالخاش وروستی ځل کاروان وڅېړه، بیا یې د
حرکت امر ورکړ.

دوه ورځې وروسته، د اترا د سوداګرو کاروان د قیچاق پراخې دښتې ته ورسیدل. دا
د پسرلي پیل و، او چنګیز خان تازه د جنوبي سیمو د نیولو څخه فارغ شوی و. هغه
د قیچاق دښتې هاخوا خپل د اوړي کمپ جوړ کړی و.

کله چې د سوداګرو کاروان د مغولو د خان سیمې ته داخل شو، هغوی ته تود هرکلی
ووړل شو. خو دا هرکلی نشوای کولای چې د سوداګرو وېره د چنګیز خان په مقابل
کې له منځه یوسي. دوی د مغولو د جنګیالیو د ظلمونو کیسې اورېدلې وې، او
پوهېدل چې له کوم ډول خلکو سره مخ دي. دوی د "شیطانانو" په خاوره کې روان
وو، د دې لپاره چې له "لوی شیطان" چنګیز خان "سره وګوري.

کله چې چنګیز خان ته خبر ورکړل شو چې د خوارزم د سوداګرو کاروان د هغه لیدلو
ته راځي، نو یې وخنډل او خپلو کسانو ته یې وویل: هغوی زموږ دوستان دي.
خو چنګیز خان د خپلو پراخو جاسوسي شبکو له لارې لا له وړاندې د کاروان له
وضعیت څخه خبر و. هغه حتا دا معلومات لا درلود چې بالخاش ته په هرسبان او
کاروانسرای کې څه پېښ شوي دي؟

د چنګیز خان د جاسوسی سیستم، چې تر نن ورځې هم د تاریخ پوهانو پام ځان ته
راړولي، هم د انفرادي جاسوسی او هم د ډله ییزې جاسوسی پر بنسټ ولاړ و. مغولو
سوداګرو ته ورته کسان د کاروانونو په بڼه استول، خو د راتلونکو جګړو لپاره

استخباراتي معلومات راټول کړي. دا جاسوسان ټاکلي سيمې ته تلل، نظامي او سيمه ييز معلومات يې راټولول، او بيا به يې هغه د چټکو قاصدانو له لارې چنگيز خان ته لېږل. چنگيز خان به د همدې معلوماتو پر بنسټ د خپلو راتلونکو يرغلونو پلان جوړاوه.

او بيا به يې د وينې تړي پوځونه د دغو سيمو د نيولو لپاره حرکت ته چمتو کول، د چنگيز خان د استخباراتي سازمان دوه مشران، چې د دې کار لپاره گومارل شوي وو او وروسته د قومندانۍ درجې ته ورسېدل او د نړۍ د جاسوسۍ په تاريخ کې مشهور شول «سوباتای» او «چپه نوان» وو. دا دواړه د چنگيز خان د استخباراتو د سيستم اصلي چلوونکي وو. په ټولو نظامي يرغلونو کې، چنگيز خان پر همدې دوه تکړه جاسوسانو تکيه کوله، چې تر ټولو کره معلومات به يې ورته برابرول. چنگيز خان، چې د داسې يو سازمان د جوړولو مفکوره يې خپله درلوده، تل بريالی و، پرته له دې چې د ماتې احساس وکړي.

حتی هغه څو مغولي سړي، چې د کاروانسرای مخې ته د «بالخاش» او «ايلي» سره مخامخ شول، د چنگيز خان جاسوسان وو. او دا چې ولې يې بالخاش د مرگ له منگولو وژغوره؟ راتلونکي پيښې به دې پوښتنې ته ځواب ورکړي. مازيگر و، چې د اترار سوداگرو کاروان د مغولو کمپ ته ورسېد. يو شمېر مغولي مشرانو يې تود هرکلی وکړ او هغه ځای يې ورکړ، چې د کاروان لپاره ځانگړی شوی و.

کله چې کاروان په خپل ځای کې مستقر شو، د چنگيز خان استازي، «محمود خوارزم»، د سوداگرو ليدو ته راغی. هغه د مغولو د خان له لوري دوی ته ښه راغلاست ووايه او د ملاقات لپاره يې يو وخت وټاکه، ترڅو سوداگر د چنگيز خان حضور ته ورشي. سوداگرو خپل مالونه محمود خوارزم ته وښودل. «احمد بالجيج» له محمود څخه وپوښتل:

- ته څه فکر کوې، خان به دا ډالی ومني؟

محمود سر و خوخواه او په آرامۍ یې وویل:

- زه تاسو ته ډاډ درکوم، خان د خوارزم دوست دی او ستاسې له ډالېو به ډېر خوشحاله شي.

دوی تر ناوخته سره خبرې وکړې.

د هماغې شپې په نیمايي کې، محمود خوارزم د خوارزمي سوداګرو لیدو ته راغی او له دريو سوداګرو سره یو ځای، بالخاش یې هم د چنگیز خان حضور ته بوت. د هغوی د خبرو جزئیات زمور له کیسې سره تړاو نه لري، زمور اصلي خبره دا ده، چې وروسته پر بالخاش څه تېرېږي؟

د سوداګرو د دویمې شپې په ماښام، د چنگیز خان په کمپ کې د یو جشن و میله جوړ شو. د مغولو خان، خپلو خوارزمي مېلمنو ته له هغه شرابه ورکړ، چې د ده په وطن کې جوړېده. شپه زیاته تېره شوې وه، چې د مغولي خان له تللو سره مجلس پای ته ورسېد.

بالخاش، سره له دې چې د شرابو په څښلو کې یې زیاتي نه و کړي خو بیا هم احساس یې کاوه چې پر خپلو پښو نشي ولاړېدی. هغه یوازې د خپل څمې لوري ته روان شو، د جامو سره پر بستر پرېوت، او ژر ویده شو...

په همدې حال کې، دوه تنه چې ډېر په احتیاط سره روان وو، د څمې له منځه تېر شول او د بالخاش څمې ته نژدې شول. یو تن سر دننه کړ، د څراغ رڼا ته یې بالخاش ته وکتل، او کله چې ډاډه شو، چې هغه بیده دی، خپل ملګري ته یې ورو وویل:

- ویده دی. زر شه...

دواړو دننه وخت. یو تن بالخاش پر اوږه پورته کړ، بل د څمې نه بهر ووت، شاوخوا یې وکتل، بیا یې لاس څمې ته دننه کړ او خپل ملګري ته د تګ یې یې

ووېل، هغوی ژر حرکت وکړ، خو هڅه یې کوله چې احتیاط له لاسه ورنه کړي. له هغه لارې چې راغلي و، بېرته ووتل. خو شېبې وروسته، بالخاش، چې د شرابو له خښلو بېسده شوی و، په یوه لویه خیمه کې پر ځمکه کښېښودل شو.

هغه سړی، چې د هغه دوه نورو مشر و، یوه ملګري ته یې وویل: سوبوتای ته خبر ورکړئ.

هغه سړي په بېرته له خیمې ووت.

پېر ژر، هغوی وکولی شول بالخاش بېرته له بېسدي راوینښ کړي. بالخاش چې سترګې یې پرانیستلې او هغوی یې شاوخوا ولیدل، حرکت وکړ او پوښتنه یې وکړه: زه چیرته یم؟ دا ځای چېرته دی؟ یو تن ځواب ورکړ: آرام اوسه.

بالخاش وډار شو، راپورته شو او د بستر په منځ کې کښېناست. بالخاش هغوي ته او هغوي بالخاش ته ځیر وو، بالخاش احساس وکړ چې دا خیمه د ده نه ده. غوښتل یې پورته شي، خو هغه سړي وویل: ته ښه نه یې، بالخاش. استراحت وکړه.

بالخاش په غوصه وویل: تاسې څوک یئ؟

- موږ ستا ملګري یو.

- ولې مو زه دلته راوستم؟

- غوسه کېږه مه، صبر ولره.

بالخاش په قهر وویل: بد ذاتو! تاسې زما په شرابو کې د بېسدي دوا واچوله، چې ما دلته راوستلای شئ؟!

بالخاش هڅه وکړه چې له ځمکې پورته شي، خو ناڅاپه د یوه کس د تورې څوکه یې پر سینه ولګېده.

بالخاش په بېرته لاس خپل توره ته کړ، خو توره يې په غلاف کې نه وه. حيران شو، فکر يې وکړ چې هغوی غواړي دی ووژني. هغه هک حيران د هغه سړي لور ته کتل، چې د تورې څوکه يې د ده پر سينه ايښې وه...

مغولي جاسوس، چې ظاهراً سخت مزاجه ښکارېده وويل: موږ نه غواړو تا ووژنو!
بالخاش خپل د خولې لارې تيرې کړې او ويې ويل: له ما څه غواړئ؟
- ژر به پوه شې!

بالخاش- تاسو لومړی ميلمه پالنه کوی بيا د شالخوا په خنجر وهي؟
مغولي سرتيري وخنډل او ويې ويل: موږ ستا ملگري يو.

بالخاش، چې فکر يې گډوډي وو نه پوهېده چې دوی ولې دی دلته راوړي؟ هغه د ځان سره وويل: دا دوه کسان ضرور بايد د يو چا انتظار باسي؟ لږ شېبه وروسته يو لنډ قد لرونکی سړی خيمې ته داخل شو. هغه کس خپل توره د بالخاش له سينه لرې کړه. نوی راغلی کس بالخاش ته وکتل او ويې ويل: بخښنه غواړم چې ته مو دلته راوستی.

بالخاش د هغه سړي خبره ته ځير شو. يو دم يې ذهن ته راغلل، دا سړی د هماغو دوو کسانو څخه و چې تېر ماښام يې د کاروانسرای مخې ته ورسره ليدلي و! سړی د بالخاش مخې ته پر ځمکه کښېناست، او خپل تنگې سترگې يې بالخاش ته ښخې کړې او ويې ويل: زه سوبوتای يم، هغه شپه د کاروانسرای مخې ته مناسب وخت نه وو چې خپل هويت درته ښکاره کړم. يقيناً ياد به دی وی هغه شپه يوه عجيب ماجرا وه، لومړی هغه وژل شوی سپور، بيا د کاروانسرای دننه، چې ستا يو خپل کس غوښتل تا ووژني!

بالخاش د هغه د خبرو په منځ کې ورننوت او ويې ويل: نو دا تاسې وئ چې له شا مو هغه کس وواژه؟

سوبوتای چې د چنگیز خان د هغه دوه هونبیارترینو جاسوسانو د پلې څخه یو وو، د بلخاش خبری ته یې معناداره خندا کړل او ویې ویل: کوم کس چې هغه سرې کاروانسرای کې وژلې وو همدلته دی.

بیا یې خپل و شاته یو کس ته اشاره وکړل او ویې ویل: دغه سرتیری ته له مرکه وژغورلې، وگوره په قد او قواره کمزوی او ډنگر دی خو خورا په ښه وخت یې ستا مرستي ته درودنگل او هغه سرې وواژه، که دې پر وخت نه وایې درغلې نو ته به اوس دلته نه وای.

بلخاش، چې په خپلو اعصابو څه ناڅه کنټرول ترلاسه کړی وه وویل: ته له ما څخه څه غواړې؟ ضرور باید یو دلیل وي چې تا زه له مرکه وژغورلم؟ زه غواړم پوه شم چې دلیل یې څه دی؟

سوبوتای چې د یوه ارام سرې په څیر ښکاریده وویل: ته څنگه احساس کوی؟ بلخاش- زه غواړم چې تاسو وواياست.

سوبوتای- دا ډېر ساده خبره ده، او په ورته وخت کې ډېر مهم.

بلخاش- څنگه خبره ده ووايه؟

سوبوتای- موږ په ډېر خبرو پوهېږو، حتی هغه کس پیژنو چې ستاسو د وژلو پلان یې درلود او لایې هم ستا د وژلو څخه لاس نه دی اخیستی، ته شاید حیران شئ که موږ تا ته ووايو چې هغه کس چې ستا د وژلو امر یې کړي غایر خان وو! هغه غوښتل چې تا ووژني. هغه احمد اق سو ته دنده سپارلې وه چې په هر قیمت چې کېږي "بلخاش" یعنې تا له منځه یوسي، خو د هر سببان د شرابخانې د مالک لور، ایلي، په ناڅاپي ډول د هغه پلان شنېد کړ.

د بلخاش خوله له حیرات خلاصه پاتی وه، هغه څو شیبې په همغه حیرت وهلې انداز سوبوتای ته وکتل، د څو شیبو چوپتیا وروسته سوبوتای وویل: لکه چې ته زما په خبرو باور نه لری؟

بالخاش- دا ناشونې ده. زه د غاير خان د وفادارو خلکو څخه يم. هيڅ داسې دليل نشته چې هغه وغواړي ما ووژني. ته دروغ وايې.

سوبوتای نرمه موسکا وکره او په ارامه يې وويل: دا پيره ساده ده، هر کله چې ته بيرته اترار ته ستون شې نو ته به پخپل پوه شئ چې د سوبوتای خبره رښتيا وه.

بالخاش احساس وکړ چې د دې خبرو له اورېدو وروسته يې ذهن گډوډ شوی او فکر يې کار نه کوي. هغه "سوبوتای" ته وکتل او ويې ويل: کولی شم له تاسو دا هيله وکړم چې ما بېرته خپل خيمې ته ولېږي؟
سوبوتای وخنډل او ويې ويل: البته، په خوشحالی! خو دا هم درته وایم چې زموږ خبرې لا پای ته نه دي رسېدلي.

بالخاش خپل لاس پر تندي کېښود او ويې ويل: ياد مې نه و چې تاسو زه د يو ځانگړي هدف لپاره دلته راوستی يم. زه غواړم تر دې چې خپلې خيمې ته لاړ شم، ستاسو هدف درک کړم. شايد تاسو غواړئ د "غاير خان" په اړه راته ووايي، خو زه باور نه کوم. دا يوه کيسه ده چې تاسو جوړه کړې ده!
سوبوتای ورو خپل سر وخواوه او ويې ويل: ته همداسی فکر وکړه چې زه درته دروغ وایم، خو ژر به حقيقت درته روښانه شي.

بالخاش- همدا اوس راته ووايه، غاير خان ولې غوښتل چې ما د احمد آق سو په لاس ووژني؟

سوبوتای- ډېر تلوار لري گران ملگريه!
بالخاش- خو زه بايد پوهه شم.

سوبوتای- صبر ولره موږ دوه ځلې ته د حتمې مرگ څخه وژغورلې، ډاډه اوسيره غايرخان هېڅ زيان تاته نشې در رسولې، زموږ ساتونکي ستا ساتنه کوي.
بالخاش په حيرانتيا وويل: نو ستاسو ساتونکي جاسوسان دي؟

سوباتای په آرامه لهجه وویل: که داسې نه وای، ته به اوس ژوندی نه وې!
بالخاش ژر د موضوع اصلي مطلب درک کړ. هغه د سوباتای سترگو ته وکتل او وپې
ویل: یقیناً تاسو زما څخه غواړئ چې تاسو ته جاسوسي وکړم!

د بالخاش په خبره سوباتای په پټ مسکا سره وویل: ستا دا زیرکتوب مې خوبېږي
خوشحاله یم چې زموږ هدف دې درک کړ. ما اټکل کاوه چې ته به ژر مطلب واخلې.
بالخاش - خو زما په اړه مو غلط فکر کړې، هسې خپل وخت ضایع کوی.
سوباتای په نرمه لهجه وویل: آرامه اوسېږه موږ لا ډېر وخت لرو.
بالخاش - ستاسو کوښښ بې فایدی دی، زه هېڅکله خپل وطن او خپل خلکو ته
خیانت نه کوم.

سوباتای - زه دا تمه نه لرم چې ته همدا نن شپه ماته مثبت ځواب راکړې، هرکله چې
خپله پوه شوې چې په څه خطرناکه حالت کې یې، بیا به زما وړاندیز ومنې.

بالخاش په غرور وویل: نه نن شپه، نه بله شپه، زه به هیڅکله تاسې ته هو ونه وایم!
تاسو غواړئ چې زه د مغولو لپاره جاسوسي وکړم، د خپل وطن نظامي او سیاسي
معلومات تاسو ته درکړم؟ دا هېڅکله نه شي کېدای! که غواړئ، همدا شپه مې ووژنئ،
زه به د مرګ هرکلی وکړم!

سوباتای چې ډېر هوښیار او زیرک انسان وو موسکی شو او وپې ویل: ته یو مغرور
او زړور ځوان یې، همدا وجه ده چې موږ ته انتخاب کړی یې، زه ډاډه یم چې هر کله
ته اترار ته ستون شې، نو زما وړاندیز به ومنې. هلته به زما سړي درسره تماس
ونیسي، زه همدا اوس تا نه مجبوره کوم چې ماته مثبت ځواب راکړې، هر کله چې ته
خپل پر رضا او خپل پر خوښه زما خواته راغلې هله به زه تا خپل په کسانو کې
و شمارم زه به ستا د مثبت ځواب په تمه اوسېږم، زه ډېر صبر کولی شم تاته بالخاش!
اوس ته کولی شې چې خپلې خیمې ته لار شې، خو یاد ساته، دا خبره له سوداګرو
سره مه شریکوه.

بالخاش- خو زه فکر کوم بهتره به وی چې زه هغوي ستاسو د دې میلمه پالني څخه خبر کړم.

سوباتای خپل ظاهراً سخت دریځ غوره کړ او ویې ویل: نو هغه وخت به بیا زما سرتیری تا په بل ډول ونازوي، هیله لرم چې په دې اړه ضد ونه کړي. بیا یې خپلو دوو ساتونکو ته مخ واپراوه او ویې ویل: تر خیمې یې یوسئ! بالخاش د "سوباتای" له سترگو نظر واپراوه او پرته له دې چې څه ووايي له خیمې ووت، د دوو مغولي ساتونکو سره خپل خیمې ته روان شو.

هغه شپه یې هیڅ خوب ونه شو کولای، د چنگیز خان د لوی جاسوس، سوباتای، خبرې یې په ذهن کې انگازې کولې. لځان څخه یې بار، بار پوښتل: اخر په اترار کې څه پېښ شوي چې د چنگیز خان جاسوسان یې له هغه خبر دي؟ ولې غواړي چې زه د هغوي لپاره هلته جاسوسي وکړم؟ نه! زه به هیڅکله خپل وطن ته خیانت ونه کړم! دا ژیر "سوباتای" باید پوهه شې چې زما په اړه یې غلط گمان کړې او زه هېڅکله خپل وطن ته خیانت نکوم، زه چې کله بېرته اترار ته لاړ شم نو دا خبره به غایر خان ته وکړم ترڅو پوه شي چې د مغولو جاسوسان حتی د ده په حکومت کې هم نفوذ کړي.

دا فکرونو د بالخاش ذهن بیحد گډوډ کړې وو تر دې حد چې د هوا د روښانه کیدلو سره یې تازه سترگي پټی شول، خو خوب کې هم سوباتای په کراره نه پریخود، د شونډی لاندی د خوب حال کېځان سره ویل "نه... نه زه ستاسو جاسوسي نکوم، زه خپل وطن ته خیانت نکوم" ناڅاپه له خوب څخه پاسید خپل ځای کېښناست او خپل شاوخوا ته په متو شو هېڅوک کوټه کې نه وه او دې یوازی وو، د غوسي څخه یې د ځان سره وویل: زه به دا دوزخي سړی خپل پر لاسونو وژنم.

هوا پوره روښانه شوې وه، د مغولو په کمپ کې شور ماشور پیل شوی و. خلک په تک راتگ کې وه، بالخاش د سترې احساس کاوه، خو د ویده کېدو وخت نه و. د سوداگرو خیمې ته لاړ، چیرته چې ټول سوداگر راټول شوي وو.

جندي چې د بالخاش ستړی او اولوتې رنگ ولید، په حیرانتیا یې وپوښتل: څه درباندي شوي؟ داسې ښکاري لکه چې ټوله شپه دې په ویننه تېره کړې وی؟

بالجیج وویل: ستړی ښکاري، د لارې ستړیا لا هم درباندي ده.

خجندي وویل: زما په نظر، بالخاش ډاکټر ته اړتیا لری؟

بالخاش وخنډل او ویې ویل: نه، دوستانو، زه ښه یم، نه استراحت ته اړتیا لرم، نه هم ډاکټر ته. ما تیره شپه د کاروان د ساتنې لپاره په ویننه تیر کړه، تر سحره د خیمو په شاوخوا گرځېدم.

سوداګرو یو بل ته وکتل.

جندي وویل: دا صحیح ده چې د کاروان ساتنه ستا مسؤلیت دی، خو موږ نه غواړو چې ته خپله روغتیا له لاسه ورکړې. دا د مغولو د خان کمپ دی، او موږ ټول دلته خوندي یو.

بالجیج او خجندي د خپل سوداګر ملګري خبره تأیید کړه.

بالخاش څو ځله فکر وکړ چې د تیرې شپې ماجرا او د "سوباتای" سره مخامخ کېدل خپلو ملګرو ته ووايي، خو بیا یې د سوباتای خبرې په یاد شوې: "که دې چاته وویل، نو زما سړي به درسره بل چلند وکړي"

یو ډول ویره یې احساس کړه، خو هڅه یې وکړه چې پر ځان کنټرول وساتي. ځان ته یې قناعت ورکاوه چې دا موضوع سوداګرو ته هیڅ اړه نه لري، دا باید زه پخپله وپلټم. خو حقیقت دا و چې بالخاش پوهېده، که دا راز یې سوداګرو ته وویلو، نو دوی به دا خبره د مغولو خان ته ورسوي. بیا نو د خپل ژوند تضمین نشي کولی، ځکه چې د چنگیز خان جاسوسان ډېر خطرناک دي. بالخاش ته یاد شول چې د ده په شرابو کې یې د بې هوښۍ درمل اچولي وو، بیا یې له خپلې خیمې ایستلی و، یوې بلې خیمې ته یې بیولی و او هلته یې ورته گواښونه کړي وو.

بالخاش له ځانه سره وويل: زما وژل هغوی ته ډېر اسانه دي. زه بايد احتياط له لاسه ورنه کړم. بايد اترار ته لاړ شم، هلته زما وطن دی، هلته زه کولی شم د هغوی پر ضد جگړه وکړم. خو په حقيقت کې، هغه وپربدلی و.

بالجيج- بالخاش! په څه فکر کوې؟ خپل نارې وخوره!
خجندی چې لا هم موسکی و، وويل: زما په نظر، بالخاش بايد ټوله ورځ استراحت وکړي، ځکه چې نن شپه د کاروان خيمو ته بيا د ساتني لپاره ځې؟

بالخاش، له کمزورې موسکا سره، وويل: همداسې ده، دوستانو، خو زه استراحت ته اړتيا نه لرم.

څو شېبې وروسته، محمود خوارزمی د هغوی ليدو ته راغی او خبر يې ورکړ چې د مغولو خان هغوی ته بلنه ورکړې ترڅو د سرتېرو نمايش وگوري.

بالجيج وويل: بايد جالبه ننداره وي!

بالخاش، بې له دې چې پوه شي څه وايي، په تنده لهجه وويل: د مغولو خان غواړي خپل پوځيان موږ ته وښيي او موږ و ډار کړي؟
محمود ورته وکتل او ويې ويل: نه داسې نه ده.

بالخاش- خو زه ډاډمن يم، د چنگيز خان هدف له دې پرته بل څه نه شي کېدای.

محمود چوپ شو جندی بالخاش ته وويل: ته استراحت ته اړتيا لرې.

بالخاش، چې ډېر خفه و، له خيمې ووت، بېرته خپلې خيمې ته لاړ. د تېرې شېبې پېښه يې ذهن گډوډ کړی و. هغه هم غوښتل چوپ پاتې شي، او هم دا وسوسه ورسره وه چې بايد چوپ پاتې نه شي. خپل تصميم يې نه شو نيولی، يوازینی هيله يې دا وه چې اترار ته ستون شي، او هلته غايرخان ته خدمت وکړي، او هغه ته هر څه بيان کړي چې ورسره شوي و.

هغه ورځ بالخاش د مغول خان د سرتيرو په جشن کې گډون ونه کړ. سترپا يې پلمه کړه او له خپلې خيمې بهر ونه ووت. حتی تر دې چې د غرمې ډوډۍ راغله، او دی

زړه نا زړه د سوداګرو خواته ورغی. داسې ښکارېده چې هغه لږ استراحت ورته ګټه کړې وه نور یې د سترپیا احساس نه کوی. سوداګرو د نن ورځې د جشن په اړه څه ونه ویل، او بالخاش هم پوښتنه ونه کړه. کله چې غوښتل بېرته خپلې خیمې ته لاړ شي، جندی ورته وویل: زه ډاډه یم چې تاته کوم پېښه واقع شوي، ځکه ډېر نارامه ښکارې.

بالخاش چې ولاړ و، وویل: یوازینی شی چې زما ذهن بوخت کړی، هغه د هرسبان کیسه ده او بس.

بیا بې له ځنډه د سوداګرو له خیمې ووت، بې هدفه یې د کاروان د خیمو ترمنځ یو څه واټن وواهه، بیا بېرته خپلې خیمې ته لاړ، او په هماغو ګډوډو فکرونو کې ډوب، ویده شوو.

شپه نیمايي ته رسېدلې وه، د مغولو اردو خاموشه وه، هېچا جرأت نشو کولای چې له خپلې خیمې ووځي. بالخاش په درانه خوب ویده و چې ناڅاپه یې احساس کړ چې څوک یې د راوینس کولو کوښښ کوی. سترګې یې چې خلاصې کړې، هماغه دوه مغولي جاسوسان یې ولیدل. ژر راپاڅېد، په خپل بستر کې کښېناست او په تېزۍ یې وپوښتل: تاسو دلته څه کوئ؟

له هغوی څخه یو یې وویل: سوباتای غواړي له تا سره خبرې وکړي. بالخاش په قهر وویل: سوباتای... سوباتای... هغه له ما څه غواړي؟

هغه سرې، چې دوه سترګې پر بالخاش ګنډلې وه او ورته کتل یې وویل: هغه درته منتظر دی.

بالخاش په ناخوښۍ، له ځایه پاڅېد، خپل جامې یې واغوستلې. او همدا چې غوښتل یې خپل توره واخلي، هغه سرې وویل: توره ته اړتیا نشته، دا یو دوستانه

ملاقات دی.

بالخاش له ځانه سره تکرار کړ: «دوستانه ملاقات دی...»

او بیا له هغوی سره له خیمې بهر ووت.

یو مامور مخ ته روان و، بل د بالخاش شاته. دوی د سوداګرو د کاروان له خیمو تېر شول. د اردو بهر، درې اسونه د دوی انتظار ته ولاړ وو.

بالخاش له مغولو وپوښتل: سوباتای چیرته غواړي زما سره وویني؟ له هغوی یوه وویل: د لیدو ځای پېر لیرې نه دی، سپور شه!

بالخاش د اسونو له پلې څخه په یو اس باندې سپور شو. هغوی هم پې له زینه د اسونو پر شا وختل او د شپې په تیاره کې هغه ځای ته روان شول چې سوباتای هلته منتظر و. بالخاش وارخطا شو، فکر یې وکړ چې دوی د ده د وژلو پلان جوړ کړی. ځکه که چیرې دا یوازې یو ملاقات وای، نو باید د مغولو د خان په کمپ کې ترسره شوی وای.

هغه فکر وکړ چې ناڅاپه به له هغوی ځان جدا کړي او په یوه بله خوا به وتښتي، بیا به بیرته کمپ ته ستون شي. خو هغه دواړو کسانو دی کلک څاره او تېښته ناممکنه وه، حتی د شپې په تیاره کې هم.

بالخاش له ځانه سره وویل: باید وګورم چې دا پیژندګلوي چې د سوباتای سره مې پیدا کړې، کومې خونړۍ کیسې ته به ما ورسوی؟ هغه باید پوه شي چې زه د مرګ څه پاریدونکې سړی نه یم.

هغه ورو ورو خپل ځان آرام کړ، احساس یې وکړ چې کوم نوی کس ورڅخه جوړ شوی په مختلفو نظریاتو، کله چې له کمپ څخه یو څه لیرې شول، یوې کوچنۍ کمپ ته ورسېدل. د یوه غټ خیمې مخې ته، چې رڼا یې دننه وه، له اسونو ښکته شول. له هغو دوو سړو څخه یو دننه ولاړ، لږ وروسته بېرته راووته او بالخاش ته یې وویل: ننوتلای شې!

بالخاش چې خیمې ته داخل شو، سوباتای یې ولید چې د خیمې په سر کې ناست و.
هلته بل هېڅوک نه و.

سوباتای - راشه، کینه بالخاش!

بالخاش - له ما سره کوم کار لری؟

سوباتای - وینم چې پېر نارامه او خفه ښکاري!

بالخاش - نه، پرون شپه زما په نظر زموږ خبرې خلاصې شوې؟

سوباتای له ځایه پاڅېد او په آرام او بې پروا انداز یې بالخاش ته وکتل او ویې ویل:
ما ته دلته راوغوښتلې ترڅو خپل د اترار د یو پخواني ملگری سره وگورې چې زموږ
سره دی! ظاهراً یو آرام او ښه دوست ښکاري، خو په حقیقت کې، هغه غوښتل چې
تا وژني.

بالخاش، چې سترگې یې سوباتای ته نیولې وې، په حیرانتیا وپوښتل: دا سړی څوک
دی؟!

سوباتای ځواب ورکړ: همدلته، په یوه خیمه کې ستا انتظار باسي، چې ویې ویني نو و
به یې پیژنی.

بالخاش شکمن شو او ویې ویل: دا هم ستا د چلونو څخه یو چل دی.

سوباتای موسکی شو او ویې ویل: نه زما ملگری، دا هیڅ چل نه دی. دا یوه ترخه
حقیقت دی چې کېدای شي ته باور پرې ونه کړې.

بالخاش وپوښتل: د دې سړي نوم څه دی؟

سوباتای - باید خپله یې وویښې، راءه له ما سره!

دواړه له خیمې ووتل.

سوباتای په دوستانه انداز د بالخاش لاس ونيوه او لږ وړاندې چې لارل نو یوې بلې
خیمې ته ورسېدل. سوباتای دننه شو او ویې ویل: هغه سړی دلته دی!

بالخاش چې خیمې ته داخل شو، ناڅاپه یې "سایان"، د هرسبان د شراب خانې مالک، ولید چې شکنجه کېده. هغه حیران شو او په هماغه ځای کې ودرېد. داسې احساس یې کاوه لکه چې خوب ویني. سترگې یې پټې کړې او بیا یې پرانستلې، خو سایان یې بیا هم ولید، چې د بدن بیلابیلو برخو باندې په اور سوځېدلی او داغ شوی و.

سوباتای وپوښتل: و دې پیژنده؟

بالخاش ورو سر وڅوځاوه او ویې ویل: هو، خو هیڅ نه پوهېږم! دا دلته څه کوي؟ ولې مو شکنجه کړې؟ دا خو هغه سړي دی چې زه یې له مرگه وژغورلم! سوباتای وخنډل او ویې ویل: نه، هغه تا نه یې ژغورلی! ایلي ته وژغورلې، مگر دغه سړي؟ ده مور ته خیانت کړی دی! بالخاش حیران شو: خیانت؟

بالخاش د سایان په لېدو او د سوباتای په خبرو حیران وو او نه پوهیدو چې څه روان دی؟

سوباتای وویل: راشه، دلته نږدې راشه له خپله یې و پوښته!

بالخاش څو گامه وړاندې لاړ او د سایان مخې ته ودرېد. سایان، چې ساه یې بنده بنده وه، مستقیم بالخاش ته وکتل، خو داسې ښکاریده لکه د زیات درد څخه کنگس او بې هوښې حال کې وو او څوک یې نشو پېژندلې! بالخاش د سوباتای خواته وکتل او ویې ویل: یقیناً چې ایلي هم په کومه بله خیمه کې شکنجه کېږي؟

سوباتای وویل: ایلي، د دې سړي لور نه ده. هغه اوس په هرسبان کې ده، مور له هغې سره کار نه لرو. بلکې ورڅخه مندوي هم یو! ځکه چې ته یې وژغورلې.

بالخاش پوه شو چې ایلي د مغولي خانانو جاسوسه ده، په ناباوره لهجه یې وپوښتل: نو ایلي هم ستاسو له جاسوسانو څخه ده؟

سوباتای وخنډل او په شیطنت یې وویل: نه، هغه یوازې له تا سره مینه درلوده، نو

ځکه يې ته وژغورلې. مگر سايان؟ هغه زموږ جاسوس و. هغه سرې چې تا يې مړې پر آس ليد، د سايان له لارې دريسې راغلی و چې تا ووژني. خو زموږ سرتېرو هغه پر وخت وواژه، او سايان يې دلته راوست. هغه له ډېرې مودې راهيسې د غاير خان لپاره جاسوسي کوله.

په دې وخت کې، سايان په خفه غږ سره وويل: بالخاش، د دې شيطان سوباتای غولونکې خبرې مه منه!

سوباتای يوه سرې ته چې د سايان څنگ ته ولاړ و، وويل: دا سرې چوپ کړې! سرې يوه رسۍ رابنکته کړه او ناڅاپه، د سايان تر پښو لاندې يوه دروازه خلاصه شوه، او هغه په ژور څاه کې ولوېد. د هغه د ويرې نارې پورته شوې، خو ژر چوپې شوې. دروازه بنده شوه، او چوپتيا خوره شوه.

بالخاش، چې لاهم حيران و، څو شېبې يې څاه ته کتل. نه پوهېده څه ووايي.

سوباتای وويل: اوس کولای شو بېرته زما خيمې ته لاړ شو.

بالخاش وويل: ستاسې چلند له سايان سره ډېر ظالمانه و!

سوباتای وخنډل او ويې ويل: اميد لرم هغه ورځ رانشې چې ستا سره هم داسې چلند وکړو.

بالخاش مخ د هغه خواته وگرځاوه او ويې ويل: زما سره؟

سوباتای- هو، له تا سره! مه هېروه چې ما تا ته يوه وړانديز درلود!

بالخاش- او ما هم درته وويل چې زه دا وړانديز نه منم!

سوباتای موسکې شو او ويې ويل: زه ډاډه يم چې ډېر ژر به زموږ خوا ته راشې!

بالخاش- تاسو څنگه دومره ډاډه ياست؟

سوباتای- دا ساده خبره ده خو تا ځانته پيچلې! هر کله چې ته اترار ته ستون شې نو

هر څه به روښانه روښانه شي!

بالخاش په قهر وويل: تاسو غواړئ ما وگواښه وي؟
سوباتای- نه، گرانه ملگري، دا هيڅ گواښ نه دی!

بالخاش- نو بيا څه شی دی؟

سوباتای موسکی شو او ويې ويل: يوازې دومره درته وایم چې د تا د وژلو پلان لا
هم ختم شوی نه دی!

بالخاش- زه ستاسو په خبرو هيڅ نه پوهېږم!

سوباتای- راځه، دا ځای پرېږدو. ته ستړی يې، استراحت ته اړتيا لري!

بالخاش- نه، زه ستړی نه يم، زه غواړم نور هم واورم!

سوباتای د هغه لاس ونيو، له خيمې يې وايست، او ويې ويل: ما پروڼ شپه هر څه
درته وويل، فکر نه کوم چې نور وضاحت ته اړتيا وي؟
دواړه د سوباتای خيمې ته لاړل.

بالخاش وپوښتل: تاسو زه دلته يوازې د دې لپاره راوستم ترڅو سايان را ته وښيي؟
سوباتای په مسکا وويل- همدا وو! او بل دا چې، دا زموږ وروستی ليدنه ده. څو
ورځې وروسته، ستاسې کاروان اترار ته روانېږي. د چنگيز خان په امر، يو شمېر
کسان به درسره وي، چې ستا ژوند خوندي وساتي. ډاډه اوسه، هغوی به اجازه ورنه
کړي چې ته ووژل شې، البته ما ستاسو د ميرانې او زپورتوب زيات کيسی اوريدلې
ډاډمن يم زموږ د مرستي بغير هم خپل د ځان ساتنه کولې شې!

بالخاش: دې بل خبری ته هم ډاډ وساتي، چې زه هېڅکله ستاسو جاسوسي نکوم او
زما د بېرته راستنېدو انتظار بې گټې دی.

سوباتای موسکی شو او ويې ويل: زه فکر نه کوم. اوس کولای شئ بېرته خپل خېمې
ته لاړ شئ، زه مننه کوم چې تا د تېرې شپې کيسه خپلو سوداگرو ملگرو ته ونه ويل.
تاسو وښوده چې يو باوري سړی يئ.

بالخاش، پرته له دې چې څه ووايي، د سوباتای له خېمې ووت. هغه دوه ساتونکي چې د ده لپاره ولاړ وو، ورسره يوځای شول، پر اس سپور شو او د کاروان لوري ته وخوځېد. کله چې بالخاش خپل خېمې ته داخل شو، سره له دې چې ډېر خپه او اندېښمن و، بيا هم يو څه آرام احساس يې وکړو، ځکه که د کاروان کوم غړی هغه په داسې کالو کې ليدلی وای، شک به يې پرې کړی وای او دا به يې ورته يوه ناوړه پېښه کړې وای. دا امکان هم و چې سوداگر يې ترې پوښتنې کړې وای.

هغه احساس وکړ چې بل کس شوی، له پخواني بالخاش سره يې ډېر توپير پيدا کړی وو. هغه پېښې چې ورسره شوې وې، پرې ژور اغېز کړی و، په ځانگړې توگه له سوباتای سره ليدنه، چې د چنگېز خان له سترو جاسوسانو څخه و او هغه ته يې د همکارۍ بلنه ورکړې وه. خو اوس به څه کېږي؟ دا هغه پوښتنه وه چې بالخاش له ځانه کوله، خو هيڅ ځواب يې نه درلود. کله چې يې د سايان کمزورې بڼه د سترگو شاته تصور کړه، چې بدن يې سوځول شوی و، له وېرې وښورېده. بيا يې هغه لنډ او دردناک فرياد ياد شو، چې د سوباتای يو ساتونکي د شراب خانې خاوند د تل لپاره چوپ کړ.

ورپسې د سوباتای خبرې يې راپه زړه شوې: "سايان موږ ته خيانت وکړ. هغه د ايلي پلار نه دي هغه غوښتل تا ووژني، خو موږ پر وخت وپېژانده. بالخاش د خپل خېمې په يوه گوټ کې ناست و، سر يې د لاسونو ترمنځ نيولی و، او د هغو پېښو په اړه يې فکر کاوه چې ورسره شوې وې. تر ټولو ډېر يې د سايان او ايلي په اړه سوچ کاوه. ايا دا ممکنه وه چې سايان د چنگېز خان جاسوس وي؟

هغه ورو ورو سر وخوځاوه او په زوره يې وويل: "زه سرگردان يم!"

په هماغه شپه، بالخاش پرېکړه وکړه، چې بايد ژر تر ژره له کاروان څخه بېل شي او ځان اترار ته ورسوي، تر څو غاير خان له دې پېښو خبر کړي. ځکه وضعه يې دومره پېچلې او خطرناکه شوې وه، چې نور يې زغملای نه شو. هغه بايد اترار ته تللی وای او د دې پېښو ريښې يې موندلې وای.

د سوباتای نوم یې په ذهن کې ځای نیولی و. هغه له دې نومه وېره لرله. سوباتای، د چنگېز خان لوی جاسوس!

کله چې د اترار سوداګرو کاروان بېرته خپل هېواد ته د ستنېدو نیت درلود، چنگېز خان یو ځل بیا د هغوی سره لیدنه وکړل، هغه د سلطان محمد خوارزمشاه سره د دوستۍ اړیکو ته اشاره وکړه او ورته یې پیغام واستاوه، او د خوارزم پادشاه محمد ته یې خپل زوی خطاب وکړو! همداران، څو سوداګر یې د کاروان سره یو ځای کړل، ترڅو سلطان ته پالۍ ورسوي.

سپېدهم د تیارو له منځه راوتلې وه، د ورځې رڼا ورو ورو د شپې په تیارو غلبه کوله، چې د سوداګرو کاروان په خوځښت شوو، بالخاش چې د کاروان ساتنه یې پر غاړه وه، ټولې چارې یې تنظیم کړې. کله چې لمر راپورته شو، ټول د سفر لپاره چمتو شول. درې اتراري سوداګر پر خپلو اسونو سپاره شول، د چنگېز خان د حسن نیت او دوستي پیغام رسونکي استازي یې شاته وو، او بیا د حرکت امر وشو. مغولان، چې تازه له خوبه راپاڅېدلي وو، د اسورو د حرکت له غږ سره له خپلو خېمو راووتل او لاسونه یې وټکول.

بالخاش وروستی کس و، چې د کاروان شاته روان و. هغه په دې تمه و، چې "سوباتای به د لارې په اوږدو کې وويني." خو د چنگېز خان له ستر جاسوس څخه هېڅ نښه نه وه. کله چې کاروان د مغولو له اډې ووته، بالخاش خپل اس د کاروان مخته کړ، او په پټه یې د چنگېز خان استازو ته وکتل. د دوی مرموزو خبرو یې شک زیات کړ، او گمان یې ووه چې دا باید د مغولو جاسوسان وي، چې د سوداګرو په بڼه د خوارزم له خاورو څخه معلومات راټولوي.

بالجيج، چې له سهاره د بالخاش خپکان ته حيران و، خپل اس ورنږدې کړ او ورو يې وپوښتل: ايا بله کومه ستونزه درته پېښه شوې، چې دومره خفه ښکاري؟
بالخاش، چې لا هم مخ ته کتل، وويل: زه په دوي شکمن يم.

بالجيج حيران شو: ستا مطلب مغولان دي؟
بالخاش وويل: هو! زما په اند دا سوداگر نه دي، بلکه د چنگېز خان جاسوسان دي.
بالجيج ورته وکتل او ويې ويل: ته له کومه پوه شوې؟

بالخاش - څه ناڅه مې د دوی په اړه يو څه اورېدلي دي.
بالجيج وپوښتل: ايا په مغولي کمپ کې دې څه واورېدل؟
بالخاش - نه، قربان! خو که تاسې هغه معلومات واورئ، چې زه يې د چنگېز خان د جاسوسانو په اړه لرم، نو دا پوښتنه به مو نه وې کړې.
بالجيج، چې خبره يې جدي نيولې وه، وويل: نو بايد، همدا چې اترار ته ورسېدو، غاير خان ته خبر ورکړو!

بالخاش - هو، خو لومړی بايد ډاډ ترلاسه کړو.
بالجيج - مگر ته خپل په اطلاعاتو ډاډه نه يې؟
بالخاش - نه، دومره نه چې غاير خان ته ډاډ ورکړو. زه يوازې اټکل کوم. له اوس څخه بايد ورته پام وکړو.
بالجيج - دا ستا مسووليت دی.

بالخاش - د دې موضوع په اړه د اوس لپاره د چا سره خبرې مه کوه.
بالجيج - سمه، خو هر خبر چې دې تر لاسه کړ، ما هم پرې خبر کړه.
بالخاش - ضرور.

بالخاش خپل آس څنگ ته کړ، هلته ودرېد، او کله چې کاروان له ده تېر شو، د وروستي سړي تر تېرېدو وروسته ورپسې روان شو. نيمه ورځ وه چې لومړني "يام" ته ورسېدل. (چنگيز خان د خپل مملکت په اوږدو کې د مسافرو لپاره د استراحت

ځايونه جوړ کړي وو، چې هغوی ته يې "يام" ويل کېده.) کاروان هلته تم شو، لږ استراحت يې وکړ، او بيا يې د قبحاق دښتې په لور حرکت وکړ.

شپه تېره وه چې دوهم "يام" ته ورسېدل او هلته يې استراحت وکړ. له دې ځايه د قبحاق دښتې ته يوازې دوه ورځې لار پاتې وه. بالخاش پرېکړه وکړه، کله چې د خوارزم خاورې ته ورسېږي، له کاروانه بېل شي. ده احساس کاوه چې په اترار کې کومه پېښه شوې، خو دا حس ورته يو راز ښکاره کېده چې نشوای يې حل کولی. يوازينی څوک چې د بالخاش د اندېښنې څخه خبر و، بالجيج و. هغه يوازې پوهېده چې بالخاش نور د پخوا په څېر آرام نه دی.

بالخاش د لارې په اوږدو کې او په هغو ځايونو کې چې کاروان استراحت کاوه، د مغول خان د سوداګرو څارنه کوله، دی ورته شکمن و او ټول يې د سوباتای جاسوسان گڼل. په هماغه شپه، کاروان حرکت وکړ، او بالخاش په يو نظر پوه شو چې يو تن د ږ چنگيز خان د سوداګرو له ډلې ورک دی. هغه اټکل وکړ چې دا کس حتماً د شپې له کاروانه بېل شوی او د چنگيز خان قرارگاه ته تللی، خو خپل معلومات سوباتای ته ورسوي!

بالخاش هيڅ خبره ونه کړه. کله چې کاروان له "يام" څخه ووت، يو سړی چې د چنگيز خان استازی و، ځان ورته ورنږدې کړ او ورو يې ورته وويل: فکر کوم که غلی پاتې شې، ښه به وي؟

بالخاش وخنډل او ويې ويل: ستا په مطلب نه پوهېږم؟
سړي وويل: زما مطلب زموږ د خپلو کسانو څخه دی، چې اوس زموږ په منځ کې نشته.

بالخاش - زه هېڅ نه پوهېږم!
سړي موسکي شو او وويل: خيال وکړه چې لا هم نه پوهېږي.

بالخاش پوه شو چې نور شک ته اړتيا نشته. د چنگيزخان ټول سوداګر د سوباتای جاسوسان وو، او همداراز، دوی د ده څارنه هم کوله. ده په زړه کې وويل: ډېر ژر به

دوی ته معلومه شي چې له چا سره مخامخ دي. درېيم "يام" ته چې ورسېدل، کاروان تم شو، خلک استراحت ته کېناستل.

بالخاش د اتراري سوداګرو سره پوډۍ وخوره، او بيا له دوی جلا شو، چې خپل خونې ته لاړ شي. خو کله يې چې د خونې دروازه خلاصه کړه، ناڅاپه د هماغه مغولي جاسوس سره مخ شو، چې د لومړي "يام" څخه نادرکه شوی و. بالخاش وپوښتل: ته دلته څه کوي؟

هغه کس، داسی حال کې چې نري موسکا يې په شونډو خوره وه وويل: راغلې وم ترڅو د سوباتای پيغام تاته در ورسه وم! هغه تل په هر حالت کې ستا ملاتړ کوي. بالخاش توند ځواب ورکړ: زه د سوباتای ملاتړ ته اړتيا نه لرم! ژر له دې ځايه ووځه، زه نه غواړم د هغه نوم واورم!

مغولي جاسوس وويل: ارام شه، بالخاش... موږ ستا دوستان يو. بالخاش - خو زه تاسو ته دښمنان وایم.

سړي وخنډل او وويل: موږ څو ځل ستا ژوند له مرګ ژغورلی! بالخاش - ای کاشکې چې نه مو وای ژغورلی، چې اوس مجبور نه وم د سوباتای پيغامونه واورم!

مغولي جاسوس نږدې شو او ويې ويل: کله چې اترار ته ورسېږې، بيا به پوه شې چې چا ستا د وژلو نقشه چا جوړه کړې وه! بالخاش - هر څوک چې وي، زه به پخپله د هغه چاره وکړم.

سړي په معنا داره خندا سره وويل: ستا لپاره ويل يې اسانه دي. او پرته له دې چې د بالخاش ځواب ته انتظار وکړي، مخ يې وړاوه او پداسې حال کې چې لا هم د سترګو نظريې بالخاش ته وو له کوټې ووت، بالخاش دروازه وتړله، او په کرکه يې وويل: سوباتای... سوباتای... زه بايد د دې دوزخي سړي نوم هر چيرې واورم، يوه ورځ نه يوع ورځ به يې په خپلو لاسونو ووژنم ترڅو نور هيڅکله د هغه پيغامونه ترلاسه نه کړم.

د کوټې منځ کې کښېناست، خپل سر يې په ديوال تکیه کړو او خپل پښې وغځولې. هغه له ځانه سره فکر وکړ، چې په اترار کې زما پر خلاف داسې څه پېښ شوې دی چې سوباتای يې په اړه پوهیږي؟ زه باید په هره بیه د کاروان په پرتله گړندی هلته ځان ورسره وم، محمد مهدي خامخا زما د له منځه وړلو لپاره کوم پلان جوړ کړی، له هغه پرته بل څوک زما دښمن نشته...

هغه پریکړه وکړه چې همغه شپه لار شي پرته له دې چې څوک خبر شي. له هغه ځایه به یوازې ځان د هرسبان په لور حرکت وکړي. خو د سوباتا د جاسوسانو شتون هغه له دې پریکړې څخه منع کړ. هغه ډاډه و چې دوی پرې څارنه کوي. هغه بل پلان جوړ کړ او د پریشانه فکرونو سره ویده شو...

کاروان دوه ورځې وروسته د قپچاق له دښتي څخه تېر شو. هرسبان ته پېر واټن نه و پاتي ځکه هرسبان د مغولو کوم د سیمو پولې ته نږدې و. بالخاش دومره خپه و چې نه پوهیده چې څوم "یام" ته رسیدلی! او څومره لاپاتې؟ مگر هغه ډاډه و چې بل تمځای به هغه وروستی "یام" وي چې کاروان به ورته ورسپړي. د هغه وروسته به د خوارزم مملکت پیل کیږي.

هوا لږه تیاره شوې وه چې هغوی وروستي منزل ته ورسیدل. بالخاش پرېکړه وکړه چې کله ټول ویده شي، نو له هغه ځایه به د هرسبان پر لور حرکت وکړي. شپه نیمایي ته رسېدلې وه چې هغه له خپلې خونې ووت. مخکې له مخکې يې خپل اس د "یام" د دروازی څنگ ته نژدې تړلی و، ترڅو د وتلو پر مهال له کوم ستونزې سره مخ نشي.

که څه هم چې هوا تیاره وه، هغه په احتیاط سره شاوخوا وکتل او بیا ورو، ورو د تلو په لور وخوځېد. همدا چې خپل اس ته نژدې شو، د یو سړي خفه غږ چې ورته

اشنا بشکارېده، د خای سکون یې مات کړ او نوم یې واخیست.

بالخاش په غوسی سره د ژبی لاندی خان سره وویل: دا بالجیج بالاخره ما په یو ستونزه کې اچوي!

هغه ودرېد. بالجیج ورته رانږدې شو او په حی ت یې وپوښتل: چېرته روان یې؟
بالخاش- لکه چې ته تل زما څارنه کوې؟

بالجیج وخنډل: هو، همداسې ده، زما دوست. ته باید پر ما باور ولرې.

بالخاش- ته حتماً باید پوه شې چې زه چېرته ځم؟

بالجیج- هو، زه باید پوه شم.

بالخاش- زه اترار ته ځم، ترڅو د کاروان څخه مخکې هلته ورسېږم.

بالجیج- ستا دا بې احتیاطي به تا ته ضرر ورسوي!

بالخاش- زه به هڅه وکړم چې دا جبران کړم، خو ته هم ژمنه وکړه چې دا به چاته نه وایې.

بالجیج- زه پوهېږم چې ته له پېر وخت راهیسې اندېښمن یې، خو لږ فکر وکړه او بیا پرېکړه وکړه.

بالخاش- زه فکر کولو ته اړتیا نه لرم.

بالجیج- زما په نظر ته غلطې کوې.

بالخاش- مهمه نه ده.

بالجیج- ستا دا دومره تلوار حتماً یو دلیل لری؟

بالخاش- کېدای شي.

بالجیج- ستا په نظر زه باید پوه نه شم؟

بالخاش لاس د هغه پر اوږه کیښود او په نرم غږ یې وویل: زه بخښنه غواړم، زما

ملکري اوس نه کېږی خو کله چې مور په اترار کې یو بل سره ووینو، بیا به درته ټول

حال ووايم. یوازې هڅه وکړه که چا له تا وپوښتل، زه چیرته یم؟ نو هېڅ مه وایه.

بالجيچ- سمدہ خان ته پام کوه.

بالخاش- په هيله د بيا ليدو.

بالخاش د "يام" دروازه خلاصه کړه، خپل اس يې راويست او خو قدمه وروسته، پر زين کيناست او د "هر سبان" پر لور روان شو...

يو څه مزل يې کړې و چې ناڅاپه يو سوار يې مخه ونيوله او په گواښونکي غږ يې وويل: بيرته وگرځه، بالخاش!

بالخاش د اس واکې ونيول سخت يې ودرولو او پوښتنه يې وکړه: ته څوک يې؟ هغه سرې په هماغه جدي غږ وويل: ما ته امر شوی چې تا بېرته 'يام' ته راوړوم.

بالخاش وويل: ضرور د سوباتای جاسوس يې!

سرې وويل: هو، سم دې اټکل وکړ.

بالخاش په کينه ناک غږ وويل: کله چې د ستا د وژل کېدو خبر سوباتای ته ورسېږي، بيا به پوه شي چې له چا سره مخ دی.

او ناڅاپه يې توره راوکښله او پر هغه سرې يې بريد وکړ، سخته جگړه ونښته. مغولي سرې هڅه کوله چې د بالخاش توره له لاسه واخلي او ژوندي يې يام ته بېرته يوسي، خو بالخاش د هغه وژلو ته زړه ښه کړی و.

مغولي سرې وويل: ما ته امر نه دی شوی چې تا ووژنم، ته هم هڅه مه کوه چې ما ووژنې، ځکه بې فايده ده. تسليم شه او بېرته خپلو ملگرو ته لاړ شه!

بالخاش په داسې حال کې چې خپل توره راسته او چپه خوا خوځول ويې ويل: که همدا اوس وتښتي، زه به دې تعقيب نه کړم.

په همدغه وخت کې د مغولي سرې د تورې څوکه د بالخاش چپ اوږه زخمي کړه. هغه وخنډل او ويې ويل: ما کولای شو دا توره ستا سينې ته ورنښاسم، خو افسوس چې امر ستا د ژوندی ساتلو شوی.

بالخاش، چې د غوسې څخه یې سترګې د وینو پشان سره شوی وه، نور هم تېز برید وکړ. هغه له مرګ څخه ویره نه درلوده. پر خپل دښمن یې برید ته دوام ورکړ، تر دې چې د تورې گوزار د مغولي سړي مټ زخمې کړې. هغه نور مقاومت نه شو کولی، غوښتل یې وتښتي، خو ناوخته و، ځکه چې د بالخاش د تورې څوکه د هغه سینه سوری کړه. هغه سړي یو لنډ چيغ ووهله او له اسبه راوغورځېد.

بالخاش ورنږدې شو او ورته ویې ویل: که ژوندی پاتې شوې نو سوباتای ته ووايه چې بالخاش داسې څوک نه دی چې تا ته تسلیم شي!

او بیا یې خپل اس ته پښه ورکړه او پر خپل سفر روان شو. هغه باید تر سپېدو دمخه "هرسبان" ته رسیدلی وایې او ایلي یې لیدلې وایې، ځکه هغه باوری وو چې ایلي د "سایان" په اړه ډېر معلومات لري. کله چې د سهار رڼا شاوخوا روښانه کړل، بالخاش د شرابخونې مخې ته له اس کوز شو او دروازه یې وټکوله.. هغه شپه یې په یاد راوسته، کله چې له "احمد آق سو" سره دې ځای ته راغلی و، او لږ وروسته هغه خونړۍ پېښه وشوه.

څو شېبې وروسته، د دروازې له شا کمزورې رڼا ښکاره شوه، او ورپسې د "ایلي" غږ راغی: څوک یې؟
بالخاش - زه يم، بالخاش!
ایلي حیرانه شوه: بالخاش؟!

او بیا ژر یې دروازه پرانسته، دواړه څو شېبې یو بل ته ځیر شول. ایلي یو اوږد کمیس اغوستی و، ویښتیا یې پر اوږو خوره و، او د ښکلي مخ پر څرک یې د غم سیوری خپور و. هغې څراغ په کین لاس ونيو، بل لاس یې د بالخاش پر لور وغځاوه او ویې ویل: راځه دننه.

بالخاش د هغې لاس ونيو او ویې ویل: طویله راته وښيه، اس مې ډېر سترې دی. ایلي موسکۍ شوه او ویې ویل: زه اوس هم باور نه شم کولی چې دا ته اوسپړی

بالخاش!

دواړه طوبلي ته لارل. بالخاش د اس زين ليرې كړ، موسك شو او ويې ويل: دا حيوان تر ما ډېر استراحت ته اړتيا لري.

ايلي د هغه لاس ونيو او ويې ويل: ته هم بايد استراحت وكړې!

دواړه شرابخونې ته بېرته ستانه شول، بالخاش داسي ښودل لکه چې د سايان په اړه هېڅ نه پوهېږي، ويې پوښتل: سايان څنگه دی؟ حتماً ويده دی، ما فکر کاوه چې هغه به دروازه خلاصه کړي؟

ايلي په پوسخند وويل: سايان... زما پلار... هغه دلته نشته.

بالخاش په احتياط وپوښتل: اترار ته تللی؟

ايلي- نه، هماغه ځای ته تللی چې ته ورغلی وې!

بالخاش- ستاسې په مطلب نه پوهېږم؟

ايلي- ورو ورو به پوه شې!

دواړه د شرابخونې دننه لارل، ايلي بالخاش ته هماغه کوټه وښوده، چې احمد آق سو پکې وژل شوی و.

بالخاش په خفه انداز وويل: ما فکر کاوه چې د هغه شپې له پېښې وروسته به دې خپله کوټه بدله کړې وي!

ايلي څراغ په خپل ځای کېښود او ويې ويل: کومه پېښه؟

بالخاش- د احمد آق سو وژل کېدل!

ايلي- زه له داسې شيانو نه وېرېږم. ماښام ډوډۍ دې خوړلې؟

بالخاش- هو، خو اوس لږ شراب غواړم. ډېر ژر مې ځان دلته راوړسواوه، ويره مې وه چې اس به له پښو ولوېږي.

ايلي- اس خپل سپور پېژني، مجبور عادت وکړی دهغه په دی تلوارونو.

بالخاش- آخر دې ونه ويل چې پلار دې چېرته دی؟

ایلی و خندل او ویی ویل: لکه چې تا زما څخه شراب غوښتلې وه؟

هغه له خونې ووته او خو شیبې وروسته بېرته راوگرځېده، له ځان سره یې د شرابو یوه کوزه او دوه گیلاسونه راوړي وو. کله چې یې گیلاسونه له شرابو پک کړل، ویې خندل او ویې ویل: اوس کولای شې په ارام زړه شراب وڅښې، ځکه زه د دې نیت نه لرم چې تا مړ کړم په زهرو. بالخاص و خندل او ویې ویل: داسې ښکلیه نجلۍ لکه ته، هېڅکله به شیطاني پلان ونه لري.

او بیا یې د ایلي له لاسه گیلاس واخیست او شراب یې په یو وار وڅښل، او ویې ویل: دا یوازنی شراب دی چې خوند به یې هېڅکله هېر نه کړم. ایلي په ځانگړي انداز وویل: او ته هم یوازینی سړی یې چې زه ورسره مینه لرم. بالخاص سر ښکته کړ او ویې ویل: زموږ تړون دا و چې نور به د دې خبرې یادونه نه کوی، ما یو ځل مخکې هم درته وویل چې زه د "خان سلطان" په نوم د یوې نجلۍ سره مینه لرم او زړه مې پری بایللی دی او پرېکړه مې کړې چې کله اترار ته ورسېږم نو ورسره واده وکړم.

ایلي- زه پوهېږم، خو ته هم باید پدې و پوهېږې چې ستا دا خبرې به زما احساسات ستا په وړاندې بدل نه کړي.

بالخاص- موږ یوازې ملگري یو بس، کوښښ وکړه چې دا درک کړې. ایلي و خندل، خو سترگې یې له درده پکې وې ویې ویل: زه غواړم درک یې کړم، خو نه شم کولای. دا نور زما په اختیار کې نه ده. بالخاص- د پلار په اړه دې راته ووايه، هغه چېرته دی؟

ایلي لږ شراب وڅښل، مخ یې سور شو، سترگو یې بله بڼه واخیسته. لږ ځمکې ته یې وکتل، گیلاس یې په خپلو نازکو گوتو کې کلک نیولی و، ویې ویل: که زه درته ووايم چې سایان زما پلار نه و، شاید باور ونه کړې!
بالخاص سره له دې چې د سایان د وژل کېدو خبر یې درلود، ځان ناخبره وښود او د

حیرانتیا بڼه یې واخیسته، ویې ویل: دا ناممکنه ده!

ایلي ورته وکتل او ویې ویل: دا حقیقت ومنه.

بالخاش بیا پوښتنه وکړه: اوس هغه چیرته دی؟

ایلي- دلته نه دی، د مغلو جاسوسانو هغه له ځانه سره بوت.

بالخان ژر وویل: ایلي، ته څه وایې؟! داسې ښکاري چې ته سم نه یې، تا باید شراب

نه وای خښلي، لکه چې نشه یې کړی؟ هسی خبری کوی.

ایلي وخنډل او ویې ویل: شاید ته فکر کوې چې زه دا خبرې له نشی کوم.

بالخاش په همغه جدي لهجې وویل: شک نشته، که غیر له دې وای، نو باید ضرور یوه

پيښه شوی وی!

ایلي وخنډل، لږ شېبه چوپه شول بیا یې وویل: همداسې ده.

بالخاش پوښتنه وکړه: کله چې د مغول جاسوسانو سایان لځان سره وړو ته همدلته

وی؟

ایلي- نه، کله چې زه بیرته "هرسبان" ته راغلم، سایان له دې ځایه تللی و.

بالخاش- تا څنگه دا خبر ترلاسه کړو چې سایان د مغول جاسوسانو وړی؟

ایلي- هغه مغل راته وویل چې له ما سره هرسبان ته راغی.

بالخاش- ته ونه پوهېدې چې ولې یې هغه له ځانه سره بوت؟

ایلي په سره لهجه وویل: هغه خیانت کړی و.

بالخاش د حیرت بڼه ونيوله: څه ډول خیانت؟ زه ستا له خبرو هېڅ نه شم

پوهېدلای.

ایلي- سایان د مغلو لپاره جاسوسي کوله. کله چې مغول پوه شول چې هغه دوکه

ورکوي، نو یې له ځانه سره بوت. زه فکر نه کوم چې سایان به ژوندی پاتې وي،

مغول ډېر ظالمان دي.

بالخاش وویل: ولې نه غواړې چې د خبری رښتیا راته ووايي؟

ایلي هغه ټول معلومات ورته وویل چې له مغل سړي یې اورېدلي وو، خو دا هماغه

څه و چې بالخاش له "سوباتای" څخه اورېدلي وو. بغير د کوم کمې او زیاتي څخه!

څو شېبې چوپتیا خپره شوه.

بالخاش دا چوپتیا ماته کړه او ويې ويل: دا ټولې پېښې، دا گنگوسې زما لپاره يوه راز جوړ شوې دی، چې زه يې نه شم حل کولای. زه بايد ژر تر ژره اترار ته لاړ شم او د "احمد آق سو" قضیه معلومه کړم، هغه ولی غوښتل ما ووژني؟ زما په نظر د دې راز حل او کلې په اترار کې ده. زه بايد معلوم کړم چې چا زما د قتل نقشه چا جوړه کړې وه؟ بیا يې په جدي لهجه زیاته کړه: هر څوک چې وي، زه به يې خپل پر لاسونو وژنم، ژوندی به يې پرېنږدم.

ایلي خپل گیلان پر ځمکه کېښود، په سره سینه يې وويل: بالاخره به پوه شې چې حقیقت څه دی. کله چې اترار ته ورسېږې، ټول حقیقت به درته څرگند شي، حتی هغه کس به هم وپېژنې چې ستا د وژلو نیت لري او لا تر اوسه يې لاس نه دی اخیستی.

بالخاش وويل: یعنې ته پوهېږې چې هغه څوک دی؟
ایلي موسکا وکړه او ويې ويل: زه هم ستا په خبر په هېڅ نه پوهېږم.

بالخاش چوپ شو. ایلي سترگې د هغه خواته ور واړولې، د هغې له سترگو څرگندېده چې شراب پرې اثر کړی، د مخ سره شوي گلابي رنگ او د سترگو خمار يې لا ښکلا دوه چنده کړې وه. ایلي خپل ځان د بالخاش خوا ته نږدې کړ، سر يې د هغه پر زنگنو کېښود، لاس يې د بالخاش په گوتو کې ونيو او ورو يې خپلو شونډو ته نږدې کړ، په زغرده يې وويل: زه ستا سره مینه لرم ته بايد دا ومنې.

د دې خبرې د ویلو پر مهال، له هیجانه رېږدېدله، د مخ سره والي يې نور هم زیات شوی و، د سترگو ژور نظر کې د مینې څنگ کې د شهوت او هوس احساس هم څپې وهلې. بالخاش، چې تر دې دمه یوازې څو ځله د ایلي لاس نیولی و، هېڅکله يې د هغې د بدن گرمي نه وه احساس کړې. دا یوه خوندوره او تحریکونکې گرمي وه.

هغه هڅه وکړه چې ځان له دې اور څخه وساتي، خو ښکاره وه چې ايلي، دا ښکلې او جذاب نجلۍ، د دې جگړې گټونکې وه.

دواړه په يو هيچاني چوپتيا کې ډوب وو. بالخاش په هغه تودو شيبو د هوس او شهوت کې د خان سلطان په اړه فکر کاوه، خو دی پخپله پوهېده چې د شرابخانې ښکلې نجلۍ به ترې لاس وانه خلي او هوسا به يې پرې نه ږدي. ايلي د هيچان لورې کچې ته رسېدلې وه، بدن يې گرم شوی و او نور يې هېڅ نه پوهېده. دواړه لاسونه يې پورته کړل او د بالخاش غاړې ته يې تاو کړل. د هغه سر يې ښکته کش کړ. بالخاش هڅه وکړه چې ځان له دې هوسناکه څپې وباسي، خو نور ناوخته و. مخکې له دې چې څه ووايي، د ايلي شونډې يې پر خپلو شونډو احساس کړې...

دا يو تود، هوسناکه او پر شهوت لړلې مچ وو، بالخاش په خفه انداز وويل: هيڅ پوهېرې چې څه کوي؟
خو له لهجې يې ښکاره وه چې خفگان يې ورو ورو ځای هوس او شهوت ته پرېږدي. ايلي وخنډل او ويې ويل: يوازینی کار چې ډېر ښه پرې پوهېږم همدا دې.

ايلي د بالخاش له زنگانه سر پورته کړ او ژور يې ورته وکتل. هر څه يې درک کړل. هغه بريالی شوې وه. د بالخاش سترگو کې يې د شهوت خوند احساس کړو، ناڅاپه بالخاش د ايلي اوږې ونيولې، هغه يې پر فرش وغورځوله او په کلک يې د هغې له شونډو مچ واخيست. بيا يې سر د ايلي پر زړه کېښود، هغه يې کلک ونيول او په لړزېدلي غږ د شهوت او هوس څخه يې وويل: تا زه په گناه ککړ کړم! ته يو شيطاني نجلۍ يې!

ايلي په لور غږ وخنډل، لاسونه يې د بالخاش په ويښتو کې ښخ کړل او ويې ويل: دا هماغه څه دي چې ما غوښتل! ته اوس زما يې، خان سلطان بايد هېره کړي!
د ايلي په دې خبره بالخاش ژر سر راپورته کړ، توند نظر يې ورته وکړ او ويې ويل: نه! زه به هغه هېڅکله هېره نه کړم. ته يوازې د شرابو نجلۍ يې، يواځې د مستۍ پر مهال بايد درسره مينه وشي، او درڅخه خوند واخيستل شې پوه شوې؟"

ایلی داسی حال کې چې نظر یې لا هم پر بالخاش وو له ځمکې پاسیده، او ناڅاپه یو زدنې څپیره یې د بالخاش پر مخ ورکړل او په داسی لهجه چې کرکه او غوسه ورڅخه ښکاریده په چغه وویل: ورک شه له دې ځایه منحوس او مغرور انسان، نور نفواړم ستا مخ وگورم د دې ځای څخه ورک شه.

بالخاش چې رنگ یې سور شوی و، د هغې له څنگ پاسید، چې ایلی ورته وویل: کاش چې ما احمد اق سو ته اجازه ورکړې وای ترڅو ته یې وژلي وای، ته د مینې په معنی نه پوهېږې، کبرجن، ما ته له مرگ څخه وژغورلې او اوس ته ماته د شرابو نجلۍ وایې؟ دا به ښه وای که تا ماته فاحشه ویلي وای. زه به یوه ورځ ستا د دې خبرو ځواب هرومرو درکړم.

بالخاش بغیر د څه ویلو په همغه سور مخ د غوسې خپلې تورې او کمربند خوا ته لار کوم چې هغه د خونې په کونج کې ایښودلي وو. هغه یې پورته کړ، په خپل ملا یې وتړل، خولی یې پر سر کړل او د خونې د دروازې سره ودرېد، ایلی ته یې وکتل. د شرابخانې نجلۍ خپل سر ښکته نیولی وو او د هغه څو شیبو جوش او لېوالتیا یې اوس یې غوسه او کرکه بدله شوې وه.

ایلی- ولې ولاړ یې ها؟ ژر لار شه! خان سلطان به ستا پتمه وی؟

بالخاش- فکر مې نه کاوه چې خپل د ځان څخه تیره هغه ایلی دی تر دی حد بیعقل اوسیدي.

ایلی- اوس خو پوهه شوی؟ نو لاره دی نیسه او ورک کیده.

بالخاش- افسوس چې ښځه یې، که نه د دې سپین سترگی ځواب به مې په توره درکړی وای!

ایلی مخ د هغه خواته راوړو او ویې ویل: لکه چې خپل په توره وهنه زیات مغرور او کبرجن یې؟

او بیا ناڅاپه له ځمکې پورته شوه، خپل د کټ لاندې څخه یې خپل توره راویست، او

هغه يې له غلاف ووايست او د بالخاش مخې ته ودرېده.
ايلي- خيال وکړه چې د يو سړي سره مخ يې، مه درېده، وار وکړه.

بالخاش حيران د هغې داسې حالت ته کتل لومړی ځل يې د هغې دا حالت په زړه ښه ولگېده، لاس يې ورو ورو له خپل توری څخه لرې کړ، او په نرمه لهجه يې هغې ته وويل: ستا دا دومره ښايست به هسي عبث لار شې که زه دی ووژنم، بهتره به وی چې خپل توره ښکته کړې او خپل ځان راباندی ونه وژني.

ايلي په غوسې وخنډل، او خپل توره يې د بالخاش سينې خوا ته ونيول او ويې ويل: له څه وېرېږي؟ له دی چې خلک ووايي د هرسبان د شرابخانی د مالک لور د غاير خان د يو سرتيري بالخاش په لاسونو ووژل شول؟ لا دا معلومه نه ده چې ته به بريالی شې! کېدای شي ته هم د احمد آق سو په شان ووژل شې، يا هم شايد زه ووژل شم بايد امتحان يې کړو، چې څوک ژوندی پاتی کېږي؟

بالخاش بغير د کوم حرکت څخه ولاړ و او د هغې خواته يې کتل، ايلي خپله توره څو ځله وښوراول او په مسخره انداز يې وويل: جگړه پيل کړل اصيل جنگيالي! خپل د ځان څخه ساتنه وکړه، کنه څنگه چې احمد اق سو ستا پر لاسونو ووژل شو زه هم تا ووژنم او جسد دې هم همغه څاه ته اچوم نه.

ايلي خپل د توری څوکه د هغه د سينی خواته ښکته کړل او په ليونتوب يې وويل: زه ستا د وژلو څخه وېره نلرم، يا خپل خبره واخله يا هم لاس دی توری ته ويسه او زما سره مقابله وکړه، زه بايد تاته دا ثابته کړم چې زه د شرابو انجلی نه يم چې ته د مستی په وخت کې ورڅخه گټه واخلي او بيا لری ختا کړې، زه يو پاک جنی يم، تراوسه چا په عمر کی داسی سپکاروی ماته نه وکړی.

او بيا د توری په څوکه د بالخاش د جامو يو ټپي وشکول او ويې ويل: ډارن ولې ماته راگوری، خپل توره راوخله.

بالخاش حيران و چې څه وکړي، خو پوه شو چې بايد د ايلي توره ترې واخلي، نو

خپل توره يې راويست، او ويې ويل: زه نه غواړم تا ته زيان ورسېږي، مه لېونۍ کېږه، ته لا د توري جگولو لپاره وږه يې!
ايلي خپل توره د بالخاش په توري ووهل او ويې ويل: بنده کړه خوله او جگړه وکړه، ماته نصيحتونه مکوه.

بالخاش پوه شو چې بله چاره نه شته، بايد جنگ وکړي، او خپل توره په کار واچوي، له پيله معلومه وه چې هغه غواړي ايلي سره لوبه وکړي او مجبور يې کړي چې خپل توره ښکته کړي، خو څو حرکتونه وروسته پوه شو چې د يوه زړور او بې باکه نجلی سره مخ دی. خو بيا هم، هغه هيڅ احساسات و نه ښود. د بالخاش دا بې پروايۍ دا فرصت برابره کړو چې ايلي په يوه چټک حرکت هغه حيران کړي او د خپل توري څوکه د هغه پر سينه کېږدي.

ايلي- اوس کولای شم په اسانۍ سره تا ووژنم. يوازې د توري لږ فشار، او څوکه به يې ستا په سينه کې ننوزي.
بالخاش- او ستا کوټه به د دويم ځل لپاره پر وينو سره شی.
ايلي- توره دی وغورځه وه.

بالخاش بغير د څه ويلو خپل توره د خونې پر ځمکه وغورځاوه او ويې ويل:
مهربانۍ ښکلې پيغلې! اوس ته ډاډه يې چې کولای شې ما ووژنې؟

ايلي، چې لا يې هم نظر د بالخاش په لور و، موسکا وکړه، خپل توره يې ښکته کړل او ويې ويل: افسو چې نشم کولای تا ووژنم. ته پخپله هم پوهيږې چې زه درسره مينه لرم. کاش دا مينه نه وای، بيا به تا ليدلي وای چې د دې خونې ځمکه به ستا په وينو سره وای.

بالخاش وخنډل او ويې ويل: که غير له دې وای، نو تا به ما ته دومره صبر نه وای راکړی!

دواړه وخنډل. ايلي خپل توره يوې خوا ته وغورځوله، مخکې لاړه، خپل لاسونه يې د بالخاش غاړې ته تاو کړل او ويې ويل: و وايه چې زه د شرابو نجلی نه يم!

بالخاش- ته واقعا يوه زپوره او فداكاره نجلۍ يې.

بيا يې سر ورنږدې كړ او د ايلي غومبرې ښكل كړو، ايلي خپل ځان د بالخاش سيني ته ورنږدې كړو او ځان يې د هغه غيږ كې پټ كړو. بالخاش- نور ناوخته كېږي، زه بايد ژر حركت وكړم. ممكنه ده چې مغولان زما لاره پيدا كړي وي. نه پوهيږم چې دوى زما څخه څه غواړي؟

ايلي د هغه له غيږې جلا شوه. په همدې شېبه كې د شرابخانې د دروازې درب چوپتيا ماته كړه. دواړو يو بل ته وكتل.

بالخاش وويل: بالاخره دا دوزخي خلك راغلل!

ايلي- كېداى شي دوى نه وي؟

بالخاش- د شپې په دې وخت پرته له دوى بل څوك د شرابخانې دروازه نه ټكوي.

ايلي- ته همدلته پاتې شه، زه به وگورم چې څوك دي؟

بالخاش- خو تر دې مخكې، زه بايد د تنبټې يوه لاره پيدا كړم.

ايلي وويل: ستا خبره صحيح ده، كه مغولان وي، نو په زور به راشي، هر ځاى به ولټوي، او كه تا ومومي، حتى پر ما به هم رحم ونه كړي.

بالخاش وپوښتل: ايا دلته كومه پټ لاره شته؟

ايلي- هو، له ما سره راشه!

بالخاش- كېداى شي دوى ما پيدا كړي، ځكه چې طويلۍ ته تلل او آس ته زين اچول وخت غواړي.

ايلي- كه زه ستا پر ځاى واى، نو همدا چې د پټې لارې څخه بهر وتلم، د دوى له آسونو څخه يو مې غلا كاوه.

بالخاش- دا اسانه كار نه دى، ځكه ممكن يو څوك د هغوى د اسونو سره ولاړ وي.

د دروازې د ټكولو غږ بيا راغى، خو د اول ځل په پرتله زورور ايلي وويل: مهرباني وكړه، وخت مه ضايع كوه، بايد خپل ځان وژغورې!

هغې څراغ راواخيسته، دواړه له خونې ووتل او ښكته دالان ته لاړل، چې پاى يې د

شرابخانې دراوژى ته ورسېد. ايلي هغه دروازه بالخاش ته وښوده، چې د زينو ته نږدې وه، او ويې ويل: هغلته پټه لاره ده چې له دې ځاى نيغ په نيغ د اسونو طويلي ته ځي او ته كولې شې خپل اس د هغه ځاى څخه واخلي.

بالخاش- ولې دې مخكې راته ونه ويل؟

ايلي موسكى شوه او وويل: غوښتل مې ستا سره لږه لوبه وكړم، اوس لاړ شه! بالخاش روان شو، ايلي د هغه لاس ونيو، ويې ويل: لږ تر لږه، يو ځل مې ښكل كړه!" بالخاش بيا ځلې د هغې غومبرې ښكل كړو او دروازه يې خلاصه كړه. دومره تياره وه چې حتى خپل مخ يې هم نه شو ليداي. بله چاره نه وه، بايد د هر قيمت په بدل كې له هغه ځايه وتلى واى. هغه ورو ورو مخكې لاړ، ناڅاپه يو فكر ورغى. بېرته وگرځېد، د دروازې شاته ودرېد...

د شرابخانې د خلاصېدو غږ يې واورېد...

ورپسې د يو سړي غږ راغى، چې په قهر يې له ايلي وپوښتل: بالخاش چېرې دى؟ ايلي- نن شپه دلته څوك نه دي راغلي!

هغه سړي وويل: موږ بايد شرابخانه ولټوو!

ايلي- دا د خوارزم خاوره ده، زه تاسو ته دا اجازه نه دركوم، بېرته له هماغه لارې لاړ شئ، له كومه چې راغلي ياست!

بالخاش د دروازې د كلك بندېدو غږ واورېد. له درز څخه يې دالان ته وكتل، د كمزورې رڼا لاندې يې دوه مغولان وليدل چې دننه راغلل.

ايلي په لوړ غږ وويل: بالخاش دلته نشته!

دواړه مغولان مخكې لاړل، يو له هغوي ايلي ته وويل: پورته لاړه شه!

بيا يې خپل ملكري ته وويل: ته همدلته پاتې شه!

ايلي چې څراغ يې نيولى و، پر زينو پورته روانه شوه، او مغولان پسې لاړ. بالخاش له ځانه سره وويل: كه دا يوازې دوه كسان وي، نو د دې يو كار خلاص دى!

د هغوي پر تلو دالان په تياره کې پوب شو. بالخاش ورو ورو پټه دروازه خلاصه کړه، خو ناخاپه پوه شو چې مغول به شايد هغه ځای ته تللی وي. نو يو بل فکر يې وکړ. هغه دروازه ورو بنده کړه، هدف يې دا و چې مغول د غږ له کبله ورته نږدې شي، او دی يې ناخاپه راگير کړي. مغول د دروازې د غږ په اورېدو متوجه شو، يو دوه قدمه مخکې لاړ، شکمن و، ودرېد. بالخاش بيا دروازه وخوځوله. مغول فکر وکړ چې دلته څوک شته. دروازې ته ورنږدې شو، لاس يې پرېښود او لږ يې خلاصه کړه.

دا هماغه موقع وه چې بالخاش ورته انتظار کاوه! هغه اټکل کړی و، چې مغول به له توري سره چمتو وي، او که مستقيم بريد پرې وکړي، نو پلان به يې ناکام شي. بالخاش ورو ورو ځان ورنږدې کړ، کله چې د دروازې تر څنډې ورسيد، د مغول سايه يې محسوس کړه. هغه خپل لاسونه ورو ورو وړاندې کړل، همدا چې د مغول بوټ ته يې لاس ورغی، ناخاپه يې د هغه دواړه پښې کلکې ونيولې، سخت يې کش کړ، مغول خپل تعادل له لاسه ورکړ او په شديد توگه پر دالان ولوېد.

بالخاش وخت ورنه کړ، سمدلاسه يې له ملا څخه خنجر راويست او په يو ټوپ يې ځان د مغول پر بدن ور واچاوه، بالخاش د هغه مغول خوله کلکه ونيوله او د بل لاس په واسطه يې د خنجر څوکه د هغه پر ستوني کېښوده او ويې ويل: که دې غږ پورته کړ، ستونی به دې در پرې کړم.

وروسته يې لاس د هغه له خولې لرې کړ. مغول وپوښتل: ته څوک يې؟
بالخاش ځواب ورکړ: زه هماغه کس يم چې تاسو ورپسې گرځئ.

بيا يې يو گام شاته واخيست او مغول ته يې امر وکړ چې له ځمکې پورته شي. بالخاش، چې د خپل دښمن د نابودولو نيت يې درلود، ټول پام يې د هغه بل مغول ملگري ته و چې له ايلي سره پورته تللی و. هره شېبه امکان درلود چې هغه بېرته راشي او د بالخاش موقعيت له خطر سره مخ کړي. بالخاش احساس وکړ چې بايد ژر تر ژره له هغه ځايه ووځي. هغه د مغول سړي دواړه اورې ونيولې، چې لا هم له ځمکې رااولاړ شوی و، او مخکې له دې چې هغه ته د مقاومت يا چيغې وهلو فرصت

ورکړې، سر یې په دیوال وواهه. د درد نری غږ د مغول له ستوني ووت، خو ژر غلی شو. بالخاش ونه توانېد هغه ولاړ وساتي. کله چې یې پرېښود، د یوې درنې تپېزې په څېر پر ځمکه راولوېد او بې حرکتې پاتې شو.

بالخاش څو شیبې هلته ودرېد، فکر یې د زینو پورته خوا ته وه. بیا یې د احتیاط له مخې د میخانې د وتلو دروازې ته لاړ، دروازه یې پرانستله او په بېرې یې ځان طویلي ته ورساوه. په تیاره کې، د دیوال ته ځوړند کوچني څراغ تر رڼا لاندې، بالخاش خپل آس زین کړ او له طویلي څخه یې وایست. لا یې هم باور نه و چې خطر ترې لرې شوی. څو قدمه چې له طویلي لرې شو، ودرېد، شاوخوا یې وکتل، او بیا یې د میخانې لور ته سترگې واړولې.

هغه په زین سپور شو، او خپل آس ته یې حرکت ورکړ. ښار په ژوره چوپتیا کې ډوب و. سره له دې چې آس ورو روان و، خو د پښو غږ یې د شپې خاموشۍ ماتولو لپاره بس و. بالخاش ډاډه و چې سلامت به له ښار څخه ووځي، خو د ایلي په اړه یې اندېښنه درلوده. هغه له ځانه سره وویل: دا ظالم مغول به ایلي نه پرېږدي، شکنجه به یې کړي، خو بله چاره نه لرله، باید له ښار څخه وتلی وای او اترار ته تللی وای، ترڅو خپل برخلیک ومومي.

کله چې بالخاش د میخانې مخې ته له میدان څخه تېرېده، احساس یې وکړ چې دا ځای پرېښودل ورته سخت دي. د میخانې دننه یوې ښایسته نجلۍ د هغه لپاره خپل ځان له خطر سره مخ کړی و. سایان، چې د ایلي رضاعي پلار و، په دې مغشوشه پېښه کې خپل ژوند له لاسه ورکړی و. لا معلومه نه وه چې د ایلي برخلیک به څه وي. کله چې له میدان څخه ووت، خپل آس ته یې سرعت ورکړ. ناڅاپه د سوباتای خبرې یې ذهن ته راغلې: "غایرخان غوښتل تا ووژني!"

بالخاش څو ځله ځان سره وویل: ولې غایرخان زما د وژلو نیت لری؟ دا ممکن نه ده! دی نه پوهېده چې د دې پوښتنې ځواب څنګه پیدا کړي؟ له ځانه سره یې وویل: ښایي سوباتای غوښتل په دی دروغجنو خبرو ما مجبور کړي چې ورسره همکاري

وکړم، ځکه دا ممکن نه ده چې امیر اترار زما د وژلو اراده ولري. ما هیڅ گناه نه ده کړې، او دی هم پوهېږي چې زه تل هغه ته وفادار یم. دا باید د سوباتای یوه بل چل ول وي...

دا متضاد او کډوډ فکرونو د هغه ذهن ته آرام نه ورکاوه. لا تر نیمې ورځې نه و رسېدلی، چې بالخاش د اترار ښار دروازې ته ورسېد. اس یې د ستړیا څخه ستمی کاوه او دی پخپله هم ډېر ستړی ښکارېده. د تودې لمر وړانګې یې په مخ ځلیدې، او د مخ رنګ یې د لمر له لاسه لږ پیکه ښکارېده، بازارونه تقریباً تش وو، نو هغه کولای شول په آرامۍ له هغوی تېر شي. هڅه یې کوله چې له گڼه گوڼې لرې، د ښار یوه خاموشه کوڅه خپله کړي. ډېر ژر، هغه د خپل کور مخې ته ورسېد. له آس نه ښکته شو، شاوخوا یې وکتل، کوڅه تشه وه.

دروازې ته یې ټک وواځه، او له ځانه سره یې وویل:
- ډېر ژر به هر څه روښانه شي...

د دروازې شاته د قدمونو غږ واورېدل شو، گمان یې وواځه چې باید "پیر احمد" وي، هغه بوډا او وفادار خدمتگار.

- څوک یې؟
بالخاش وویل: زه یم، بالخاش.

د دروازې قلف په بیړه خلاص شو، او دروازه پرته له کوم غږه پرانستل شوه. پیر احمد، چې خپل مالک ولید، حیران شو، په رپېدلي غږ یې وویل: دا تاسې یاست؟ د بالخاش لمر وهلې او وچ شونډې و خوځېدی او په موسکا یې وویل: داسې ښکاري چې خوب وینې، پیر احمد... دا څنگه پوښتنه ده؟ ښه وگوره، هسې نه چې ما نه پیژنې!

پیر احمد وویل: نه، قربان، زه غلطې نه کوم خو ...

بالخاش- خو څه؟ ته لومړی. دا زما اس طویلي ته یوسه او بېرته ژر راشه!

پير احمد- وبخښې قربان تاسو خو چا ونه ليدلى؟ زما مطلب د خپلوانو څخه كوم كس؟

بالخاش- دا پوښتنه دې څه معنا لري؟

پير احمد- كاش د هوا د تياره كيدو وروسته راغلې واست!

بالخاش په تروش تندى وويل: په دې خبرو دى هسې وخت برياده وي.

پير احمد اس ونيو، او بالخاش كور ته داخل شو. د دهليز په منځ كې څو شېبې ودرېد. گمان يې كاوه چې د ده د غيابت په جريان كې، په اترار كې مهم بدلونونه راغلي، حتا پير احمد هم د هغوى خبر لري. د سترپو گامونو سره، هغه خپلې خونې ته لاړ، هماغې خونې ته چې كړكۍ يې د دهليز د دروازې پر لور وه.

يو كوچنى اطاق و، بالخاش يې شاته ديوال ته تكيه وركړه، پښې يې وغځولې او له ځانه سره يې وويل: كه پر ما دا ثابته شي چې محمد مهدى زما د وژلو پلان جوړ كړى، نو همدا شپه به ورسره حساب خلاص كړم. هغه بايد پوه شي چې له چا سره مخ دى!

ډېر وخت نه و تېر شوى چې پير احمد راغى...

په داسې حال كې چې خپل ځوان بادار ته يې كتل، ويې ويل: شكر الحمدلله چې روغ جوړ راغلې. الله دې وكړي چې له آشنايانو چا نه وي ليدلى. بالخاش هڅه وكړه چې خپل ځان بې پروا ښكاره كړي په خپل ځاى كې لږ ځاى پرځاى شو او ويې ويل: راشه، كېنه او روښانه راته ووايه، زما په نه موجوديت كې په ښار كې څه شوي؟

پير احمد د هغه تر څنگ كښېناست، شاته يې ديوال ته تكيه وركړه او ويې ويل: قربان، ستاسو په نه موجوديت كې حالات بيخي بدل شوي. زه درته عاجزانه وايم، له كوره مه وځه! ستاسو ژوند په خطر كې دى. كه كولى شئ نو ژر ترژره بل ښار ته لاړ شئ، داسي ځاى چې څوك مو و نه پيژنى داسى به ژوندى پاتې شئ كنه ...

بالخاش چې د اندېښنې ښکار شوی و، په تلوار سره وویل: کله څه؟ ولې نه وايې

چې محمد مهدي زما د وژلو نقشه جوړه کړې؟

پيراحمد حيران شو او ويې ويل: محمد مهدي؟ نه قربان، هغه هيڅ واک نه لري. خطر

د بل چا له لوري دی، داسې يو څوک چې هېڅکله به يې فکر هم ونه کړي!

بالخاش په لړزانده غږ وويل: د چا لخوا؟

پير احمد- غاير خان!

بالخاش ناڅاپه وښورېد، په زوره يې له ځان سره وويل: نه امکان نه لری يعنې

سوباتای رښتيا ويل؟!

پيراحمد پوښتنه وکړه: سوباتای؟ دا نو څوک دی؟ د نوم له امله ښکاري چې بايد د

مغولو له پلې وي؟ ايا هغه هم پوهېده چې غايرخان ستا د وژلو نيت لري؟

بالخاش هيڅ ځواب ور نه کړ، په فکرونو کې ډوب شو يوه پوښتنه يې بار، بار ذهن ته

راتلل "غايرخان ولې غواړي ما ووژني؟" له څو شيبو چوپتيا وروسته، هغه د پيراحمد

سترگو ته وکتل او ويې ويل: غايرخان ولې زما د وژلو نيت درلود؟

پيراحمد کرار وويل: هغه فکر کوي چې ته مړ يې!

بالخاش حيران شو: ته په دی خبرو له کومه پوهېږي؟

پيراحمد- قربان، زه شپه او ورځ ستا په اندېښنه کې وم. که باور نه لرې، د خان

سلطان د پلار څخه وپوښتي هغه له ما ډېر معلومات لري.

بالخاش حيران شو: د خان سلطان پلار؟ زه هيڅ نه پوهېږم، دا څه روان دی؟ خو ته

پوهېږي چې څه شوي نو رښتيا راته ووايه.

پيراحمد- زه هيڅ نه پوهېږم، باور وکړه!

خو بالخاش احساس کړه چې پيراحمد حقيقت پټوي، نو له ځايه پاڅېد، خپل خنجر

يې راويسته او د پيراحمد سر ته ودرېد او ويې ويل: زه درسره ډېره مينه لرم، خو که

زما پوښتنې ته ځواب ور نه کړي، همدلته دې وژنم!

پیراحمد چې خپل ارباب ښه پېژانده، وډار شو او ویې ویل: ښه، زه به هر څه ووايم، خو ته باید ژمنه وکړې چې ځان به کنټرول کوی.

بالخاش بېرته خپل ځای ته کښېناست او ویې ویل: ژمنه کوم، بې له ځنډه خبرې وکړه!

پیراحمد شېبه د وېرې او تردید حالت کې پاتې شو، خو کله یې چې د بالخاش جدي خبره ولیده، پوه شو چې نور یې د پټولو چانس نشته، نو یې وویل: غایرخان غوښتل تا ووژني، ځکه چې... هغه غوښتل خان سلطان ځان ته کړي!

بالخاش دا خبره چې واورېده، د سختې اندېښنې ښکار شو، داسې احساس یې وکړ لکه چې دا هر څه خوب وي. څو شیبې چوپتیا حاکمه وه، پیراحمد د بالخاش حالت ته حیران و، او وېره یې لرله چې د ارباب غصه به لا زیاته شي.

بالخاش ورو پوښتنه وکړه: خان سلطان اوس چېرې ده؟ پیراحمد په اندېښمن غږ وویل: هغه د غایرخان په ماڼي کې ده. غایرخان هغه په زوره له خپل کوره وایستله او خپل ماڼي ته یې ویورل.

بالخاش ژور آه د زړه له تل وباسل او ویې ویل: زه باید له دې پست غایرخان څخه غچ واخلم! هغه زه د سوداګرو له کاروان سره ولېږلم، ترڅو پر احمد آق سو، زما د وژلو پلان عملي کړي..

هغه خپله خنجر په هوا کې وګرځاوه او په غوسه یې وویل: زه به دا خنجر د هغه زړه ته ښکته کړم.

پیراحمد په اندېښنه وویل: مهرباني وکړه لږ آرام شه باداره، که د غایرخان جاسوسان خبر شي چې ته دلته یې، ژوندی به دې پرېږدي. ته خپل ځان مه بربادوه، ستاسو قهر او غوسه بې ګټې ده د غایرخان وژل که اسانه وایې نو ما به مخکې له دې چې تاسو راشې، هغه وژلی وای!

بالخاش چې له قهره يې غاښونه سره کلک نيولي وو، وويل: زه ستا پشان بې زړه انسان ته اړتيا نه لرم! ته کولی شې همدا اوس لار شې، زه پخپله پوهېږم چې څنگه خپل غچ واخلم!

وروسته يې سر په خپلو دواړو لاسونو کې ونيو او چوپ شو، خو شېبې همداسې تېرې شوې. پير احمد چې خپل بادار ته کتل پام يې چې د بالخاش په سترگو کې اوبښکې ځلېږي...

بالخاش، چې نظر يې يو ثابت ټکی ته نيولی و، ورو وويل: خان سلطان، گرانه ته اوس چيرته يې؟

بيا ناخپه وخنډل او ويې ويل: ته به وگوری پير احمد چې زه څنگه د غايرخان څخه غچ اخلم، خان سلطان زما ده په هر قيمت چې وي، زه به يې د دې بد ذات له منگولو خلاصوم!

پير احمد په ورختای وويل: تاسو غواړئ خپل ځان ووژنئ! که د انتقام اخیستلو نيت لرئ، بايد د اترار ښار پرېږدئ. غاير خان يو ځواکمن سړی دی، او ډېر په اساني کولای شي چې تاسو د تل لپاره له منځه يوسي.

بالخاش - خو زه به له اتراره ونه وځم! همدلته بايد خپل انتقام واخلم!
پير احمد - قربان، تاسو ستړي ياست او استراحت ته اړتيا لرئ.

بالخاش - نه، زه هيڅ ستړی نه يم! سمدلاسه د خان سلطان کور ته لار شه او پلار ته يې خبر ورکړه چې زه دلته يم!

پير احمد - دا ليونتوب دی! د غايرخان جاسوسان به ژر خبر شي چې تاسو ښار ته راغلي ياست.

بالخاش - هر څه چې درته وایم، همغه وکړه.

پير احمد - خو تاسې دا کارونه د غوسې نه کوئ. تاسې هم ځان ووژنئ او هم زه او د خان سلطان پلار ووژنئ.

بالخاش- بزده، ډارن! زه پخپله دا کار کوم.

بيا له ځايه پورته شو، پير احمد وارخطا پورته شو. د کوټې په دروازه کې ودرېد او ويې ويل: نه، زارۍ درته کوم، له کوره مه وځۍ. زه وعده درکوم چې ستاسې پيغام به د خان سلطان پلار ته ورسوم.

بالخاش- نو زر شه، زه بايد د خان سلطان د تښتوني کيسه د هغه له پلار نه واورم. پير احمد له کوټې ووت او ويې ويل: تر هغې چې زه بېرته راشم، له کوره مه وځۍ. بيا زر له کوره ووت...

بالخاش د کرکۍ تر څنگ ولاړ و، د انگر د سرو گلابونو بوټو ته يې کتل، له ځانه سره يې وويل: بلاخره دا معما او راز حل شوه. اوس پوه شوم چې ولې غاير خان زه او احمد آق سو ته امر وکړ چې د تجارانو له قافلې سره يوځای شو. هغه غوښتل چې ما د احمد آق سو په لاس ووژني، د قتل ځای يې هم د هرسبان شرابخانه ټاکلی و...

بالخاش ته هر څه روښانه شوي وو. غاير خان غوښتل چې خان سلطان په آسانی سره خپل کړي، نو بالخاش ته يې ماموريت ورکړ. هغه غوښتل د بالخاش وژل يقيني کړي، نو بل چا ته يې وظيفه ورکړه چې هرسبان ته لار شي او د بالخاش د وژلو خبر راورې، خو هغه سرې د سوباتای جاسوسانو وواژه او له هغه وروسته سايان هم ووژل شو. «ايلي» هم د خان سلطان د تښتولو له پېښې خبر و؟ راتلونکو پېښې به دې پوښتنې ته ځواب ورکړي. يوه خبره روښانه وه، هغه دا چې د چنگيز خان جاسوسان د دې ټولې کيسې له جزئياتو خبر وو. سوباتای سم ويلي وو؛ غاير خان د هغه د وژلو لپاره پلان جوړ کړی و.

له نيمې ورځې وروسته ناڅاپه د کور دروازه وشړنگېده او خلاصه شوه. بالخاش له کوټې د کرکۍ څخه وليدل چې د خان سلطان پلار له پير احمد سره کور ته داخل شو.

بالخاش له کوټې ووت او د انگر منځ ته ودرېد. د خان سلطان پلار چې بالخاش وليد،

ودرېد، لاسونه يې د غيږې ورکولو په پار وغځول او ويې ويل: زويه! ته دلته څه کوي؟

بيا يې بالخاش په غږ کې ونيوه.
پيراحمد وويل: قربان! راځئ کوټې ته.
هغوی کوټې ته لاړل او پر فرش کښېناستل.
بالخاش وويل: پيراحمد راته هر څه تشریح کړل.
د خان سلطان پلار په کراره وويل: هو، نيمه شپه وه چې په زوره کور ته رانوتل او خان سلطان يې بوتله.

بالخاش- تاسو څه وکړل پلار؟
خان سلطان پلار- ما څه کولی شو؟ د کور د ټولو خلکو ژوند په خطر کې و.
بالخاش- بس غلي پاتې شوي؟
خان سلطان پلار- زما او له نورو کسانو له لاسه هېڅ کار نه کېده.
بالخاش- خو زه بايد خپل انتقام واخلم.

د خان سلطان پلار چې په عمر برابر خو په اندام ډنگر سړی و، وويل: زه نه غواړم چې تا له خپلې پرېکړې راوگرځوم، خو غواړم پوه شم چې ته غواړې له کومه ځايه پيل وکړې؟ که ستا حسابونه غلط شي، موږ به ټول ووژل شو. بايد له تدبير نه کار واخيستل شي. ته غواړې امير د اترار سره مخامخ شې، هغه امير چې د سلطان محمد د مور، ترکان خاتون ملاتړ ورسره دی. بايد بې له فکره اقدام ونه کړې.

بالخاش په ډاډه لهجه وويل: يقين وکړئ چې زه بې له تدبير اقدام نه کوم.
خان سلطان پلار- زويه! نو څه کوي؟
بالخاش- اجازه راکړئ، اوس به څه ونه وایم، ځکه تر اوسه نه يم پوه چې له کومه ځايه بايد پيل وکړم.

د خان سلطان پلار وويل: راځه، لږ راته خپل د ځان په اړه ووايه... د مغول خان

هېواد ته چې ولاړې، هلته دې څه وليدل؟

بالخاش- جنگي او پياوړي سړي چې هېڅ ځواک يې مقابله نشي کولی.

خان سلطان پلار- دا ډېر پارونکې دی.

بالخاش- په دی خبره بايد غاير خان پوهه شي.

خان سلطان پلار- هغه يو خودخواه او ناپوه انسان دی.

بالخاش- که د ترکان خاتون (د سلطان محمد مور) ملاتړ ورسره ونه لري، نو دی نشي

کولی اترار کنترول کړي.

د خان سلطان پلار وويل: ډېر ژر به غاير خان ستا د راتگ خبر شي.

بالخاش ورو سر وخوځاوه او ويې ويل: او شايد لا همدا اوس يې جاسوسانو خبر

ورکړي وي! خو زه ډاډه يم، چې کله د سوداگرو کاروان اترار ته ورسېږي، د غاير خان

جاسوسان به هڅه وکړي چې ما پيدا کړي.

پيراحمد وويل: لومړی ځای چې پلټنه به يې وکړي، دا کور او د خان سلطان کور دی.

بالخاش مسکا وکړه او ويې ويل: بې گټې ده، ځکه زما هيڅ نښه به پيدا نکړي.

د خان سلطان پلار له ځايه پاڅېد او ويې ويل: زه بايد نور ولاړ شم.

بيا يې پيراحمد ته مخ کړ او ورته ويې ويل: بيرون څارنه وکړه.

پيراحمد له کوتې ووت، او بالخاش وويل: زما د راتگ په اړه دې هېچا ته څه نه

وايي.

د خان سلطان پلار وويل: په خدای قسم، که شکنجه مې هم کړي، ستا په اړه به هيڅ

خبره ونه کړم.

بالخاش د هغه لاس ښکل کړ او ويې ويل: زما ژوند دې د خان سلطان قربان شي.

زه به هغه بېرته تاسو ته دروگرځوم.

د خان سلطان پلار وويل: هغه ستا ده، خو زه نه غواړم چې ته خپل ځان له خطر

سره مخ کړي. خپل ځان ته پام کوه زويه!

بالخاش- يقين وکړئ، چې بيا به هم سره ووينو.

یو بل یې په غیږ کې ونيول.

کله چې سره بهل شول، د خان سلطان د پلار سترګې له اوبښکو ډکې وې. بالخاش وویل: پلار صبر وکړئ.

خان سلطان پلار وویل: هو، بله لار نه شته، باید صبر وکړم.

بالخاش - خو زه هم بله چاره نه لرم، باید خپل انتقام واخلم. دا ناپوه او خودخواه سړی باید خپله ځای ته کښېنوم.

د خان سلطان پلار بې له دې چې نور څه ووايي، له کوټې ووت او د حویلی دروازې ته لاړ. کله چې دروازې ته ورسېد، پیراحمد ته یې وویل: زه وتلی شم؟ پیراحمد چې د دروازې په منځ کې ولاړ و، لږ شاته شو او ویې ویل: مهربانی څوک نشته...

د خان سلطان پلار په بیرې د بالخاش له کوره ووت او ژر له هغه ځایه لاړ. هغه ورځ تیره شوه. بالخاش یو شیبې هم د خان سلطان له فکره او د غایر خان له انتقامه ونه وت. هغه خپل ځان د هغو خونړیو پېښو لپاره تیار کړی و، چې یا به پکې بریالی کېده یا به یې سر بایله. شپه نیمه شوې وه چې د بالخاش د کور دروازه وټکول شوه.

پیراحمد له وېرې له خوبه راوښی شو او ځان یې د بالخاش د کوټې دروازې ته ورساوه. هغه ورو دروازه وټکوله.

بالخاش له کوټې نه وویل: ما هم د دروازې ټک واورېده، لږ شه وګوره دا څوک دی چې د شپې په نیمايي کې مزاحم شوی؟

پیراحمد - شاید د غایر خان خلک وي؟

بالخاش - شاید خو مهمه نه ده، زما فکر مه کوه.

پیراحمد - تاسو ځان پټ کړئ، زه به ورشم دروازه خلاصه کړم.

بالخاش - خپل پوهیږم ته ورشه دروازه خلاصه کړه.

پیراحمد چې سخت وېرېدلی و، د کور دروازې ته روان شو. د دهلیز څراغ یې له دیواله واخیست او په رېږدونکو قدمونو د دروازې خوا ته ورغی. کله چې دروازې ته ورسېد، څو شیبې ودرېد، بیا یې پوښتنه وکړه: څوک یې؟

- مه وېرېئ! دروازه خلاصه کړئ!

- څه غواړئ؟

- دروازه خلاصه کړئ، پیراحمد، مور ستاسې دوستان یو!

پیراحمد په شکمن حالت لاس په دروازه کېښود، نه پوهېده څه وکړي؟ دروازه خلاصه کړي که بېرته بالخاش ته ولاړ شي؟

یاد ته یې راغلل چې بالخاش ورته ویلي و دروازه خلاصه کړه. د دروازې له شا نه د یو سړي غږ راغی چې هغه یې په نوم یاداوه، خو دا غږ پیراحمد ته نابلده و. غوښتل یې بېرته ولاړ شي او بالخاش ته یې ووايي، خو هماغه غږ بیا راغی: پیراحمد! ولې ولاړ یې؟ مور ستا او ستا د بادار دوستان یو. باور وکړه چې نه تا وژنو نه هغه. مور پوهېږو چې بالخاش راغلی او اوس په خپل کور کې پټ دی. دروازه خلاصه کړه، زه ورسره خبرې لرم!

پیراحمد وویل: خو زه مو نه پېژنم، نوم مو وواياست چې بالخاش ته یې ووايم، کېدای شي هغه مو وپېژني.

سړي وویل: بالخاش ته ووايه موږ له "هرسبان" راغلي یو، او "ایلي" پیغام درلېږلی دی.

پیراحمد- صبر وکړئ، زه به بېرته درشم!

- زر شه!

پیراحمد په منډه ځان بالخاش ته ورساوه او هر څه یې ورته وویل.

الخاش چې د "ایلي" نوم واورېد، سمدلاسه یې وویل: ژر دروازه ورته خلاصه کړه او ورته ووايه چې د دروازې څنگ کوټه کې دې انتظار باسي.

پیراحمد بېرته لار، خو لا هم ډاډه نه و، دروازه یې خلاصه کړه، څراغ یې پورته ونيو
کله چې نظر یې په دوو مغولي څېرو ولگیده، یو دم یې زړه ولرژېد.
پیر احمد- تاسو څوک یاست؟

هغه سړي چې مخکې ولاړ و، نرمه موسکا وکړه: ومې ویل کنه موږ له "هرسبان"
راغلي یو!

پیر احمد- تاسو دروغ وایاست!

- بالخاش چیرته دی؟

پیراحمد مخکې لار، هغه خونه یې پرانیسته چې دهلیز ته خلاصېده، څراغ یې دننه
یووړ او ورته ویې ویل: ننوزئ!

هغه دواړه مغول دننه شول. پیراحمد ژر ځان بالخاش ته ورساوه، چې همدا شیبه
خپلې جامې بدلولې.

بالخاش- هان پیراحمد! ناخوانده مېلمانه دې وپېژندل؟

پیر احمد- هو قربان، یوازې له څېرو مې وپېژندل!

بالخاش- دا څه مانا؟

پیر احمد- دواړه مغولان دي!

بالخاش- مغول؟

پیر احمد- هو د دروازی څنگ کوټه کې منتظر دي.

بالخاش لږ وخنډل او ویې ویل: شاید غلط شوې اوسپړی د شپې په دې وخت کې د

اتزار ښار کې او زما کور کې دوه مغول؟ دا ډېر جالب دی!

پیراحمد وارخطا وویل: قربان، باور وکړه چې غلط نه یم، د هغوی له څېرو هر څه

ښکاري، زه یې ښه پېژنم!

بالخاش په ارامه وویل: کېدای شي له مغولي سوداگرانو وی، اوس به پوه شو چې

ما سره څه کار لري!

بالخاش نور هغه پخوانی بالخاش نه و، اوس یې مغولانو ته له بل نظره کتل. پیراحمد فکر کاوه چې بادار به یې د مغولانو د نوم په اورېدو حیران شي، خو داسې ونه شول، لکه چې بالخاش یې تمه درلوده.

پیراحمد وپوښتل: دوی له تاسو سره څه کار لري؟
بالخاش وخنډل: دا باید له دوی وپوښتم! دا دوزخي خلک عجیب دي! ته خو هغوی نه پېژنې. اوس لاړ شه، د دروازې څارنه وکړه، کوڅه هم وگوره!

بالخاش له ځانه سره وویل: خامخا سوباتای خپل د یو جاسوس سره راغلي، باور مې نه کېږي دومره زړور انسان؟!

څو شېبې وروسته چې پیراحمد بېرون راووته، بالخاش هم نېغ د هغې خونې پر لور لاړ چې مغولان پکې منتظر وو. د دروازې مخې ته څو شېبې ودرېد، بیا یې ورو دروازه پرانیسته او دننه شو. چې دواړه مغولان یې ولیدل، یو دم یې زړه ولړزېد، ځکه یو یې هم ورته اشنا نه ښکارېدل.

بالخاش - تاسو څوک یاست؟

هغه منځنی ونه لرونکی سړی، چې له څهري زیات پارونکي ښکارېده په نړۍ موسکا وویل: موږ ستاسې دوستان یو، البته باید ومنم چې مخکې له دې مو ملاقات نه دی سره کړی، راشئ کښېنئ!

بالخاش په هماغه شکمن لهجه وویل: خو باید پوه شم چې له ما سره څه کار لري؟ هغه سړي په نرم لهجه وویل: زه «چپه نویان» یم، دا بل زما ملگری دی، زما د سربازانو څخه.

بالخاش حیران شو: چپه نویان؟! دا نوم مې هېڅ نه دی اورېدلی.

چپه نویان په همغه نړۍ مسکا وویل: سوباتای نوم څنگه؟ هغه خو به دې اورېدلی وي؟

بالخاش - هغه تاسو دلته رالېږلي یاست؟

چپه نویان - هو، همداسي ده زه د سوباتای ملگری او همکار یم.

بالخاش په تونده لهجه وويل: دوه چټل جاسوسان!

چپه نويان په کلک وخنډل او ويې ويل: آرامه اوسه! موږ ستا کور ته د دوستۍ لپاره راغلي يو.

بالخاش- په دې نيمه شپه زما سره څه کار لري؟ چې زما خوب مو را خراب کړو؟
چپه نويان- بخښنه کوه نو چې ستا خوب کې مزاحمت وشو خو بل چاره نه وه.
بالخاش- خبره دې وکړه ولې راغلي ياست؟

چپه نويان- تا به خامخا د خان سلطان د تښتولو کيسه اورېدلې وي؟ اوس خو دا هم پوهېږئ چې غاير خان ستا د وژلو پلان درلود. که هغه خبر شي چې ته اترار ته راغلی يې، نو له هر ډول چل ول به کار واخلي چې تا په دام کې راگير کړي. ته خپله پوهېږې چې غاير خان څومره کينه ای سړی دی.

بالخاش د دروازي څنگ ته کښېناست، چپه نويان هم خپلې ځای خواته لاړ او تکيه ورکړه.

بالخاش وويل: تاسو يوازې د همدې خبرې د ويلو لپاره دلته راغلي ياست؟
چپه نويان په زيرکانه خندا وويل: ته يو زړور او بې باکه ځوان يې، بالخاش! خو هسې نه دا ستا په ذهن کې راشي چې د خان سلطان د ژغورلو لپاره د غاير خان ماڼي ته ورننوزې! که داسې احمقانه کار وکړې، نو ژوندی به ترې بېرون رانشې!

بالخاش په غوصه وويل: ته ډېر تند لهجه او بې ادبانه خبرې کوې!
چپه نويان په خندا وويل: خو زه ستا دوست يم او مجبور يم واضح درسره وغږېږم.
بالخاش په کلک لهجه وويل: خو زه داسې دوست ته هيڅ اړتيا نه لرم!
چپه نويان په آرامه خندا وويل: زه او سوباتای به لا هم انتظار وباسو، ځکه موږ باوري يو چې ته به ډېر ژر زموږ وړانديز ومنې. ځکه دا ستا د ژوندي پاتې کېدو يوازينۍ لار ده، چې له موږ سره کار وکړې.

بالخاش په کلکه وويل: زه مرگ ته تيار يم، خو له تاسو او سوباتای سره کار کولو ته نه!

چپه نويان يو نرى- موسكا وكړه: زړور ځوان يې!

بالخاش- نور څه ويلو ته نه لرئ؟

چپه نويان- نه، خو زما خبرې مه هېروه!

بالخاش- زه پخپله پوهېږم چې څه وكړم.

چپه نويان وويل: كه پوهېدې، بيا به خپل كور ته نه وې راغلى! لا هم ناوخته نه ده،

كه غواړې، له موږ سره به ولاړ شې.

چپه نويان او ملگرى يې له ځايه پورته شول. بالخاش هم ودرېد. د مغول خان لوى جاسوس د دروازې خوا ته لاړ، كله چې د بالخاش مخې ته ورسيد نو ودرېد، او ورته ويې ويل: خان سلطان د غاير خان په ماڼي كې ده هڅه مه كوه چې د خلاصون لپاره يې ماڼي ته ننوځي. زه نور څه د ويلو لپاره نلرم.

دا يې وويل او له خپل ملگري سره بهر ووت. بالخاش يې پسې ونه خوځېد. هلته

ولاړ و چې د پيراحمد غږ يې واوږد: دا سوداگران تلى شي؟

بالخاش له كوټې نه په لوړ غږ وويل: هو، پرېږده چې ولاړ شي!

يوه شيبه وروسته، د دروازې خلاصولو غږ راغى. خو بالخاش د خان سلطان په فكر

كې پوب و. د مغول خان د لوى جاسوس خبرې، پر ځاى د دې چې د خان سلطان د

ژغورلو له فكره وباسي، دا هوډ يې نور هم پياوړى كړ. له ځان سره يې وويل: په هره

بڼه چې وي، زه بايد خان سلطان د غايرخان د ماڼي څخه وژغورم!

بالخاش د امير اترار ماڼي ته د دننه كېدلو لارې پېرې بڼه پېژندلې.

پير احمد- قربان، تاسې بڼه ياست؟

بالخاش- هو، ته اوس ويده شه!

پيراحمد احساس كړه چې بالخاش بشپړ بدل شوى. هلته د دروازې ترڅنگ ودرېد.

خو دقيقې وروسته بالخاش له كوټې راووت. د پيراحمد په ليدو يې وويل: ته لا هم

دلته يې؟

پير احمد- هو، ستاسې په انتظار وم، هغوی ستاسو سره څه کار درلود؟
بالخاش- ته باید پوه شي؟

پير احمد- آخر زه نه غواړم خپل بادار داسې غمجن ووينم.
بالخاش- د خان سلطان فکر مې آرامه نه پرېږدي!
پير احمد- خو تاسې باید هغه هېره کړئ!
بالخاش- هېر؟ نه، هيڅکله هم نه، زه به يې هر ورومرو بېرته خپل ځان ته راوړم! اوس
ولار شه ويده شه!

خو شپې وروسته، د بالخاش کور په ژور سکوت کې ډوب شو...
بالخاش پرېکړه وکړه چې د راتلونکي شپې په تياره کې به د امير اترار ماڼي ته
ننځي.

د اترار ښار، د غاير خان مرکز، د شپې په چوپتيا کې ډوب و. د دې ښار په يوه کوڅه
کې يو هوډمن سړی چې د خپلې تېرې تورې لاستي يې په مټه کې کلک نيولې وه، د
ديوالونو ترڅنګ چټک گامونه اخېستل. کله چې به يې د شپې د ساتونکو قدمونه
واورېدل، ځان به يې ديوال ته ورنږدې کړ، او کله به يې چې احساس کړه خطر تېر
شو، نو بيا به يې خپله لار ته دوام ورکړ. دا ځوان سړی بالخاش و، هغه چې د خان
سلطان د ژغورلو لپاره، هغه نجلۍ چې زړه يې ورپورې تړلې و، خپل ځان يې له خطر
سره مخ کړی و.

هغه نيت درلود چې د شپې په دې ناوخته ساعت کې د امير اترار ماڼي ته داخل شي
او خان سلطان وژغوري، دا يو پردی سړی نه و. د ښار له تنګو کوڅو سره ښه بلد و او
ښه پوهېده چې له کومې لارې کولی شي ځان د غاير خان ماڼي ته ورسوي. تر دې

مخکې چې له کوره ووځي د خان سلطان پلار او پيراحمد ډېر کوبښن وکړ چې له دې کاره يې منع کړي. خو بالخاش، دا زړور او بېباک ځوان، د دوی خبرو ته هيڅ ارزښت ورنه کړ. هغه يواځې يو هدف درلود: خان سلطان د غاير خان له ماڼي څخه ژغورل. هيڅ ځواک نشو کولی هغه له خپلې پرېکړې راوگرځوي. کله چې د "قره سو" کوچنۍ کوڅې ته ورسېد، ناڅاپه د شپې د ساتونکو د پښو غږ چوپتيا ماته کړه.

بالخاش په بېرته ځان ديوال ته ورنږدې کړ او سترگې يې د کوڅې سر ته خښې کړې. لږه شېبه نه وه تېره چې د ساتونکو د مشعلونو رڼا د کوڅې فضا روښانه کړه. يوه نړۍ ويره د بالخاش زړه ته لوېدلې وه، بالخاش کوڅې ته داخل شو، احساس يې وکړ چې خطر ورنږدې کيږي. هغه شا ته وکتل د کوم لاری څخه چې راغلی و، او بيا يې د کوڅې سر ته پام شو. د شپې گرزیدونکي ساتونکو خبرې يې واوريدې، لږ وروسته يې دوی د کوڅې په سر کې وليدل.

شپې گرزیدونکي ساتونکي هلته ودرېدل. بالخاش د ويرې خپله ساه بنده کړه، د خولې څاڅکې يې پر تندي او مخ ولاړې وې. له ځانه سره يې وويل: که دوی ديخوا راشي، زه به دواړه ووژنم.

دا ډېر خطرناک شېبې وې. ناڅاپه، دوه شپې گرزیدونکي ساتونکو هغې کوڅې ته داخل شول، چې بالخاش په منځ کې پټ و. دوی په درنو گامونو راروان وو، خطر هره لحظه نږدې کېده. بالخاش لاهم د خپلې توري لاستی کلک نيولی و او سترگې يې پر هغه دو خښې کړې وه. په گډو وډو فکرونو کې يې د خلاصون لاره لټوله يا به خپل د پينځای څخه وځي او تنبتي به يا به همدلته پاتې کيږي او د دوی دواړو سره جگړه کوي. ډېر وخت نه و، بايد يو انتخاب يې کړی وای. بالاخره، هغه د لومړۍ لارې پرېکړه وکړه او ناڅاپه په همغه لاره يې منډه کړل چې راغلی وو.

شپې گرزیدونکي ساتونکو يو څو شيبې حيران ودرېدل، بيا ناڅاپه يو يې چغه کړه:
ودرېږه!

خو بالخاش لا هم مندې وهلې. کوڅه تنگه او اوږده وه. ساتونکو خپلې توري له تېکو را وايستې او د ده پسې يې مندې کړې. هغه ساتونکي چې مشعل يې په لاس کې و، د بل نه مخکې و، او د "ودريره" چغې يې د کوڅې چوپتيا او ارامي ماتوله. بالخاش په منډه و، ساه يې لنډه لنډه اخېسته. له ځانه سره يې وويل: "که د دوی چغې د نورو ساتونکو غوږونو ته ورسېږي، بيا به ټولې لارې را باندې بندې شي. هغه يوه داسې ځای ته ورسيد، چيرې چې دوه کوڅې سره نښلول شوې وې.

بالخاش ژر ښي اړخ ته وگرځېد او د يو دېوال تر شا ودرېد د ساتونکو د درنو کامونو اوازونه، چې چټک راتلل، لا پسې نږدې کېدل. کله چې د مشعل رڼا ځای روښانه کړ، بالخاش د بريد لپاره چمتو شو. د تېښتې پر مهال يې د دواړو له منځه وړلو نقشه جوړه کړې وه. هغه د کوڅې په اول سر کې، د دېوال تر شا پټ و. لومړنی ساتونکي چې مشعل يې نيولی و، چټک راغی. بالخاش د فرصت نه استفاده وکړه، پښه يې د هغه مخې ته کېښوده. ساتونکي خپل تعادل له لاسه ورکړ، مخامخ پر ځمکه ولوېد، او مشعل يې له لاسه وغورځېد.

بالخاش په بې ساري چټکتيا ځان مشعل ته ورساوه، پورته يې کړ، او په دويم ساتونکي يې بريد وکړ.

بالخاش - وسله وغورځوه او تسليم شه!

ساتونکي يو گام شاته واخيست او په غوسه يې وويل: ته څوک يې؟ توره او مشعل وغورځوه او ځان تسليم کړه!

بالخاش وخنډل او ويې ويل: خپل وخت ضايع کوې، احمقه!

بيا يې ناڅاپه بريد وکړ. ساتونکي د مشعل له وېرې يو ځل بيا شاته ولاړ. بالخاش هغه داسې حالت ته راوست، چې شا يې دېوال ته و. په همدې حال کې، بالخاش پام هغه بل ساتونکي ته هم وه چې پر ځمکه غورځېدلې وو، هغه ساتونکي چې پر ځمکه غورځېدلې وو له ځمکې را پورته شو، ترڅو خپل د ملگري سره مرسته وکړي. د بالخاش پام هم هغه ته وشو. بالخاش پر خپلو قوي لاسونو او د مشعل پر رڼا باور

درلود. کله چې دویم ساتونکي پرې راودانگل، بالخاش په ناڅاپي حرکت مشعل د هغه مخ ته وروغورځاوه. ساتونکي د ویرې نه غږ کړ، لاسونه یې د سوځیدلي مخ پوښلو ته ونيول، او پر ځمکه راوغورځېد.

بالخاش لومړي ساتونکي ته چې د دیوال سره جوخت ولاړ و وویل: اوس ستا وار دی، چې د وینو ککر جسد دې د ملگري تر څنگ واچوم. ساتونکي چې خپل د ملگري د بد حالت په لیدو غوسه ورغلې وه په قهر یې وویل: فکر مه کوه چې زما نه به وتښتي! بالخاش په کینې او غوسه وویل: احمقه! لا هم چانس لرې، که خپل ژوند غواړې، وتښته. خو نه، ته باید ووژل شې!

ساتونکي سره له دې چې پوهیدو، مقابل لوری یې پیاوړی حریف دی، بیا هم د احمقانه زپورتیا له مخې، د هغه د وژلو هڅه کوله. په همدې حال کې، د سوځیدلي ساتونکي ناری د کوڅې آرامتیا له منځه یووړه. خو د سیمې خلکو کې هېچا دا جرئت نه درلود، چې د خپل کور دروازه خلاصه کړي.

بالخاش ځان قصداً شاته کش کړ، داسې یې وښوده لکه مقاومت نشي کولای. ساتونکي چې دا ولیدل، زړه یې غټ شو او په چټکۍ سره یې د بالخاش د وژلو هڅه وکړه. بالخاش چې دېوال ته یې شا ورنږدې شوه، په آرامۍ یې بریدونه تم کول او ناڅاپه، هغه خپله ځانگړې تاکتیکي تگلاره وکاروله. یو دم یې ځان غاړې ته کړ، د ساتونکي توره د دېوال سره ولگید. دا تر ټولو ښه فرصت و! بالخاش خپل تورې د هغه په اړخ ورننه ایستله. د ساتونکي د درد نه فریاد وکړ. بالخاش خپل توره بېرته راویست. ساتونکي د هغه خواته راوگرځېده دوه درې گامه وړاندې واخیستل، خو نور یې نشوای زغملای توره یې له لاسه وغورځېده او په پای کې پر ځمکه ولوېد.

د هغه غږ ورو ورو کمزورې کېده، بالخاش وخنډل او له ځانه سره یې وویل: غایرځان باید پوه شي چې بالخاش څوک دی.

هغه په چټکو کامونو روان شو، توره لا هم په لاس کې وه، احتیاط یې نه پرېښود. هغه غوښتل چې د سهار رڼا دمخه خان سلطان د امیر اترار د ماڼي څخه وباسي. عجیب ځواک یې پیدا کړې وو، داسې چې د هېچا څخه یې ویره نه درلود، نه د غایر خان د ساتونکو څخه او نه هم پخپله د غایر خان څخه. نیمه شپه وه چې ماڼي ته ورسېد. د غایر خان د ښځو حرمسرا د ماڼي ترشا و، او هلته د رسېدو لپاره گڼې لارې موجودې وې. خو د قصر او حرمسرای ساتونکي شپه او ورځ په ساتنه ولاړ وو. بالخاش د حرمسرای ته د ننوتلو لپاره د طویلي بام غوره کړ، ځکه هلته خطر لږ و.

د اسونو طویله د یوې پراخې کوڅې په پای کې و. بالخاش، چې شا یې دیوال ته نږدې نیولې وه او شاوخوا یې څارله، مخکې لاړ. د کوڅې سر ته چې ورسېد، یو ساتونکی یې ولید چې د مشعل تر څنګ ولاړ و. له ځانه سره یې وویل: دا خامخا زما له سرتېرو څخه دی. له دې ځایه به په اسانه تېر شم. هغه خپله توره په غلاف کېښوده او عادي بڼه یې غوره کړه، بیا یې د کوڅې لور ته کامونه واخیستل.

- ودرېږه! ته څوک یې؟

دا د ساتونکي غږ و چې بالخاش ته یې د درېدو امر وکړ.

بالخاش په پیاوړي غږ وویل: یو آشنا!

ساتونکي وپوښتل: د شپې نښه ووايه!

"دا یو رقم کوډ دی د لفظ په شکل چې د هغه پر اثاث دوی پوهیږي چې مقابل لوری

خپل دی که دښمن؟"

بالخاش ورغبرګه کړه: راته را نږدې شه، زه د لری ځایه راغلی یم او د غایرخان لپاره

مهم پیغام لرم. د شپې نښه هم نه پوهېږم.

- له کومه ځایه راغلی یې؟

بالخاش- د هرسبان څخه.

ساتونکی ورو ورو د بالخاش خواته نږدې شو، کله چې څو قدمی کې ورسیده نو

بالخاش یې وپېژانده او وپې ویل: بالخاش! تاسو په دی وخت ښاغلی؟

بالخاش وخنډل او ويې ويل: هو، زه يم.

- راځې چې زه تاسو د محافظينو مشر ته بوخم.

بالخاش - نه، اړتيا نشته!

ساتونکی حيران شو: ولې؟ ايا تاسو نه غواړې چې خپل پيغام امير ته ورسوي؟

بالخاش ناڅاپه، په تيز حرکت سره، د ساتونکي تر ستوني څنجر کېښود او وخنډل:

اوس د شپې نښه راته ووايه!

ساتونکی وارخطا شو، په مات غږ يې وويل: ته پوهېږې چې څه کوي؟

بالخاش په سره لهجه وويل: هو ښه پوهېږم، وخت مه تېره وه د شپې نښه ووايه!

ساتونکی په ويږه وويل: که ډاډ راکړې چې ما نه وژني نو درته وايم!

بالخاش په چالاکي وويل: ته په امان کې يې ووايه!

- شين گوتمه!

بالخاش - باوري يې چې همدا نښه ده؟

- هو، جناب، که دا ووايي، نو قصر ته داخلېدای شي!

بالخاش لږ سوچ وکړ، بيا ناڅاپه څنجر يې د ساتونکي ستوني ته ننويست او ستوني

ورته څېړی کړو د هغه د څيړی شوی ستونې څخه خپ غږ راووت خو بالخاش وخت

ورنکړو او په پښه يې وواهه او پر ځمکه يې وغورځاوه. له دې وروسته، چټک د

کوڅې لور ته لاړ، چېرته چې هيڅ ساتونکی نه و.

بالخاش د طويلی ديوال ته وخوت، بام ته ورسېد او د حرمرای دننه يې وکتل. د

ځينې کوټو د کړکۍ څخه روښانې راتلل هغه له ځان سره وويل: هرورمرو خان

سلطان د همدې خونو په يوه کې ويښه ناسته وي ترڅو زه هغه وژغورم.

هغه د يو غټ ونې له ځانگو ځان ښکته کړ. سره له دې چې زړور سړی و، خو بيا هم

زړه يې په ټکان و. پوهېده چې ځان خطر ته اچوي، چې پايله يې يا مرگ دی يا بريا.

هغه دا فکر کاوه که ونيول شی څه کار به ورسره وکړي؟ دا فکر د هغه زړه کې لږ

ويږه پيدا کول، د ديوال څنگ کې ولاړ وو او فکر يې کاوه چې د کوم خوا څخه ولاړ

شې؟ خپل پر لستونې خپل د تندې خوله پاکه کړه او روان شو، کوم لاره چې هغه ټاکلې وه د ونو ترمنځ تېرېده او د حرمسرای مخي ته وتل. باغ په یو دروند او هیبتناکه چوپتیا کې ډوب وو.

هغه سړی چې خان سلطان یې په زوره خپل ماڼي ته راوړی وه په همدې حرمسرای کې خپل د یوې بڼځې څنگ کې په بیغمه خوب ویده وو، که څه هم بالخاش د هغه ځای چاپیریال سره بلد وو خو د هغه وېره له دی وه چې د شپې نښه "شین گوتمه" و نه اوسیري! د ونو د منځ څخه چې تېر شو د یو ساتونکي غږ چې د حرمسرای مخي ته ولاړ وو هغه ځای پر ځای و درو، ساتونکي مخ ته راغی او ویې پوښتل: ته څوک یې؟ مه خوځېږه.

بالخاش په لوړ غږ وویل: آشنا یم!

- د شپې نښه؟

بالخاش - شین گوتمه!

ساتونکي اجازه ورکړه چې تېر شي، بالخاش په چټک گامونو د حرمسرای خواته روان شو چې همغه ساتونکي یو ځل بیا ورباندې غږ کړل او ویې پوښتل: له کومه راغلی یې؟

بالخاش ته د ساتونکي غږ آشنا ښکاره شو ودرېد او وویل: زه د امیر اترار لپاره مهم پیغام لرم!

- خو ته حرمسرای ته د ننوتلو اجازه نه لرې، همدلته صبر وکړه ترڅو زه د حرمسرای مشر ساتونکي ته خبر ورکړم!

بالخاش وخنډل: نو ژر شه، ملگریه!

ساتونکی ور نږدې شو، ترڅو دا په نیمه شپه کې راغلی کس وپېژنی چې څوک دی؟ کله چې یې وپېژانده، حیران شو: تاسو بالخاش!

بالخاش وخنډل، خپل لاس یې د ساتونکي پر اوږه کېښود او ویې ویل: زه له لرې

خاڤه راغلی یم او باید خامخا غایرخان ووینم.

- د شپې نښه چا تاسو ته وښودل؟

بالخاش- د ماڼي مخي ته چې کوم سرتیری وو.

ساتونکي- نو اجازه راکړې ترڅو مشر ساتونکي ته خبر ورکړم.

بالخاش- نه، اړتیا نشته. ته لاړ شه، زه به یې خپله ووینم.

ساتونکي وپوښتل: ایا د چنگیز خان څخه مو کوم پیغام راوړی؟

بالخاش- هو، ملگریه.

ساتونکي ځان شاته کش کړ او ویې ویل: د حرم سرا د ساتونکو مشر خونه د ماڼي

ترشا ده، که غواړې زه درسره ولاړ شم؟

بالخاش په جدي او کلک غږ وویل: ته د خدمت حال کې یې او یو سرتیری هېڅکله

نه باید خپل د خدمت ځای پریردی.

د دې خبرور وروسته روان شو چې د حرم سرا د مشر ساتونکي خونې ته لاړ شي،

خو کله چې د ماڼي شاته تاو شو، د دیوال تر سیوري لاندې پټ شو. غوښتل یې ډاډه

شي چې ساتونکی پرې شک نه کوي. ولیدل چې ساتونکی د ماڼي مخې ته قدم

وهي، نو زړه یې ډاډه شو. یوه شېبه یې فکر وکړ چې څه وکړی؟ بیا یې وریاد شول

چې د حرم سرای شاته بله دروازه هم شته. په چټکۍ او احتیاط سره د مشر

ساتونکي له خونې تیر شو. د خونې څراغ روښانه و، او ښکاره وه چې لا تر اوسه نه

وو ویده شوی له ځانه سره یې وویل:

باید تر دې مخکې چې ساتونکي زما په نیت پوه شي، خان سلطان له دې زندانه

خلاص کړم.

کله چې د ماڼي شاته ورسید، نو نظر یې په یو ساتونکي ولگېد دلته یې نو کوم بهانه

او چل نشو کولې مجبور و مخامخ ورسره مخ شي، ورو ورو د هغه لوري ته ورغی.

ناخپه ساتونکي شا ته وکتل، خو له دې مخکې چې غږ پورته کړي، بالخاش پرې ور ودانگل. دواړه پر ځمکه ولویدل.

بالخاش د ساتونکي ستونۍ په خپلو قوي گوتو کلک ونيو، غږ يې په ستونۍ کې بند شو. بيا يې د هغه سر څو ځله پر ځمکه وواهه، ترڅو چې ډاډه شو هغه به سده شوی دی. کله چې يقيني شو چې ساتونکی نيمه به سده دی، د يوه نږدې ونې تر څنګ يې کش کړ. وروسته يې د ماڼۍ لور ته وکتل، په بېرته يې ځان دروازې ته ورساوه. غوښتل يې دروازه وازمايي، خو ويې ليدل چې لا دمخه خلاصه ده. ورو يې خلاصه کړه او دننه ولاړ.

هلته يو عجيب سکوت خپور و. څراغونه بل و، خو د حرم سرای دروند سکوت وپرونکې فضا رامنځته کړې وه. بالخاش شاوخوا وکتل، نه پوهېده له کومه بايد پيل وکړي. پوهېده که کوچنی غږ هم پورته شي، ژوند به يې له خطر سره مخ شي. يو دم پرېکړه يې وکړه چې که څوک يې مخه ونيسي، له توره به کار اخلي.

مخکې يې يو پراخ دهليز وليد، چې دواړو غاړو ته يې څراغونه نصب وو. يو خاص بوی يې احساس کړ. څو قدمه وړاندې ولاړ، د يوې خونې مخې ته ودرېد. حيران و چې څه وکړي. ناخپه بېرته راوگرځېد او له ماڼۍ څخه ووت.

له ځانه سره يې وويل: بايد د ساتونکو مشر راگير کړم! هغه يوازینی کس دی چې کولای شي ما د خان سلطان خونې ته ورسوي. د ساتونکو مشر د خونې څراغ لا هم بل و. ور روان شو، ورو يې دروازه وټکوله.

له دننه د يو سړي غږ راغی: څوک يې؟
بالخاش- زه يم د ياتونکو له ډلې څخه!

د ساتونکو ډلې مشر چې تازه يې بستر ته ځان اچولی و، راپاڅېد. څراغ يې لا روښانه و. دروازه يې خلاصه کړه، خو ناخپه د بالخاش د توري څوکه يې پر سينه ولگېده، او هغه يې بېرته کوټې ته دننه کړ.

ساتونکي مشر چې له وېرې يې غږ لړزېده، وويل: ته... ته بالخاش نه يې؟"
بالخاش، چې تازه يې پښه د کوټي دننه ايښې وه، وويل: هو، زه خپله يم، زور سړي!
د ساتونکو مشر وپوښتل: ته دلته څه کوي؟
بالخاش- د دې پوښتني په ځواب ته ښه پوهېږې، چې ما ولې خپل ژوند له خطر سره
مخ کړې؟!
- زما څخه څه غواړي؟
بالخاش د ساتونکو مشر ته نږدې شو، شا يې ديوال ته ولگول او په جدي غږ يې
وپوښتل: خان سلطان چېرې ده؟

د ساتونکو مشر چې له وېرې يې رنگ الوتې و، وويل: زه... زه نه پوهېږم، باور وکړه!
بالخاش توره لږ ورنژدې کړه. د ساتونکو مشر د درد احساس وکړ، وېرېدلې يې وويل:
څه کوي؟
بالخاش په سره سينه وويل: غواړم تا ووژنم.
د ساتونکو مشر چې له وېرې يې زنگونونه لړزېدل، وويل: نه... ته دا کار نشې کولی!
بالخاش- ولې نه؟ ډېر اسانه کار دی، که ځواب دې را نه کړ، د تورې څوکه به دې زړه
ته نښاسم.

د ساتونکو مشر چې له وېرې يې خوله وچه شوې وه، وويل: ته خپل ځان مرگ ته
ورکوي، ستا دا کار لېونتوب دی زما خبره واوره په کوم لاره چې راغلې يې په هماغه
لاره بېرته لار شه.
بالخاش په پوسخند وويل: زه بايد ډېر پخوا وژل شوی وای، خو گوري چې لا ژوندی
يم نو وخت مه ضايع کوه، خان سلطان چېرې ده؟

د ساتونکو مشر چې غږ يې لړزېده وويل: ته نشې کولی خان سلطان له دې ځايه
وباسې!

بالخاش- مطلب پوهيږې چې هغه چېرته ده؟
- هو، زه پوهيږم. خو ته بايد خپل د ځان په اړه فکر وکړې، د خان سلطان فکر له

ذهنه وباسه.

بالخاش- دا خبرې به دې غاير خان ته كړي واي، ممكن هغه منلی وای.
- ته لیونی یې! که ساتونکي تا ونیسي، ټوټه ټوټه به دې کړي.

بالخاش- کوم ساتونکي؟ ټول ما پېژني آیا نه ویني؟ چې زه ستا تر کوټې راغلې یم.
- تر یوه حده به ستا خبره منې خو هغوي هېڅکله د غاير خان له حکم څخه سر
غړونه نشي کولی.

بالخاش- بالاخره، وايې چې خان سلطان چېرته ده او که نه؟
- هو، البته وایم. لږ صبر وکړه...

زور ساتونکي هڅه وکړه چې بالخاش له خپل تصميم څخه را وگرځوي، خو بالخاش
چې پرته له خان سلطان بل هېڅ فکر نه کاوه، له قهر او کینې پک وخنډل او زور
سړي ته یې وویل: لکه چې ته نه غواړې د سبا لمر وویښې!
د ساتونکو مشر وپربدلی شو او ویې ویل: سمدې اوس وایم! خان سلطان نن شپه د
امیر اترار په کوټه کې ده ...

بالخاش چې دا خبره واورېده، د هغه د غاړې رگونه وپرسېدل، څېره یې د وینې له
قهره سره شوه، داسې احساس یې وکړ چې کوټه یې د سر شاوخوا تاوېږي، یو
وحشي حالت یې پیدا کړ، غاښونه یې سره کلک کړل او ویې ویل: امم دا خو بیخي
ښه شو اوس به زه غاير خان ووژنم او بستر به یې د هغه په وینه سره کړم!
د ساتونکو مشر ورته وویل: اوس لاړ شه، او خپل ځان مرگ ته ورکړه.
بالخاش له قهره وخنډل او ویې ویل: دواړه به یو ځای لاړشو!
- خو ما خو درته وویل چې خان سلطان چېرته ده؟ که کولای شې، لاړ شه او وژغوره
یې!

بالخاش په کلکه وویل: ته هم له ما سره ځې! حرکت وکړه.

- نه! ما پرېږده!

بالخاش- حرم سرا ته د ننوتلو لپاره ستا شتون ته اړتیا لرم.

او د هغه د کمیس یخن ونيو او د کوټې دروازی خواته یې ټیله کړو، خپله توره یې غلاف کړه او خپل خنجر یې کلک لاسونو کې ونيو او هغه ته یې وویل: که غږ دې پورته کړ، دا خنجر به دې په زړه ننباسم! نو هڅه وکړه چې خاموش اووسې!

دواړه له کوټې ووتل او د حرم سرای د ودانۍ په لور روان شول. د ساتونکو مشر غوښتل له هغه دروازې ننوځي کوم چې ساتونکي لري خو بالخاش ورته وویل: کوبښې مکوه چې ما ته چل راکړي له ما سره راځه له ديخوا.

زاره سپړی لکه یو کوچنی چرگ و چې د عقاب په منگولو کې راگیر شوی وي. هغه لړزېده. زنگونونه یې دومره طاقت نه درلود چې خپله ځان پر ځای ودرولي شي، پښې یې پر ځمکه کشېدلې بالخاش هغه د اوږو څخه نیولی و. کله چې دوی ودانۍ ته ورسېدل، دساتونکی مشر په حیرت سره وویل: ساتونکی چیرته دی؟ بالخاش چې له غصې سره خندل وویل: د هغه غم مه کوه، د هغه ونې لاندې ارام کوي.

- نو تا هغه وژلي؟

بالخاش- نه یوازې بې هوشه شوی دی، ښايي مړ شوی هم اوسېږي نه یم خبر! ساتونکی په ارامه سره د شونډې لاندی یو څه وویل کله چې بالخاش وپوښتل: څه وایې؟ ساتونکی وویل: دعا کوم.

بالخاش هغه ته اشاره وکړه دواړه د زینو څخه پورته شول، او ودانۍ ته ننووتل. د هغه ځای خاموشي اوس بالخاش ته ډارونکي نه وه، ځکه چې د ساتونکو مشر د لاری ښودلو لپاره ورسره و. هغه خپل د ژوند څخه لاس مینځلې وو او پرېکړه یې کړې وه چې همدا شپه به د غایر خان ژوند ته هم د پای ټکي کېږدي. د ساتونکو مشر پر دیوال تکیه کړی و، مخ یې ژیر شوی و او سترگو کې یې ژوره ویره وه. هغه پوهېدی چې دا پېښه هر رقم پای ته ورسېږي بیا هم هغه ژوندی نه شی پاتې کیدلې، هغه یوځل بیا هڅه وکړه چې بالخاش له دې کاره راوگرځوي.

بالخاش بد بد وروکتل او ویې ویل: بې عقل زاړه سپړي، غایر خان زما څخه هغه یوازینی کس چې ما یې پخاطر ژوند کاوه په زور راڅخه اخیستی، هغه خپل د دې بد پلان د سرته رسولو لپاره ما ته دنده راکړه ترڅو په لاره کې مې ووژني، خو زه ژوندی پاتې شوم چې له هغه انتقام واخلم.

ساتونکو مشر- کرار خبرې وکړه.

بالخاش- راوښه.

- زه یوازې د غایر خان د خوب خونه درېښایم.

بالخاش- ته د هغه د باوري کسانو څخه یې، هغه چې کله صدا غږ د دروازې شاته واوړې نو سمډلاسه به دروازه خلاصه کړې او هغه وخت به زه د هغه چاره وکړم.

په همدې وخت کې چې دوی دواړو خبرې او مشورې کول د دوی ترڅنګ چې کوم کوټه وه د هغې دروازه په ارامه توګه پرانېستل شوه او یوه ځوانه او ښایسته ښځه چې سپین اوږد کمیس یې اغوستی و، په دروازې کې څرګنده شو، هغې د ساتونکو مشر او بالخاش ته وکتل او ویره یې پیدا کړه، ځکه چې هغه دواړه یې هېڅکله نه و لیدلي او نه یې پېژندل، هغې فکر وکړ چې بالخاش یو د ساتونکو څخه دی، نو خپل بدن یې د دروازې پر لور راکش کړو او په ارامه یې پوښتنه وکړه:

- څه پېښ شوي دي؟

بالخاش په غوسه د ساتونکو مشر ته وکتل او ورته یې په سترګو سترګو کې څرګنده کړه چې که هغه حقیقت ووايي نو ژوندي به پاتې نه شي.

د ساتونکو مشر وویل: هیڅ خبره نشته اغلې مهرباني وکړئ تاسو استراحت وکړې، موږ یو مهم پیغام راوړی چې همدا اوس یې باید امیرا اترار ته ورسه وو.

ځوانه ښځه چې د غایر خان له ښځو څخه یوه وه، په داسې حال کې چې سترګې یې بالخاش ته وې او په خپلو شونډو یې یو نرمه موسکا راوړې وه، په ارامه توګه خپل ښایسته بدن خونې ته دننه کړ او دروازه یې وتړله. بالخاش د ساتونکو مشر ته

اشاره وکړه چې مخکې لار شي او په ارامه يې وويل: اوس تازه پوهيږې چې څه بايد وکړې؟

هغه په اندېښنې سره وويل: ته هم بايد پوه شي چې له دې ځايه ژوندی نه شي وتلې، لا هم وخت شته چې ځان وژغورې. بالخاص- زما په فکر کې مه اوسېده. - ته يو بې عقل ځوان يې. بالخاص- ژر به حقيقت واضح شي.

دوی د هغې خونې مخې ته ورسيدل چې لويه دروازه يې درلوده. د ساتونکو مشر خپل لاس خپل پر زړه کېښود او وويل: دا د غاير خان د خوب خونه ده، خو خان سلطان دلته نشته. ما تا ته دروغ وويل، هدف مې دا و چې تا له هغه پريکړې چې کړې دی وه منصرف کړم.

بالخاص د ساتونکو مشر شاته کش کړ او ويې ويل: ته يو دروغجن سپی يې، داسې کار مه کوه چې جسد دې دلته وغورځوم، ما د خان سلطان د ژغورلو لپاره خپل ژوند په خطر کې اچولی دی د هغې خونه چيرته ده؟

د ساتونکو مشر د لاس په اشاره هغه دروازه وښوده چې د تالار په بل اړخ کې وه او ويې ويل: هغه هلته ده، خو ته يې له حرم سرا بهر نه شي راوستلی. بالخاص ورته وويل: خو زه دا کار کوم.

د ساتونکو مشر ورته وويل: خپل پر ځان رحم وکړه ځان مرگ ته مه ورکوه. بالخاص ورته ځواب ورکړ: دا خبرې خپل ځان ته وکړه.

وروسته يې د ساتونکو مشر ته اشاره وکړه چې هغه دروازی خواته روان شی، مخکې له دې چې دروازه وټکوي کرار يې د ساتونکو مشر ته وويل: که بل څوک غير له خان سلطان دروازه پرانيزي، زه به تا ژوندی پرېښدم.

ساتونکو مشر وويل: باور وکړه، خان سلطان به پخپله دروازه پرانيزي. بالخاص په آرامه سره يوه ځل دروازه ووهله، لږ وخت يې انتظار وکړ، ځواب يې ونه

موند. بیا یې دوه ځله دروازه ووهله، د دروازی تر شا د خان سلطان آواز واورېدل شو چې په آرامه یې وویل: څوک یې؟

بالخاش د هغه آواز په اورېدو سره سترګې یې روښانه شوې او خپل په بدن کې د تودوخي احساس وکړو، ده خپل خوله د دروازی خواته نږدی کړل او په آرامه یې وویل: زه یم...

خان سلطان د هغه آواز په اورېدو سره حیران او وډار شول، او د ځان سره یې وویل: هغه څنګه دلته راغلی؟ بیا یې په ټیټ غږ وویل: زه نه غواړم چې دوی تا ووژني... واپس ولاړ شه دلته خطر دی.

بالخاش ورته وویل: تر دې چې ناوخته شې دروازه پرانیزه، زه باید تا د دې ځای څخه ویسم.

خان سلطان په لږزنده غږ وویل: هغوی به تا وژني، زه نه غواړم چې ته زما لپاره ووژل شې. له دې ځایه لاړ شه، مه پرېږده چې زه ټول عمر په دې غم کې ژوند وکړم. بالخاش په کلک غږ وویل: خو ما خپل ژوند ستا د ژغورلو لپاره په خطر کې اچولی دی. مخکې له دې چې کوم شور پورته شي، دروازه پرانیزه. د ساتونکو مشر چې خپل ژوند په خطر کې لید، په ټیټ غږ کې وویل: نن ماښام ته موږ ټول وژنې، غایر خان هغه څوک نه دی چې تا ژوندی پرېږدی ستا دا جرات هغه دې ته اړ کوي چې تا جلاد ته وسپاري.

بالخاش له سخت نظر سره وویل: ته دی خوله بنده وی یا زه یې دربنده کړم؟ او بیا یې په آرامه سره دروازه ووهله. خان سلطان دروازه پرانېسته، او بالخاش چې د ساتونکو مشر څخه یو لحظه هم غافل نه و، هغه په اطاق کې واچاوو او خپله هم دننه ته ورننوت او دروازه یې بنده کړه. خو شهبې یې یو بل ته وکتل، او ناڅاپه خان سلطان ځان د بالخاش په غېږ کې واچاوو او په داسې حال کې چې ژاړل یې وویل: ما له دې ځایه بوزه.

د ساتونکو مشر وویل: ولې ځنډ کوئ؟ تېنټه وکړئ!

بالخاش د خان سلطان مخ ښکل کړو او ویې وویل: تر دې چې ناوخته شې باید د دې ځای څخه و تېنټو خو مخکې له دې چې لارښو باید دا زور سپری آرام کړم. ځکه چې ښایي هغه د ساتونکو سره اړیکه ونیسي او موږ په گیر ورکړئ!

د ساتونکو مشر په ویره سره لاسونه پورته کړل او ویې ویل: نه، زه هېچا ته خبر نه ورکوم، ما مه وژنه.

خان سلطان وویل: نه، ته نباید هغه و وژني.

بالخاش خپله توره راکښته کړه، لاستي یې په خپل لاس کې ټینګ کړ، او په داسې حال کې چې سترګې یې پر زور سپری وې، ویې ویل: له ځایه دې حرکت مه کوه!

د ساتونکو مشر وویل: د دې څخه مخکې چې ناوخته شئ تېنټه وکړئ. زه ستاسو په اړه اندېښمن یم.

بالخاش - بېخود، بیعقل ته زموږ په اړه اندېښنه لرې که د غایر خان؟

بیا یې دروازه پرانېسته او بهر ته یې وکتل. کله چې ډاډمن شو چې په تالار کې هیڅوک نشته او ټول شیان په خاموشي کې ډوب دي، نو د خان سلطان لاس یې ونيو او دواړه له اطاقه بهر ووتل. د ځوانې ښځې زړه په سینې کې ټکان خوړو. ویره او ډار پر هغې سپوری غورږولی وو، خو بالخاش هیڅ ډول ویره نه درلوده. هغه یوازې خان سلطان ته فکر کاوه، نه بل څه ته.

هغه خپل د مټو په ځواک باوری وو، تر دې چې د غایر خان حرم سرا ته ورسېږي هغه درې کسان وژلي وو. هغه یو عجیبه حالت کې و، غچ اخیستل یې د سترګو پر وړاندې پرده اچولی وه، هغه باید همغه لارې ته ورګرځېدلی وایې پر کوم چې راغلی و، هغه مهال یوازې راغلی و، خو اوس یې خان سلطان باید له ځان سره وړي وای یوازینی اندېښنه یې دا وه چې که له ساتونکو سره مخ شي، شاید خان سلطان ته کوم زیان ورسېږي، یا بیا یې له لاسه ورکړي. دواړو خپل شا پر دیوال تکیه کړې و. خان سلطان د وحشت له لاسه په څهري رنگ نه درلود. لاس یې د بالخاش په لاس

کې و. هغې ځان ته ډاډ ورکاوه چې په پناه د یو قوي سړي کېده چې د جگړې او تور وهنه کې سیال نلری.

هغې ځان ته ویل چې له دې ځایه به روغ رمټ بهر شي. خان سلطان خپل ځان لږ نور هم بالخاش ته نږې کړو او په کراره یې وویل: ولې دریدلې یې؟ بالخاش نیم نظر پرې واچاوه او ویې ویل: باید ډاډه شم چې هلته په تالار کې څوک نشته.

ناڅاپه یې د څو کسانو سایې ولیدلې چې په احتیاط سره یې قدم اخیست، که څه بالخاش ډېر زړور ځوان وو خو ناڅاپه یې زړه له وېرې څخه ولړزیده او د ځان سره یې وویل: بالاخره هغوی زما پل وموند اوس به ډېر ژر غایر خان له خپل خونې را ووځي. خان سلطان ته یې وکتل د هغې څهره د وېرې څخه بې رنگه شوې وه، بالخاش حیران و چې څه وکړي، ایا خان سلطان بیرته خپل کوټې ته واستوی یا یې لځان سره یو وینه توپونکي جگړې ته بوزی؟

د هغه پر مخ او تندی خوله په څرگنده توګه ښکاریده، هغه د توری لاستي پرېښوده او په خپل لاس یې خپل د تندی څخه خوله پاکه کړه، ساه یې په سینه کې بنده پاتې وه او دوه سترګي مخامخ دیوال ته نیولي وه پر کوم چې د ساتونکو سایه ښکاریده خو د څو شیبو وروسته نور د هغه ساتونکو سایه نه ترسترګو کیدل، هغه فکر وکړ چې شاید دا سایې یې یوازې په خیال او وهم کې لیدلي وي؟! خان سلطان په ټیټ غږ وویل: زه دلته درېږم، ته لاړ شه او د تالار هغه اړخ وګوره.

بالخاش - نه دومره وخت نشته راځه، یو ځای ځو.

د ویرې او امید ترمنځ، دوی ورو ورو مخ ته لاړل، پداسې حال کې چې شایې دیوال ته نږدې وهله. کله چې د دهلیز څنډې ته ورسیدل، بالخاش د خان سلطان لاس پرېښود او د لاس په اشاره یې ورته وویل چې غلی پاتې شي او همدلته ودربړي.

بالخاش خان د دهليز منځ ته ورساوه او د دهليز پيل ته يې وکتل. او د مخامخ صحنې په لېدو ځای پر ځای ودرېد لکه ميڅ چې يوځای کې ټک وهې! خو ساتونکي د تالار سر کې ولاړ وو، د دوی لوڅې توري د مشعلونو په رڼا کې ځليدل، لکه مجسمې. د سکوت يوه ويړه ناکه فضا جوړه کړې وه، دا هغه وحشتناک پای وو چې د ساتونکو مشر ورڅخه خبرداری ورکړې و.

بالخاش سترگې پټې کړې، داسې انگېرله لکه دا چې هسی د ده د ذهن وهم وي. ويړه يې وجود نيولی و، دومره چې غايرخان يې د خوب په جامو کې د ساتونکو ترمنځ وليد. بالخاش حيران و چې ولې ساتونکي غلي دي. ناڅاپه دا پارونکی سکوت د غايرخان له خندا سره ماته شوه. هغه وويل: ته يې، بالخاش! زه ستا راتگ ته منتظر وم!

بالخاش ځان ته راغی، خان سلطان ته يې وکتل. نجلی له ډاره لړزېده. يو څو شيبې بيا سکوت حاکم شو.

بالخاش، چې غوسه يې په غږ کې احساس کېده، وويل: غايرخان، زه تا ته وایم! ته يو پست او ذليل سړی يې! زما د نه شتون پر مهال دې خان سلطان په زور له خپل کور نه حرم سرای ته را وستله، خو اوس زه راغلی يم چې هغه بېرته يوسم، يا به تا ووژنم!

د غايرخان خندا لا پسي زياته شوه او ويې ويل: ما فکر کاوه ته مړ يې، خو اوس خوشحاله يم چې ستا مرگ به په خپلو سترگو وينم!

بيا يې ساتونکو ته امر وکړ: را ويې نيسي!

ناڅاپه څلور ساتونکي پر بالخاش را ودانگل، سخت او خونړی جنگ پيل شو. خان سلطان داسي حال کې چې دوه سترگي د ويړې څخه بالخاش ته نيولې وو، شونډه يې چيچله، او اوښکې يې پر مخ بهيدې. په همدې وخت کې يو کس د هغې اوږه ونيول او ورته ويې ويل: لورې، راځه خپل کوټې ته.

خان سلطان شاته وکتل، دا هماغه زور د ساتونکو مشر و، چې له ویرې څخه پر پښو ولاړېدلې نشو خان سلطان وویل: هغه زما لپاره خپل ځان په خطر کې اچوي. دوي به یې ووژني!

هغې سر دیوال ته تکیه کړې، سترگې یې پر بالخاش خښ شوې چې په یو عجیب زوروتیا په سخت جنگ کې لگیاو څلور قوي ساتونکي د یو ځوان سره مبارزه کوله، چې پخوا یې مشر و. بالخاش توره په چټکۍ سره خوځوله. ډېر ژر، یو ساتونکی له جنگ څخه ووت د بالخاش توري د هغه بڼې اوږه پرې کړې وه، وینه یې بهېدله. غایرخان په غوسه چیغې کړې: احمقانو! زه نه غواړم دی ژوندی پاتې شي، ختم یې کړئ!

تر دې دمه، ساتونکو هڅه کوله چې بالخاش ژوندی ونیسي، خو د غایرخان د امر سره سم، بریدونه لا سخت شول، بالخاش ورو ورو د کمزورۍ احساس کاوه. پوهېده چې ډېر ژر به د دوی توري د ده بدن ټوټه ټوټه کړي.

په همدې شیبه کې، ناڅاپه، خان سلطان د غایرخان خواته منډه کړه او دوه قدمه وړاندې د هغه مخ ته ودریده، او چیغه یې کړه: که هغه ووژنې نو زه به هم خپل ځان ووژنم!

غایرخان په بې پروایۍ او خندا وویل: ای! ته هم دلته وې ښکلۍ جنۍ؟ ویني دا بیعقل څنگه خپل ځان په خطر کې اچولی؟
خان سلطان په تلوار وویل: ساتونکو ته ووايه چې جگړه بس کړې.
غایرخان- خو هغه باید ووژل شي!
خان سلطان- هغه ماته راوبخښه زاری درته کوم.

غایر خان داسې حال کې چې دوه سترگي په خان سلطان باندې گڼدلې وه، په معنا داره خندا او په نرمه لهجه وویل: ته یو سرکښه نجلی یې! خو بالخاش باید مړ شي، ترڅو ستا زړه د تل لپاره د هغه له لوری آرام شي، او زما خواته راشي!

خان سلطان په ژرغوني غږ وويل: نه! مه يې وژنه، زه به د تل لپاره ستا شم، رحم وکړه، هغه ژوندی پريږده.

غايرخان ورو سر وخوځاوه او ويې ويل: ښه، سمده نه يې وژنم!
بيا يې په لور غږ بالخاش ته وويل: مقاومت بې گټې دی، خپله توره وغورځوه او تسليم شه!

ساتونکي بېرته ودرېدل. بالخاش لنډه، لنډه ساه اخیسته، لږ شاته ولاړ، ديوال ته يې تکیه وکړه. رنگ يې له مخه تللی و، خو لا هم د غوسې ښې پرې ښکاره وې.
يو ساتونکي ورته وويل: د امير اترار په حکم، خپله توره راوسپاره!

بالخاش ناڅاپه يو چټک حرکت وکړ، خپله توره يې پورته کړه، د ساتونکو له پاسه يې د غايرخان پر لور وغورځوله، او چيغې يې کړې: ته يو پست او ذليل انسان يې!

خو غايرخان، چې تل بې پروا و، له ځايه يې حرکت ونه کړ. توره د هغه پښو مخي ته راولوبده. غايرخان وخندل، ويې ويل: بوزئ يې!
ساتونکو د بالخاش خنجر له ملا راوکښ، او هغه يې خپل په منځ کې ونيو. کله چې د غايرخان له مخې تېرېده، بالخاش، په کينې او قهر په لور اواز وويل: زه يوه ورځ ضرور خپل بدل ستا څخه اخلم.

غاير خان وخندل او ويې ويل: زه د مرو د روحونو څخه ويړه نه لرم!

بالخاش، چې په قهر يې بد رد ويلو، له حرم سرا وويستل شو. د هغه آواز څو شېبې د ماڼۍ له بهر اورېدل کېده، بيا خاموشي خپره شوه. غاير خان مخکې لاړ، د خان سلطان لاس يې ونيو، او د هغې د اوښکو ډکو سترگو ته يې وکتل. بيا يې نرم اواز وويل: ته زما د حرم سرا تر ټولو ښکلې ښځه يې، که سرکشي پرېږدې، د حرم سرا لومړۍ مېرمن به شې، زما ملکه به شې! اوس آرام وکړه.

خان سلطان سر تپت کړ، ورو ورو يې ژړل او ويې ويل: زه ستا يم، خو ... خو ژمنه راکړه چې بالخاش به ازاد کړې.

غایر خان په کلک آواز وویل: نه، هغه به په زندان کې پاتې شي!

ناخپه د دهلیز له پای نه یو غږ پورته شو. غایر خان تندي تریو کړ او په زوره یې وویل: هلته څوک دی؟

د ساتونکو زور مشر چې له ویرې لږزېده، مخې ته راغی. غایر خان چې ډېر په غصه و، چیغه کړه: احمق ته هلته څه کوي؟
د ساتونکو مشر وویل: قربان! زه بې گناه يم!

خان سلطان ژر وویل: بالخاش هغه په زوره دلته راووست. دا بې گناه دی!

غایر خان چې خپل د قهر سرولو لپاره څوک لټاوه، چیغه کړه: ساتونکو ..!
ډېر ژر دوه ساتونکي را دننه شول. غایر خان هغوی ته مخ کړ او وویل: دا بې گناه کس له عذابه خلاص کړئ!

د ساتونکو مشر د غایر خان پښو ته ځان وغورځاوه، او بخښنه یې ترې غوښته، خو هغه په لغته وواوه او لرې یې کړ. ساتونکو هغه له ځمکې راپورته کړ او له حرم سرا یې بهر یووړ.

خان سلطان آرام ولاړه وه، خو سخت وېرېدلې وه، غایر خان نیم نظر د هغې خواته واچوه او بیا پرته له دې چې څه ووايي، خپل خوب ځای ته لاړ. خان سلطان څو شېبې د دهلیز په منځ کې ولاړه وه. د بالخاش فریادونه یې لا هم په غوږونو کې غږېدل. د هغه د جدایی فکر یې زړه غمجن کړی و. د زور ساتونکو د مشر زاری هم اوریدل چې ویل یې زه بې گناه يم! او د هغه سره د غایر خان غږ چې ویل یې دا بې گناه انسان ژر خلاص کړي.

خان سلطان خپل نظر د تالار شاوخوا واړاوه، سره له دې چې هلته د امیر اترار حرم سرا وه، خو داسې ښکاره کېده چې هلته هېڅ ژوند کس نشته! هغه په آرامۍ سره خپل د خوب ځای خواته روان شو، د دې فکر چې نور بالخاش نه شي لیدلی، د هغې زړه ته درد ورکاوه، د دې جلا کېدو غم د هغه زړه دروند کړی و. هغې په دې اړه ډاډه نه و چې غایر خان به د خپلې وعدې سره سم عمل وکړي. هغه یو بې رحم او ظالم

سړی و، او د هغه وحشتناک زندان یوه تدریجي مرگ و چې محکومین یې د جلا د په لاس مرگ ته په زرگونه واړه ترجیح ورکول له دې چې هغه زندان کې اوسېږي.

بالخاش یې د هغه وحشتناک زندان په لور روان کړو هغوی له یوه تنگ او نمناک دهلیز څخه تېر شول چې دیوالونه یې د تېږو سره پوښل شوي وو، د هغوی د درنو قدمونو غږ د دهلیز خاموشي په وحشتناک ډول ماته ول، مشعل د یوه ساتونکي په لاس کې و چې د هغوی مخکې روان و، د دهلیز په اوږدو کې د دیوالونو د لای څخه شنه چمنو وده کړې وه، د دې ځای بوی د نفرت وړ و. هوا درنه او خفه کوونکې وه چې ساه اخیستل یې ستونزمن کړی و. بالخاش له دې دهلیز سره ښه آشنا و. هغه پخپله څو ځله له محکومینو سره له دې ځایه تېر شوی و، په هغه وخت کې دې د امیر اترار د ساتونکو مشر و خو اوس یو محکوم وو چې د غایر خان د عیاشي له لاسه د مرگ خواته روان وو.

یو دردناک او وحشتناک مرگ، هغه د غایر خان د زندانو څخه خبر درلود، هغه پوهیده چې د دې تنگ او تیاره دهلیز پای به چیرته رسېږي. هغه خاموش و او څه یې نه شو کولی. دوه بیاوړي ساتونکي د هغه لاسونه په خپلو قوي پنځو کې نیولي وو. دا ځای د مرگ دهلیز په نوم یادېږي. هیڅوک نه یادوي چې کوم محکوم دې له دې ځایه ژوندی وتلی وي.

ساتونکو، چې یو وخت یې له بالخاش نه اطاعت کاوه، اوس هغه ته د یو محکوم په سترگه کتل. دوی له یوه تیاره، لنډبل دهلیز څخه تېرېدل. بالخاش پوهېده چې د دهلیز پای ته رسېدل د مرگ معنی لري. ناڅاپه د هغه د سترگو وړاندی د خان سلطان مخ ودرېد، چې د سترگو اوبښکې یې روانې وې. په یوه شېبه کې، د بالخاش سترگو ته پرده راغله. هغه په لوړ اواز وویل: ما پرېږدئ!

هغه خپل ټول ځواک راټول کړ، او د ساتونکو له منگولو ووت. کوم دوه ساتونکي چې مخکې روان وه د دوي په غږونو بېرته را وگرځېدل. د مشعل اور بالخاش ودرولو. په همدې شېبه کې، شاته ولاړ ساتونکو پر بالخاش برید وکړ. بالخاش هڅه وکړه چې

ځان خلاص کړې، خو بريالی نه شو. يو ساتونکي د هغه ستونۍ ته لاس کړ، سر يې شاته کش کړ او بالخاش يې د ستونې څخه راونيو هغه نفس نشو اخیستی، او ورو ورو يې ساه بنده شوه...

د هغه د څنگ ساتونکي خپل ملگري ته وويل: پرې يې ږده. څو شېبې وروسته حالت بېرته عادي شو، د ساتونکو پياوړې پنډې د بالخاش پر اوږو د فولادي کړۍ په څېر تاو شوې. بيا يې هغه وځوځاوه. څو قدمه چې ولاړل، ناڅاپه بالخاش چيغه کړه: هغه زما ده... دا غاير خان خو

خو د ساتونکي يو سوک چې د هغه پر خوله ورپړیوت، اجازه ورنه کړه چې خبره پای ته ورسوي. د وينې تودوالی يې په خوله کې احساس کړ، خو څه يې کولای شول؟ ورو ورو يې څېره د غم پر دوږو پټه شوه. داسې حالت يې درلود چې که د تېبنتې لار يې هم پرانستې وای، نه به يې حرکت کاوه، داسې ښکارېده لکه چې هر څه يې هېر کړي وي. هغه ساتونکی چې د ده ښي لور ته روان و، په زهرجن خندا سره يې وويل: وگورئ، څنگه يې د مظلوميت بڼه غوره کړې!

يو بل ساتونکي چې مخکېن روان و، وويل: غواړي موږ دوکه کړي، پام کوی چې چل يې ونخوری. بل يې وويل: که دا ځل يې حماقت وکړ، دلته يې حساب ور رسپړو، غاير خان به خوشحاله شي.

خو بالخاش لا هم چوپ و. وېره يې پر څېره خوره وه. غوره يې وبلله چې زندان ته له رسېدو سره سم، پر چرمي تخت کېنول شي او جلا د يې سر له تنه جلا کړي. خو غاير خان غوښتل هغه په تورتم کې ورو ورو ختم کړي. دا د دردناکې مرگ سزا وه، چې زنداني به د جلا د تيزې چارې هيله درلوده. د دهليز په پای کې، د مار په څېر يو پيچلي کاني زینې وې، چې يوې وېرونکې زیرزمینې ته تلل، د ديوال پر اوږدو زینو مشعلونه بل وو. بالخاش چې زینې وليدې، سره له ټول زغم، وښورېده. وېره يې له

سترگو راټوکېده، احساس یې کاوه چې ستونی یې وچ شوی. له ځانه سره یې وویل:
باید زغم وکړم... یوازې د هغه لپاره، چې له ځانه زیات یې خوښوم!

زندانبان چې د درنو قدمونو غږ یې پر زینو واورېده، له ځانه سره وویل: لاړ شم
وگورم دا نوی مېلمه څوک دی؟!

هغه د خپلو کلیو گېډۍ د خپل کمربند له څرمي تسمې راڅوړنده کړه، خپل ږېره یې
وموښله، او له خپل نمجنې خونې بهر شو. لنډ قد او چاغ اندام یې درلود، او کله چې
روان و، بدن یې چپ او راست خواته کوږ کیدو، د مشعلونو تر رڼا لاندې، د ساتونکو
سترگې پرې ولگېدې، چې ورو ورو له زینو ښکته کېدل. د زندانبان کرغېړنه خندا پر
شونډو راغله او په شیطاني لحن یې وویل: دا نوی تازه وارد څوک دی؟

یو ساتونکي په مسخره خندا وویل: وگوره شاید اشنا درښکاره شې؟
بل وویل: بالخاش خو درته معلوم دی!

زندانبان د بالخاش د نوم په اورېدو حیران شو، داسې وانگېرله چې ساتونکي ورسره
ټوکې کوي. مخ ته راغی او ویې ویل: زه له دې ټوکي خوښ نه شوم!

ساتونکي چې مشعل یې نیولی و، وویل: زاړه سړي، ومنه چې دا تازه وارد هماغه
بالخاش دی!

زندانبان وویل: خامخا یې د اترار امیر ته خیانت کړی!

بالخاش خپله چوپتیا ماته کړه او ویې ویل: هو، زاړه سړي، غوښتل مې هغه ووژنم!
زندانبان لږ خوځېد، او ویې ویل: باید ژبه یې پرې کړو!
یو ساتونکی وویل: دا یو کار به ته وکړې.

هغه راښکته شول. زندانبان د بالخاش رنگ بایللې خېری ته ځیر شو، سر یې ورو
وښوراوه او ویې ویل: همدی دی، بیا یې ساتونکو ته مخ کړ او وپوښتل: جلا د ته کله
خبر ورکړم؟

د هغه نورو مشر ساتونکي وویل: تر اوسه امر نه دی راغلی. تر ټولو ښه زندان ورکړه،

او تر وسه وسه يې ښه ونازوه، چې د امير اترار خوښ شي!
زندانبان بېرته کرغېرڼه خندا وکړه او ويې ويل: زه پوهېږم چې څه وکړم.

لږ وروسته، زندانبان د يوه کوچني اوسپنيز دروازې مخې ته ودرېد. د خونېکلی يې له بستې جلا کړ، دروازه يې پرانيسته، او ويې ويل: دا زموږ تر ټولو غوره زندان دی. بالخاص ناڅاپه داسې وخنډل، لکه چې ليونی شوی وي، او ويې ويل: هغوی به زما انتقام واخلي.

ساتونکي وپوښتل: هغوی څوک دي؟

بل وويل: شايد ملگري لري، بايد غاير خان ته خبر ورکړو!

دوه ساتونکو هغه په تيز حرکت زندان ته دننه تپل واوه او د هغه تر شا دروازه وتړل شوه، د قفل د تاوېدلو غږ پورته شو، او بيا د ساتونکو او زندانبان د پښو غږونه ورو ورو لرې کېدل. او کرار کرار هغه غږونه هم ورک شول، او مرگ چار چاپېره چوپتيا ونيول هغه يوه ويرونکې، توره، ژوره چوپتيا وه. هيڅ رڼا دننه نه راتله.

بالخاص په لمس لمس د خوني اوږدوالي او پلنوالي وپلټه. خونه دومره کوچنی و، چې کله يې په منځ کې ودرېد، او لاسونه يې غځول، گوتې يې دواړو ديوالونو ته رسېدې. دلته هېڅ کاپی تخته نه وه، چې د زندانيانو د بستر په توگه وکارېږي. دروازه له خالصې اوسپنې جوړه وه. هيڅ د باندې سوري نه و. لکه چې ژوندي يې خښ کړی وي. تورتم ژور، وپروونکی، او وژونکی و. بالخاص د زندان د کوټې پر ځمکه کښېناست، خپلې پښې يې غځولې او شا يې ديوال ته تکیه کړه. د نمجنې هوا ناوړه بوی ټول ځای ډک کړی و. دننه خاموشي داسې وه لکه د اوسپنې دروندوالي، داسې ښکارېده لکه باندنی نړۍ وجود نه لري.

خپل يو لاس يې موټ کړ او بل لاس ته يې زور ورکړ، احساس يې کاوه چې آن د فکر کولو توان هم نه لري. تيارې داسې وه چې د هغه د روح تر ژورو رسېدلې وه... د ده لپاره نه ورځ پاتې وه، نه روڼوالی. د هغه نړۍ يوازې تورتم وه. بيا داسې وخت راغی چې نور يې هېڅ هم نه احساس کاوه... همداسې يې سر ديوال ته تکیه کړ. او

ويده شو په خوب کې خان سلطان ولېده هغه هم د ورځې په رڼا کې خو ناڅاپه وارخطا راپاڅېد... بيا هم تياره... د غصې څخه يې چيغه كړه او د گوتو موټي يې كلك كړل، په وار وار يې د زندان دروازه ووهله.

زندان ساتونكي چې دا ډول چيغو سره عادت و، هيڅ پام يې ونه كړ، آن له خپل ځايه هم ونه خوځېد. بالخاش سترې او بې وسه بېرته د زندان پر فرش كېنېناست. نور يې نه د چا فكر كولاى شو، نه د كوم شي. ساعتونه تېر شول، ناڅاپه د زندان دروازه د يو بد غږ سره خلاصه شوه، يو كمزورى روښنايي دننه راغله. بالخاش سترگې پټې كړې، ځكه چې حتى دا كمزورې رڼا يې هم سخت سترگې پغذابه ولې، د زندان ساتونكي د دروازې له درز څخه يو د ډوډۍ ټوټه دننه وغورځوله او په مسخره خندا يې وويل: له دې به ښه مېلمستيا بله پيدا نكړي.

بيا يې د زندان دروازه كلكه كړه او لاړ. بالخاش د ډوډۍ د موندلو لپاره پر ځمكه وځملاست، بالاخره يې پيدا كړه. ډوډۍ سخته او وچه وه، خو دومره وړې و چې آن د هغې سختوالى يې هم نه احساساوه. څو شېبې وروسته، يو سخت تنده پرې راغله، داسې احساس يې كاوه چې وجود يې سوځي. وارخطا له ځمكې پاڅېد او په مټو يې د زندان دروازه ووهله، چيغه يې كړه: د زندان ساتونكي دروازه خلاصه كړه.

لكه چې د زندان ساتونكى د همدې شېبې انتظار باسه. ورو يې وخنډل، له ځايه پاڅېد، له ځان سره يې وويل: "اوس فكر كوي چې زه به يخي او خوږى اوبه وركړم!

يوه نړۍ ټوټه يې په اوبو كې لنډه كړه، بيا يې لږ اوبه ترې وڅڅولې، د زندان دروازې ته ورغى. بالخاش د دروازې تر شا ولاړ و، چې د زندان ساتونكي دروازه پرانسته، هغه وارخطا د زندان له كوټې بهر راووت. خو د زندان ساتونكي سخت گوزار يې پر سينه ولگېد، چې بېرته يې دننه راوغورځاوه. كه روښنايي د بالخاش سترگې نه تنگولې...

نو بالخاش په ډېر اسانه كولى شو چې د زندان ساتونكى ووژني، خو د زندان تياره د بنديانو د ځواك او چالاكي د ماتولو لپاره تيره وسله وه. د زندان ساتونكي لونده ټوټه

دنده د خونې واچوله او ويې ويل: ته به له دې ځايه ژوندی ونه وځې. او دروازه يې بنده کړه. بالخاش د يو څه د لوېدو غږ واورېد چې د خونې پر فرش ولگېد. په تياره کې يې د لاسونو په مرسته دا شی وموند، په خپل موټې يې کلک ونيوه او ژبې ته يې ورنږدې کړ. هغه له مرگ سره مبارزه کوله او هيله يې لرله چې جلاد راشي او زړ يې له دې کړاو څخه خلاص کړي.

د څو کسانو د پښو غږونو چې د زندان د خونې شاته روان وو، بالخاش له ژور خوبه راويښ کړ. ده ته فرق نه کاوه چې ورځ ده که شپه، خو اټکل يې وکړ چې کومه مهمه خبره ده. ډېر ژر د خونېدروازه خلاصه شوه او د يو سړي امرانه غږ يې واورېد: بيرون راشه!

بالخاش په سختۍ سره له ځمکې پورته شو او ويې پوښتل: له ما سره څه کار لري؟ ساتونکي وويل: غاير خان تا غواړي.

بالخاش په کرکه وويل: هماغه خبيث او ذليل سړي؟

ساتونکي په غوسه وويل: که اجازه مې درلوده، همدلته مې ستا سر پرې کاوه.

بالخاش له ځايه ونه خوځېده. ساتونکی د خونې دنده راغی، په زور يې د بالخاش اوږه ونيوه او ځان سره يې کش کړ. د زيرزمينې د څراغونو روښنایي د بالخاش سترگې ځورولې، نو خپل لاسونه يې پر سترگو کېښود.

د غاير خان غږ يې واورېد: هغه را نږدې کړي!

ساتونکي د بالخاش لاس ونيوه او هغه يې غاير خان خواته ورساوه، کوم چې د دوی څخه يو څه لرې ولاړ و. بالخاش لا هم خپل لاسونه پر سترگو ايښي وو په تند لهجه وپوښتل: له ما سره څه کار لري؟

غايرخان وخنډل او ويې ويل: ډير دې زړه غواړي چې جلاد ته دی وسپارم ترڅو مې دې کړي؟ خو نه مرگ تاته کم سزا ده ته بايد د زندان په تياره کې مې شپې.

بیا یې هغه ساتونکي ته وکتل چې د بالخاش شاته ولاړ و او ویې ویل: لاسونه یې له سترگو رابنکنه کړه!

ساتونکي سمدلاسه لاسونه وړاندې کړل او د بالخاش لاسونه یې بنکنه کړل. بالخاش د خراغ د رڼا له لاسه سترگې پټې کړې، بیا یې ناڅاپه چیغه کړه: زما څخه څه غواړي؟ په کراره مې پرېږدی.

غایرخان وپوښتل: ستا مطلب له "هغوي" څخه څوک دي؟
بالخاش- نه پوهېږم ته څه وايي... 'هغوی' څوک دي؟

غایر خان په تند غږ وویل: تا ساتونکو ته ویلي چې 'هغوي' به زما انتقام اخلي. زه پوهېدل غواړم چې هغوی چیرته پټ دي او نومونه یې څه دي؟
بالخاش، چې غږ یې له کرکې رپېده، وویل: دا موضوع درته پوره مهمه ښکاري؟
هغه سرې چې د غایرخان شاته ولاړ و، وویل: بالخاش! ته د امیر اترار په حضور کې ولاړ یې، ادب ولره!

بالخاش لنډه خندا وکړه او ویې ویل: امیر اترار! هماغه بې شرمه، عیاش او رزیل سرې چې د ظلم څخه خوند اخلي!

غایرخان په قهر چیغه کړه: شکنجه یې کړی! مه ځنډېږئ! دا گستاخ، سرکښ باید پوه شي چې له چا سره مخ دی.

په یوه شېبه کې بالخاش راوښو او په څلور مېخو یې ټک واوه، بالخاش لږ خپل سترگې پرانیستې.

غایرخان مخکې لاړ او ویې ویل: د هغوی نومونه څه دي؟
بالخاش- زما یاد ته نه راځې چې داسې یوه خبره مې کړې وي!

د ساتونکو مشر، چې دا خبره یې غایر خان ته رسولی و، وویل: قربان! خپله یې دا خبره وکړه د زندان مشر هم شاهد دی!

غایرخان- وا دې وریده بالخاش؟
بالخاش- هو، ما واورېد، خو دا خبرې درواغ دي.

غایرخان- مخکې له دې چې شکنجه درکړل شي، و وایه، د هغوی نومونه څه دي؟
بالخاش وخنډل او وپې ویل: زه وینم چې دا خبرې ته پوره خواشینۍ کړې یې! نو
غور و نیسه، ته به هغوی پېر ژر و نه پېژنې.

غایرخان د شکنجو او سزا ورکولو مامور ته اشاره وکړه چې کار پیل کړي.
دوو ساتونکو د بالخاش کالي وشکول. د سزا ورکولو مامور چې چرمی پېشبنډ یې
تړلی و او مردار مخ یې درلود، له اوره یې سور اوسپنیز اوسپنه راوایست. د اوسپني
گرم څوکه یې د بالخاش پر لاس کېښود. بالخاش د درد له امله یو دردناک چیغه
ووهل.

غایرخان خپله پیره وموښله او وپې ویل: بالخاش، ښه غور و نیسه، دا لایوازي پیل
دی. که راته ووايې چې هغوی څوک دي او څه کاره دي؟ نو ستا زندان به بدل کړم.
بالخاش، چې له سخت سوځېدو یې تندي تروش شوی و، په سختۍ سره وویل: زه
خوشاله یم... چې دا خبری... ته د مرگ... تر حاله وپره ولې یې... ولې انتظار
کوي؟... د شکنجې مامور ته ووايه چې خپل کار ته دوام ورکړي.

غایرخان بیا د شکنجې مامور ته اشاره وکړه.

د سزا ورکولو مامور دا ځل د بالخاش پښې د زنځیرونو سره وتړلې، او بیا یې
ځنځیرونه د یو عجیب څرخونکي ماشین سره وتړل او خپلو شاگردانو ته یې وویل
چې ماشین ته حرکت ورکړي...

ماشین ورو ورو گرځېده. بالخاش احساس کاوه چې د بدن بندونه یې سره بېلېږي.
سره له دې چې غاښونه یې سره کلک کړي وو، درد یې نشو زغملای، او پر تندي یې د
خولو څاڅکي راټول شوي وو.

غایرخان وویل: ودرېږئ.

بیا یې بالخاش ته وکتل او وپې ویل: تر سبا پورې ښه فکر وکړه چې خپل حالت
درک کړې. زه داسې څوک نه یم چې ستا غوندې خلک ما دوکه کړي. زه به دې دومره

شکنجه کړم چې مړی دې له دې ځایه وباسم. که هغوی راته معرفي کړې، زه ژمنه کوم چې تا به بېرته خپل پخواني کار ته راستون کړم دا خو ستا هیله ده، کنه احمقه؟

بالخاش ساه ساه ساه اسوبلی واخیست او ویې ویل: زما هیله بل څه ده. ته پخپله هم پوهېږې چې زه خان سلطان غواړم.

غایرخان وخنډل او ویې ویل: احمقه! هغه زما دحرم سرای لپاره پیدا شوې ده، او ډېر ژر به د حرم سرای لومړۍ مېرمن شي. حتی په خوب کې یې هم داسې ورځ نه شوای تصور کولی. ما هغه د نعمتونو په سمندر کې ډوبه کړې ده. د هغې فکر مه کوه، هڅه وکړه چې خپل ځان له دې تیارو خلاص کړي!

بالخاش غلی شو. د غایرخان په حکم، هغه یوې بلې کوټې ته یووړل شوه، چې پورته یې یوه کوچنې سوري وه، له کومه چې د کوټې څخه بهر ښکاره کېده. بالخاش د خپل سوځېدلي لاس او د پښو د هډوکو له سخت درد سره مخ و، او نږدې بې سده شوی و. ورو ورو یې له درد غږونه کوله او هېڅ احساس یې نه درلود.

کله چې غایرخان ولیدل چې د شکنجې له لارې نه شي کولی چې بالخاش خبرو ته اړ باسي، نو یو بل فکر یې ذهن ته راغی. ده پریکړه وکړه چې که زندان بدل کړي او بالخاش ته ښه خواړه ورکړي، شاید خبرې ته زړه ښه کړي او "هغوی" ور وپېژني. د غایرخان تجسس او شک سخت راپارېدلی و. ده غوښتل پوه شي چې بالخاش د "هغوی" له یادولو څخه څه مطلب درلود؟

خو سره له دې چې دومره قدرت یې درلود، لا هم وېرېده. د خپلو شاوخوا کسانو څخه وېرېده، د دې له وېرې چې قدرت به له لاسه ورکړي، بله ورځ، د ماښام نژدې،

بالخاش له خپل زندان څخه وايستل شو. يو څه گوډ گوډ تلو خو نور د رڼا له امله نه ازارېده.

غايرخان او د ده څو نږدې کسان ولاړ وو. غاير خان بالخاش ته وکتل او ويې ويل: زه فکر نه کوم چې ته به بيا شکنجې ته زړه بڼه کړې!
بالخاش پوزخند وواهه او ويې ويل: زه د 'هغوی' په اړه هيڅ نه پوهېږم، او ستا له شکنجې هم ويره نه لرم.

غايرخان، چې د قهر له امله يې څېره سره شوې وه، چيغه کړه: احمقه! زه پوهېږم ستا مطلب د "هغوی" څخه مغولان دي، هغه راولئ!
د غاير خان په خبره بالخاش ځان سره په زړه کې وويل: بې شکه هغوی پيراحمد شکنجه کړي دی.

لږه شېبه نه وه تېره چې د سزا ورکولو د مامور دوه شاگردانو چې پيراحمد يې له بغلونو نيولی و، خونې ته راوړو، بالخاش د خپل وفادار نوکر، پيراحمد، په ليدو حيران شو. له هغه پياوړي سړي څخه يوازې يو دوه هډوکي پاتې و. ښکاره وه چې سخت شکنجه شوی و. بالخاش له ځانه سره وويل: "دا ظالم سړی دا بې گناه انسان شکنجه کړی، تر څو زما په اړه څه معلومات ترلاسه کړي."

هغه د پيراحمد مخ ته وکتل، چې رنگ يې زېړ او ستړی و، او د مرگ سيوری پرې خپور و. له غوسې يې خپلې گوتې کلکې کړې. د شکنجی د مامور شاگردانو لا هم پيراحمد نيولی و، ځکه داسې ښکاره کېده که خوشې يې کړي، نو د سختو شکنجو له امله به ونه توانېږي چې ودرېږي. خاموشي د تورې وريځې په څېر ځای نيولی و.

ناڅاپه بالخاش په غوسه چيغې کړې: ولې مو هغه شکنجه کړی؟

بيا يې له لږ ځنډ وروسته وويل: زه له تا سره خبرې کوم، غاير خان... ستا ظلمونه به يوه ورځ ستا پر غاړه شي. ته يو ظالم انسان يې، چې د خپلو ناورو هدفونو لپاره له هېڅ کاره دريغ نه کوي. بالاخره به د دې تور زندان ظلمونه سلطان ته ورسېږي!

هغه کلمې چې بالخاش په زوره وويل، د زنان ديوالونو ته ټکر کېدلې او ژر به له منځه تللې. د غاير خان اطرافيان د بالخاش له زپورتيا په غوسه شول، او هره شېبه يې تمه لرله چې غاير خان د بالخاش د وژلو حکم صادر کړي. خو غاير خان، هغه ظالم سړي چې هر څه يې يوازې د خان لپاره غوښتل، لا هم آرام و، هغه يو زيرک او هوښيار سړی و، ښه پوهېده چې کله بايد غلی شي. څو شېبې چوپتيا راغله، بيا ناڅاپه بالخاش په لور غږ وويل: ولې غلی شوی يې، غاير خان؟ خبرې وکړه! ووايه، د دې سړي شکنجه کولو څخه تا ته څه گټه در رسېدلې؟

غاير خان په مردار خندا شونډې پرانيستې او وويل: وخت به راشي چې زه به ستا بېباکو خبرو ته ځواب درکړم.

بالخاش چې له غوسې لړزېده، وويل: که ته انسان وای، تا به پيراحمد نه شکنجه کولای، نه به دې خان سلطان د خپل پلار له کوره زور را ايستلی وای او نه به دې هغه حرم سرا ته بيولی وای!

غاير خان په سره سينه وويل: د خان په اړه خبرې وکړه! ومنه چې ته خائن يې! بالخاش دا خبره چې واورېده، ناڅاپه يې حرکت وکړ چې د غاير خان لور ته ولاړ شي، خو د ساتونکو قوي لاسونو هغه ټينگ نيولی و. بالخاش په لور غږ وويل: که زه ازاد وای، نو په سوک به مې ستا خوله درماته کړې وای!

دغاير خان له نږدې کسانو يوه چې د بالخاش سختو خبرو خپه کړې و، وويل: قربان، اجازه راکړئ چې زه يې ادب کړم!

غاير خان وويل: پرېږدئ، لايې وخت نه دی رسېدلی چې ووژل شي. ډېر شيان شته چې بايد اعتراف پرې وکړي.

بيا يې بالخاش ته وکتل او ويې ويل: پيراحمد اعتراف کړې چې ته د مغولو له وحشي قوم سره هم لاسې شوی يې او هغوی ته دې خپل کور ته د ننوتلو اجازه ورکړې ده! ته يو خائن يې، او بايد د ښار په ميدان کې د خلکو مخې ته ووژل شې. اوس خپله خيانت ته اعتراف وکړه!

بالخاش چې د "خائن" کلمه واورېده، وینه یې په جوش راغله، د مخ رنگ یې سور شو، او په داسې غږ چې له غوسې او کرکې لړزېده، وویل: دا دروغ دی! زه خائن نه یم! ته غواړې چې ما محکوم کړې، نو ما په خیانت تورن کوې! که یې ثابته ولی شې نو ثابته کړه!

غایر خان خپل په لاس پیراحمد ته اشاره وکړه او ویې ویل: پیراحمد یو ژوندی شاهد دی، چې د هغه شاهدی د دې لپاره کافي دي چې ته د خاین په توګه محکوم شې.

بالخاش - پیراحمد بې گناه دی.

غایر خان - یواځینی گناه یې دا ده چې د داسې یو خاین په کور کې خدمت کوي لکه تا.

بالخاش - زه خاین نه یم، هغه دوه مغول سوداګر وو.

غایر خان - ستا کور کې یې څه کول؟ خامخا یې پیغام راوړی و؟

بالخاش - ته نشې کولی پر ما تهمت وتړي او ځان له خیانت نه خلاص کړې، ځکه چې ته خپله یو خاین او رذل انسان یې.

غایر خان - ځواب راکړه مغول ته له کومي پېژندل چې نېغ ستا کور ته راغل؟

بالخاش - زه د هغوی سره د چنګیزخان په کمپ کې آشنا شوم.

غایر خان ورو سر و خوځاوه او ویې ویل: زموږ سوداګر نن ماښام اترار ته راوړسېدل،

ته له کاروانه بې اجازې جلا شوی یې اوس څه ځواب لري؟

بالخاش په کلک لهجې سره وویل: ما غوښتل ژر تر ژره اترار ته ځان ورسوم او تا

ووژنم! اوس دې زړه یخ شو؟

غایر خان - اوس به ته خپله ووژل شې، یو خاین باید ووژل شي.

بالخاش - زه له مرګه ویره نه لرم.

غایر خان - و به ګورم! تا به د ښار په میدان کې د خلکو مخې ته سر درپرې کړی.

بالخاش چې له غصې یې غږ لړزېده، وویل: ته یو شیطان صفته سړی یې! تا داسې

ناورپه دسیسه جوړه کړې وه چې ما د احمد آق سو په لاس ووژنې، بیا دا وښايي چې زه غلو وژلی يم. ستا هدف دا و چې خان سلطان تر لاسه کړي. همدا کار دې هم وکړو خو د احمد آق سو پر وژلو ستا ټول پلان خراب شو.

غایر خان وخنډل او ويې ويل: ستا دې بې معنا خبرو ته هېڅ خاين کس توجه نه کوي.

بالخاش په قهر وويل: ځکه چې هغوی ستا مزدوران دي. لږ تم شو، بیا يې ادامه ورکړه: ما د خپل ځان د دفاع لپاره هغه وواژه. هغه د ژوند د وروستيو شېبو پر مهال د سختې سره ستا نوم واخيست. هغه په زحمت سره وکولی شو چې ووايي چې ستا په امر يې غوښتل ما ووژني.

دلته بالخاش مجبور و چې داسې وښايي لکه چې د احمد آق سو له خولې يې د غایر خان نوم اورېدلی وو، حال دا چې دا راز ورته «سوباتای» ویلی و. غایر خان وپوښتل: هغه دوه مغولان له تا سره څه کار درلود؟ بالخاش- هسې زما لیدو ته راغلي وو. غایر خان- هغه هم د نیمې شپې وروسته؟ ته باید حقیقت ووايي. بالخاش- حقیقت همدا و چې ما درته وويل. غایر خان- د هغوی وړاندیز څه و تاته؟

بالخاش په قهر وخنډل او ويې ويل: وړاندیز؟! ته احمق سپړی يې، ته یوازې پلمه لټوي او غواړي له ما خبرې راوباسې، خو دا بې فايده ده. ناڅاپه يې چيغې کړې: "ولې ولاړ يې؟ امر وکړه چې ما ووژني. غایر خان- نه، ته باید دومره ژر ونه وژل شي، لا هم زما د پوښتنو ځوابونه دی نه دې راکړي.

بالخاش- زه نور هېڅ ځواب نه لرم چې تاته درکړم. غایر خان- ته د هغوی جاسوس يې؟

بالخاش په غوسه وويل: ته يو ټيټ او بې ارزښته سپړى يې چې دا خبرې كوي!
غاير خان زهرجن وخنډل او ويې ويل: ژر به دې غږ د تل لپاره خاموش كړم.
بالخاش- ته بله چاره هم نلري، همدا دې يوازىنى چاره ده.

غايرخان- سوباتاى او چپه نويان څوك دي؟

بالخاش- زه هغوى نه پېژنم.

غايرخان- پير احمد د كوټې له دروازې شاته ستاسو او د هغو دوو مغلو خبرې

اورېدلې، چې تاسو د څه شي په اړه خبرې كولې!

بالخاش- پير احمد هېڅ نه دي اورېدلي.

غاير خان د پير احمد لور ته لار، د هغه مخې ته ودرېد او ويې ويل: هغه خبرې تکرار

کړه کوم چې دې هغه شپه اورېدلې وه.

پير احمد، چې تر دې دمه خاموش و، ناڅاپه په ژړا پيل وکړو، د هغه زنه لرزېده، او

په داسې غږ يې خبرې كولې چې په زحمت له ستونې راوت:

- بالخاش، ما وبښه! هغوى زه شكنجه كړم، او زه زه يې مجبور كړم چې هر څه

ووايم چې پوهېدم. ما وبښه... ما درسره خيانت وكړ.

بالخاش خپله لارې تيرې كړې او ويې ويل: ته بايد ما وبښې، ځكه چې دا جلادانو ته

زما په خاطر شكنجه كړې يې.

غاير خان خپل سوک د پير احمد پر سينه وواهه او ويې ويل: خبرې وکړه!

پير احمد- هو... ما د دروازې له شا د سوباتاى او چپه نويان نومونه واورېدل.

غاير خان د بالخاش لور ته راغى، څو قدمه وړاندې ودرېد او ويې ويل: اوس دې

واورېدل، ځان؟ اوس خپل په خوښه وايي چې دا دوه مغول څوك دي؟ يا كه د

شكنجې په زور درڅخه راوباسم معلومات؟

بالخاش- هغوى دوه مغولي سوداگر دي...

غايرخان- نه! ته دروغ وايې! هغوى د چنګيزخان جاسوسان دي!

بالخاش ځواب ورکړ: بيا نو ته له ما ډېر معلومات لرې، ځکه زه نه وم خبر!

غایرخان- ځکه چې زه ځاینان پېژنم او پوهېږم چې هغوی له چا سره لیدل کتل کوي!
بیا یې د سزا ورکولو مامور ته وکتل او ویې ویل: پیر احمد نور د کار نه دی، راحت
یې کړه!

بالخاش چیغې کړې: نه! هغه مه وژنئ، هغه بې گناه دی. آزاد یې کړئ، ما د هغه پر
ځای شکنجه کړئ، ما د هغه پر ځای مړ کړی.
غایرخان یو مردار مسکا وکړل او ویې ویل: ته به هم د ده وروسته ووژل شې، خو له
دې وړاندې چې ته د ښار په میدان کې ووژل شې، باید زما پوښتنو ته ځواب ووايې.
د دې لپاره چې ته مجبور شې خبرې وکړې، هر څه چمتو دي. هڅه وکړه چې بې له
شکنجې هر هغه څه ووايې چې د هغو دوو مغولو په اړه پوهیږې.

بالخاش- زه په هېڅ نه پوهېږم.
غایرخان د سزا ورکول مامور ته وویل: د بالخاش مېلمه پالنه وکړئ.

د شکنجې ورکولو د مامور شاگردانو بالخاش له ساتونکو واخیست، لاسونه او پښې
یې له څلورو میخو سره وتړل، او د لاسونو د گوتو ترمنځ یې نری نری لرگي کېښودل
او سخت یې پرېکاپل...

بالخاش یوازې څو شېبې مقاومت وکړ، خو د سخت درد له امله تندي د گونځو ډک
شو، او د هغه چیغې د زندان په تورو دیوالونو کې خپرې شوې... د هغه حرکاتو
ښودله چې له شدیدې درده ځان تاو را تاو کوي.

غایرخان د شکنجې مامور ته اشاره وکړه: تم شی!
د شکنجې د ورکولو مامور شاگردانو د بالخاش لاسونه آزاد کړل.
غایرخان- ایا اوس هم انکار کوې؟

بالخاش ځواب ورنه کړ. د گوتو درد یې پعضاب کړی و، ساه یې سخته اڅېسته،
سترگې یې د شدیدې درده پټې وې، او گوتې یې نور حرکت نه کاوه.
د سزا ورکولو مامور وویل: قربان! اجازه راکړئ چې دی خبرو ته مجبور کړو.

غایرخان- دی زما غږ اوري، بله چاره نه لري، باید زما پوښتنو ته ځواب ووايي.
بالخاش لږ سترگې پرانیستې او په درزیدلي غږ یې وویل: "زه... هېڅ... نه وایم...
غایر خان په معنادهاره موسکا وویل: بنایي د دویمې شکنجې وروسته خبرو ته تیار
شې..."

او بیایي د سزا ورکولو مامور ته اشاره وکړه چې کار ته دوام ورکړي.

دا ځل هغوی د بالخاش دواړه لاسونه په نړیو رسیو سره په یو رقم گرځنده ماشین
وتپل، او بیا د سزا ورکولو د مامور ښاگردانو دواړو خواوو ته رسې ورو په هماغه
ماشین تاوولې، او د هغه سره سم د بالخاش لاسونه کش کېدل. دا ډول شکنجه
پخپله سخت دردناک وه، او درد یې له اوږو او تخرگونو څخه پیلېده. لکه داسې و، ته
وا رگونه یې د شلېدو په حال کې دي. هډوکي یې په شدیدې توګه درد کاوه.

بالخاش، چې نفس یې په سینه کې بند پاتې و او د ډېر درد زغملو څخه یې د مخ
رنگ توری شوی و، او د مغزی رگونه یې د سخت درد له کبله راوتې وه، ولاړ وو.
غایر خان، چې ورو ورو یې حوصله ختمېده، وویل: د هغو دوو مغولو جاسوسانو په
اړه راته وایه...

بالخاش، په داسې غږ چې د ستوني بندښت یې پکې څرګند و، وویل: وواياست چې
لاسونه مې پرېږدي!

د غایر خان په اشاره، د بالخاش لاسونه خلاص شول. هغه ژور سا واخیسته، او که
څه هم لا هم درد احساساوه، وپې ویل: هغه دوه مغول... سوداګر وو.

غایر خان ناڅاپه په غصه شو، او په قهر یې چیغه کړه: دا احمق زما سره لوبي کوی!
شکنجه یې کړئ!

— نه، دا کار مه کوی!

ټول د غږ خواته وګرځېدل، خان سلطان د زینو سر ته ولاړ و. ناڅاپه چوپتیا خپره
شوه.

غایر خان دا چوپتیا ماته کره او وپوښتل: ته دلته څه کوې، خان سلطان؟

خان سلطان- راغلی یم چې هغه وژغورم.

غایر خان په غوصه باندې ساتونکو ته وویل: سمدلاسه یې خپلې استوګنې ته بوځئ!

دوه ساتونکي روان شول چې د زینو پورته وخېژي. خو خان سلطان، چې ښې لاس

یې تر شا پټ ساتلی و، ناڅاپه مخ ته راووست، یو خنجر یې په لاس کې ځلیده، لاس

یې پورته کړ او په گواښونکي انداز یې وویل: که تاسو هغه ته شکنجه ورکړئ، زه به

دا خنجر په خپل زړه کې نښاسم!

غایرخان حیران و چې څه وکړي. هغه له بالخاش څخه کرکه درلوده، خو خان

سلطان یې د هغې د بې سارې ښکلا له امله ستایله.

په نرم غږ یې وویل: لیونتوب مه کوه، دا خنجر وغورځوه!

خان سلطان- نه! ته باید هغه ته شکنجه ورنکړې!

غایرخان- خو بالخاش ځان دی، هغه له مغولو جاسوسانو سره اړیکه لرله!

خان سلطان- نه دا دروغ دی، تا ماته د دې څخه مخکې هم یوځل دروغ وویل چې

بالخاش د غلو لخوا وژل شوی.

بالخاش، چې لږ څه ښه شوی و، په لوړ آواز وویل: تاسو د غایرخان مزدوران باید پوه

شئ چې دا سړی څومره ځاین او بې غیرته دی!

غایرخان، چې ځانگړی چل یې درلود، ژر پوه شو چې که د دې صحنې پای ته رسول

وځنډوي، نو ښایي خان سلطان د بالخاش د آزادۍ غوښتنه وکړي. نو، تسلیم شو او

په خندا یې وویل: زه ستا غوښتنه منم!

بیا یې ساتونکو ته مخ وړاوه او ویې ویل: دی زندان ته یوسی!

بیا پخپله د زینو پورته وخوت، د خان سلطان له لاسه یې خنجر واخیست، لاس یې د

هغې پر اوږه کېښود، او دواړه د ماڼۍ له دهلیزه ووتل، له بل پلوه، بالخاش له زولنو

خلاص کړل شو، خو زندان ته یووړل شو. شکنجه شوی بدن یې د زندان پر یخ فرش

وغورخول شو، او دروازه پسې بنده شوه. لږ وروسته، د بالخاش د ډېر درد بې سده شو، په داسې حال کې چې د پیراحمد جسد د ماڼۍ د زېرمتون تر شا، پر یخې او نمجن ځمکې پروت و

هغه حالت چې خان سلطان د غایرخان لپاره رامنځته کړی و، غایر خان دې ته متوجه کړ چې که چیرې بالخاش د ښار په میدان کې د خلکو په وړاندې اعدام کړي، نو ممکن خان سلطان خان وژنه وکړي. نو باید بله لاره پیدا کړي او بالخاش په بله طریقه له منځه یوسي. غایر خان پرېکړه وکړه چې بالخاش به د نورو محکومینو په څېر، د زندان په زیرزمیني کې د جلا د په لاس ووژني.

دا د بالخاش د زندان څلورمه شپه وه، شکنجه او عذاب نور نه و. هغه احساس کاوه چې غایر خان د هغه د قتل نقشه جوړه وی، ترڅو پرته له کوو شور ماشور یې له منځه یوسي. بالخاش له مرگ وپره نه درلوده؛ هره شېبه یې انتظار کاوه چې دی به د زندان شاته بوځي. هغه پوهېده چې هلته به څوک د ده په انتظار وي. د زندان شاته یو کوچنی کوټه وه، چې د فرش پر نیمه برخه یې یو غټ، ضخیم چرم خپور و، چې د وینې وچه شوې داغونه یې درلودل. د دې ځای رڼا د یوې کوچنۍ مشعلې له برکنه وه.

دا وپروونکی ځای د غایرخان د جلا د کار ځای و، یو دروازه یې د مرگ زندان ته خلاصېده، چې محکومین یې له هغه ځایه دننه کول، او بله دروازه یې د زندان دهلیز ته تلله، چې جلا د او د هغه شاگرد به له هغه ځایه تگ راتگ کاوه. په دې وحشتناک ځای کې، د ستري او نسبتا صافې ډبرې شتون د پام وړ و، چې د یوې ژورې څاه خوله یې پوښلې وه. د متعفن بوی فضا پکه کړې وه، د هغو جسدونو بوی چې د څاه په تل کې خوځا شوي وو. جلا د او شاگرد یې د دې ځای له بوی او وینو سره عادت شوي وو، او دا هر څه یې د ژوند یوه برخه ګرځېدلې وه.

د کوټې لاندې له دیواله یوه نری اوبه راوتلې، چې یو کنډې ته تویېدلې او بیا له هغه ځایه بهر ته تللې. هر ځل چې جلا د به له خپل کاره فارغ شو، شاگرد به یې، خنجر او چرمي پیش بند د کالو چې د محکوم د وینې څخه رنگین شوی و. لاندې یې په باریکو اوبو وینځلو او بېرته یې په خپل ځای کېنود، خو مشعل تل بل و. د اوبو د دوامدار توییدو یکنواخت غږ، چې په یوه کنډې کې لوېده، د دې ځای وحشت زیاتواه. د مشعل نامنظمې لمبې، د اوبو توییدو غږ، او د جلا د هغه د شاگرد وپرونکې څېرې، د محکوم زړه له درزا غورځاوه.

بالخاش، چې د غایرخان د محافظینو مشر و، دا ځای یې لیدلی و پوهېده چې له هغه زنداني سره، چې د مرگ سزا ورته ورکړل شوې، څه ډول چلند کېږي...

دی د خپل زندان په څلورمه شپه د یوه شومې پېښې خبر ورکاوه. هره شپه یې تمه درلوده، چې دی به د جلا خونې ته بوځي. د دیوالونو تر شا یې د اوبو د توییدو غږ اورېده او د ټوټه ټوټه شویو مړو د وینې بوی یې احساساوه... شپه نیمایي ته رسېدلې وه. بالخاش هر لحظه د زندان ساتونکو ته انتظار و، چې راشي، ده ته ورشي، او د مرگ تالار ته یې یوسي. ده داسې احساس کاوه، لکه دا چې یې د ژوند وروستی شپه وي. د جلا او د هغه د شاگرد وپروونکي څېرې، چې د وژنې پر مهال به یې خپل مخونه د یوې کڅورې نقاب ته پټول، د ده له ذهنه نه تللې. د هغوی وحشتناک څېرو تصور، دی سخت وارخطا کړی و.

بالخاش، له ټولو شکنجو سره سره، لا هم قوي روحیه درلوده. د جنگ په ډگر کې وژل کېدل، تر هغه وحشتناکه مرگ، چې د مرگ په کوټه کې یې ورته انتظار کاوه، ورته غوره ښکارېده. یو څه وروسته، د څو کسانو د قدمونو غږ د زندان فضا غلې کړه. بالخاش له ځایه پاڅېد، د زندان دروازې ته ورغی، او د دروازې له کوچني کرکې یې د باندې وکتل. د ده سترگې پر محمد مهدي ولگېدې، چې اوس یې د غایرخان په دربار کې مقام ترلاسه کړی و.

بالخاش د زندان د خاصو ساتونکو تمه درلوده، خو کله چې يې محمد مهدي وليد، حيران شو، او له ځانه سره يې وويل: دی دلته څه کوي؟

لږ وروسته، محمد مهدي، د زندان مشر ته غږ کړل، او هغه چې تازه خپل کوټې ته تللې و په تيز را ووت، مهدي ورغی او ورته يې وويل چې د بالخاش زندان خلاص کړي. بالخاش حيران شو، محمد مهدي له ده سره څه کار لري؟ ده اوږې پورته واچولې او خپل ځان ته يې وويل: يقيناً راغلی چې ما د شکنجې خونې ته بوځي.

زندانبان د بالخاش زندان خلاص کړ او خپله يې ځان شا ته کړ. محمد مهدي د زندان دننه قدم کېښود. دوه زاړه ملگري يو د بل مخې ته ودرېدل. بالخاش په مسخره خندا وويل: آخر خپل هيلې ته ورسېدې، او د ساتونکو مشر شوی!

محمد مهدي په نرم غږ وويل: اشتباه کوي، بالخاش! دا زما هيله نه وه چې ستا ځای ونيسم، دا د غايرخان حکم و.

بالخاش په غوسه او کرکه وويل: هماغه ناپاک غل!

محمد مهدي- آرام اوسه، بالخاش! زه له تا سره کار لرم.

بالخاش پوښتنه وکړه: له ما سره څه کار لري؟

محمد مهدي- ما تاته د غاير خان پيغام راوړی دی.

بالخاش په ريشخند انداز وويل: کوم پيغام؟ شايد غايرخان غواړي زما وصيت واوري!

محمد مهدي- بالخاش! واوړه، ما ته اجازه راکړه چې خبرې وکړم. ته له مرگ سره ډېر

نږدې يې. ستا د وژلو حکم لا مخکې صادر شوی، خو ما له غايرخان اجازه اخيستې

چې دلته راشم، شايد زه وکولی شم تا د مرگ له منگولو وژغورم؟

بالخاش په مسخره وويل: نو دا پيغام يوازې يوه بهانه ده؟

محمد مهدي- نه، داسې نه ده!

بالخاش- د غايرخان هر پيغام چې وي، زه ورته ارزښت نه ورکوم.

محمد مهدي- ولې نه غواړې خپل حالت درک کړې؟

بالخاش- ولې نه، زه پوهېږم چې مرگ مې انتظار باسي!

مهدي- غاير خان پيغام را ليرلی چې که ته د چنگيز خان د جاسوسانو په اړه خپل معلومات ورکړې، نو دی به ستا له وژلو تېر شي.

بالخاش په توند غږ وويل: زه د مغل د جاسوسانو په اړه هېڅ معلومات نه لرم. غاير خان فکر کوي چې زه له دوی سره اړيکه لرم. دا يوازې يوه پلمه ده. هغه له ډېر پخوا د دې پلان درلود چې ما ووژني، يوازې د دې لپاره چې د خان سلطان واک ترلاسه کړي. بالاخره، خپل هدف ته ورسېد، او اوس به ما هم نن شپه يا هم سبا شپه د جلا د په لاس ووژني. ته هم ښه پوهېږې چې هغه څومره بد او ظالم سړی دی.

مهدي- هڅه وکړه چې مؤدب واوسي، توهين مکوه.

بالخاش، چې له قهره يې خندا کوله، وويل: ته دا تمه لرې چې زه د غاير خان د نوم په اوريدو تعظيم وکړم؟

مهدي، چې هڅه يې کوله خبرې يې نرمې وي، ورو وويل: که ته خپل غصه کنټرول کړې، ښايي ضعيت دې ښه شي.

بالخاش، چې غږ يې له قهره ډک و، وويل: که غايرخان خپل فاسد او شيطاني هوسونه کنټرول کړي وای، زه به تر آخره هغه ته يو وفادار سرتيري پاتې شوی وای. خو اوس زه ترې کرکه لرم، کرکه!

مهدي- تا زما پوښتنې ته ځواب ونه وايې.

مبالخاش- زه ستا د خبرو په مطلب نه پوهېږم.

مهدي- د مغل خان د جاسوسانو په اړه مې پوښتنه وکړه.

بالخاش- ما درته مخکې هم وويل، زه د مغل جاسوسانو په اړه هېڅ معلومات نه لرم.

مهدي- خو پيراحمد تر شکنجو لاندې په ټولو خبرو اقرار کړی!

بالخاش- په دی خبرو پوهېږم، او سخت هم خوشحاله یم چې غایر خان په دی موضوع داسی اندېښمن شوی. کېدای شي هغوی دا فاسد سپری ته ښه درس ورکړی!

مهدی- ته همدا غواړی؟

بالخاش په ارامه سر وخواوه او ویې ویل: زه پرته د غایر خان له مرگه بل هېڅ نه غواړم.

محمد مهدی هڅه وکړه چې هغه ارام کړي، خو کله یې چې ولید هېڅ نتیجه نه ورکوي، ویې ویل: موږ سره ملگري وو...

بالخاش د هغه خبرې پرېکړې او ویې ویل: خو اوس زه ستا په څېر خلکو ته اړتیا نه لرم. ته کولی شې ولاړ شې او هغه خبرې چې ما وکړې، غایر خان ته ورسوي، بې شکه، هغه به سمدستي زما د وژلو حکم صادر کړي. ولاړ شه، ووځه!

محمد مهدی پرته له دې چې نور څه ووايي، له خونې راووت. هغه زندان ساتونکي ته وویل: دروازه بنده کړه! بیا روان شو، او ساتونکي ورپسې لاړل. لږ وروسته، د هغوی د پښو ږغ ورک شو، او درنه خاموشی په شاوخوا خپور شو. بالخاش لا هم د دروازې تر شا ولاړ و او د باندې یې کتل. ناڅاپه، د تېښتې فکر د هغه ذهن ته راغی. د شکنجو دردونه لا هم د هغه په وجود کې پاتې وو، خو بیا هم یې پرېکړه وکړه چې د چل او فریب له لارې له زندانه وتښتي. څو دقیقې یې انتظار وویست، او کله چې ډاډه شو چې محمد مهدی او ساتونکي د زندان له ساحې وتلي دي، نو د دروازې له کوچني کرکۍ څخه یې زندان ساتونکی ته غږ کړ.

زندان ساتونکی، چې غوسه ښکاره کېده، له خپلې کوټې راووت.

- څه خبره ده؟

بالخاش وویل: راشه، زه غواړم زما یو پیغام محمد مهدی ته ورسوی.

زندان ساتونکی د زندان دروازې ته ورنژدې شو او ودرېد.

بالخاش خپله کوټمه له گوته وایسته، او د زندان د شا کرکۍ څخه یې وښوده او ویې ویل: دا تا ته درکوم، ځکه احساس کوم چې پېر ژر به ووژل شم.

زندان ساتونکي چې گوتمه وليده، سترگې يې وغړولې، شونډې يې وخوځېدې، او موسکي شو. هغه خپل نظر گوتمې ته خښ کړی و او وپوښتل: د دې گوتمې په بدل کې زه بايد څه وکړم؟

بالخاش احساس وکړ چې د هغه پلان بريالی کېدونکی دی، نو خپل غږ يې ډېر مهربان کړ. زندان ساتونکي، چې پوه شو د قيمتي گوتمې مالک کېږي، د خوښۍ موسکا وکړه او خپل مسؤوليت يې هېر کړ، داسې چې ته به وايې له يو ملگري سره خبرې کوي، نه له يوه زنداني سره.

بالخاش وويل: هغه نجلۍ چې زه يې خوښوم، دا مهال د غاير خان په حرم سرای کې ده. زه غواړم دا گوتمه، چې ما سره ده او نه غواړم د جلا د لاس ته ورشي، محمد مهدي ته ورکړي. ترڅو هغه يې په پټه هغې نجلۍ ته ورسوي.

زندان ساتونکي وپوښتل: د هغې نجلۍ نوم څه دی؟

بالخاش وويل: خان سلطان.

بالخاش خپل لاس د زندان له کوچني کرکۍ څخه را وايست او ويې ويل: دا واخله، دا گوتمه ستا برخه ده.

زندان ساتونکی ورو ورو د کرکۍ خواته ورنژدې شو، لاس يې وغځاوه، او د هغه سترگو ته يو ځانگړی بڼه پيدا شوه. لاس يې پورته نيولی و، بالخاش گوتمه د هغه د لاس په ورغوي کې کېښوده.

ز

ندان ساتونکي خپل لاس ورو ورو شاته کړ، گوتمه يې سترگو ته نژدې کړه او ځير ځير يې ورته وکتل. بالخاش بله گوتمه، چې د هغه په کين لاس کې وه، وايسته او زندان ساتونکي ته يې وويل: دا هم واخله، جېب ته يې واچوه، دا ستا ده.

زندان ساتونکي ډېر ژر گوتمه د خپل کميس تر لاندې جيب کې پټه کړه، خو بيا يې د بلې گوتمې خواته په حريصانه نظر وکتل.

بالخاش، چې د هغه په څېره کې د بد نيت نښې لوستلې، پوه شو چې زندان ساتونکی اوس ځان د دواړو گوتمو مالک گڼي...

زندان ساتونکی ډاډه و چې ډېر ژر به بالخاش اعدام شي.

بالخاش وويل: ولې ولاړ يې؟ مخکې له دې چې ناوخته شي، دا گوتمه واخله او په يوه خوندي ځای کې يې پټه کړه، ترڅو په يو مناسبه شېبه کې محمد مهدي ته ورکړي... هېر نه کړې، د هغې نجلۍ نوم خان سلطان دی.

زندان ساتونکی، چې لږ شاته تللی و، بېرته رانژدې شو او لاس يې د کړکۍ لوري ته وغځاوه خو گوتمه واخلي. خو همدا چې د هغه لاس کړکۍ ته ورنژدې شو، بالخاش د هغه مټ ټينگ ونيو او په ناڅاپي حرکت کې يې هغه خپل لور ته کش کړ.

د زندان ساتونکی غوښتل چيغې ووهي ترڅو يو کس ورسره مرسته وکړي، خو بالخاش د خپل بل لاس په وسيله د هغه ستونی کلک ونيو، زندان ساتونکی له ويرې رېږدېده، ساه يې بنده شوې وه، او د هغه تياره خېره لا هم تياره ښکارېده. بالخاش په گواښونکي غږ وويل: د زندان کلۍ راکړه که نه مړی به دې د دروازې تر پښو لاندې پروت وي!

زندان ساتونکي، چې په خفه غږ يې زحمت کاوه خبرې وکړي، وويل: پرې مې ږده... بالخاش د هغه پر ستوني لا ډېر زور راووست او ويې ويل: کله چې کليانې راکړې، هله به دې پرېږدم!

زندان ساتونکي، چې نور يې د ځان ژغورلو بله لار نه لرله، پ خپل کمربند باندې تړل شوي کليانې خلاص کړل، پورته يې ونيول، او بالخاش ته يې ورکړل. بالخاش د هغه مټ خوشې کړ، کليانې يې واخيستل، او په زحمت سره يې د زندان د خونې دروازه خلاصه کړه، په داسې حال کې چې لا يې هم په بل لاس د زندان ساتونکي ستونی ټينگ نيولی و. د وتلو وروسته بالخاش د هغه پر ستوني وروستی کلک فشار ورکړ، بيا يې خوشې کړ.

زندان ساتونکی، چې مرگ يې خپلو سترگو ته ليدلی و، پر خپلو پښو ودرېدای نه شو. په داسې حال کې چې خپل ستونی يې په دواړو لاسونو نيولی و، پر ځمکه ولوېد، لخاش له زندان کامل راووت، شاوخوا يې وکتل. سره له دې چې شکنجو کمزوری

کړی و او د سوزېدلي باورې درد يې لا هم احساس کاوه، د ازادۍ هيله يې زړه ته زپورتيا ورکوله. احساس يې کاوه که يو توره لاس ته ورشي، کولی شي لځان څخه دفاع کړي. په بېرته د زندان ساتونکي د کوټې لور ته ولاړ، د وسلې په لټه کې و، ځکه پوهېده چې بې وسلې د تېښتې چانس نه لري. خو پرته له يوه کوچني خنجر څخه بله وسله يې پيدا نه کړه.

هغه يې په لاس کې کلک ونيو، خپل د زندان خونى خواته يې وروستی نظر واچاوه، چيرې چې زندان ساتونکى بې حرکته پر ځمکه پروت و، او بيا په بېرته د زينو لور ته روان شو. کله چې د زينو سر ته ورسېد، څو شېبې ودرېد. درنه خاموشی لکه د بلا سيوری پشان پر فضا خپره وه، هغه خپل نظر د دهليز خولې ته واړاوه، د تورتم ډکه، وحشتناکه فضا وه. بيا راوگرځېد، له دېواله يې مشعل راواخيست، او د دهليز پر لور يې حرکت وکړ. په ډېر احتياط يې قدمونه ايښودل. د تېښتې چانس کم و، خو يوځل هڅه يې بايد ضرور کړی واې، هغه پوهېده چې د دهليز بلې خواته به له ساتونکو سره مخ شي.

د هغه تر ټولو ستره اندېښنه دا وه چې د ساتونکو مشر طاقان! له ساتونکو سره مخ نه شي. طاقان د زندان د ساتونکو قوماندان و، او د بالخاش د نيولو پر شپه د يوې مهمې دندې لپاره له ښار وتلی و. بالخاش ته معلومه وه که تېښته يې ناکامه شي، نو وژنه يې حتمي ده. هغه په درنو، خو ډېر احتياطي قدمونو مخ ته روان و، د خنجر لاستی يې په مټ کلک نيولی و. کله چې د دهليز منځ ته ورسېد، ناڅاپه، د دهليز بلې خوا ته د مشعل رڼا رابنکاره شوه. بالخاش پر ځای ودرېد. يو څو شېبې وروسته، د څو کسانو د پښو غږ د ماحول دروند سکوت مات کړ.

ښکاره وه چې هغوی د زندان پر لور روان دي يو غږ د دهليز له بلې خوا پورته شو: ته څوک يې؟

بالخاش د غږ څښتن وپېژاند، دا محمد طاقان و، د زندان د ساتونکو مشر. بالخاش حيران پاتې شو، نه پوهېده چې څه وکړي؟ د تېښتې لار يې بنده وه، او شاته زندان

و... د محمد طاقان راتگ زندان ته، هغه هم د شپې ناوخته، بې دلیله نه و. طاقان د بالخاش د وژلو فرمان راوړی و.

بالخاش بله چاره نه لرله، ژر یې هغه لاره بیرته واخیسته چې له هغه ځایه راغلی و، ترڅو ځان په کومه کونج کې پټ کړي. محمد طاقان احساس وکړ چې حتماً په زندان کې کومه پېښه شوې ده، نو یې ساتونکو ته وویل: هغه تعقیب کړئ، کېدای شي له بندیانو څخه کوم کس وي چې د تېښتې نیت لري.

بالخاش په تیزی سره د زینو لاندې خواته کوزېده، د ساتونکو د بوټونو غږونه یې اورېدل چې په دهلیز کې انگازې کولې. محمد طاقان هم د ساتونکو پسې منډه کړې وه. بالخاش تر زېرزمینې راوړسېد، حیران و، نه پوهېده چې ځان چیرته پټ کړي؟ مشعل یې یوې خواته وغورځاوه، تر زېرزمینې وروستي سر پورې ولاړ، شاید په کوم خالي خونه کې پټ شي. ناڅاپه یې په یاد شول چې د زندان کیلیانې یې په همغه کوټه کې پرې ایښې کوم کې چې دي زندانی وو، ژر بېرته د ستنېدو کوښښ یې وکړو خو همغه شېبه ساتونکي د زینو سر ته را رسېدلي وو.

یو ساتونکي چغه کړه: دا د بالخاش دی!

او بیا د سترگو په رپ کې ټول ساتونکي د زینو څخه رابښکته شول، محمد طاقان چې د ساتونکو پسې را رسېدلی و، غږ یې وکړ: راوښی یې! دی نشي تېښتېدای. بالخاش د زېرزمینې په منځ کې ودرېد، د دفاع حالت یې خپل کړ. طاقان په تیزی سره ځان لاندې ته راوړسواوه او وویل: بالخاش، ما ستا د خوشې کېدو فرمان راوړی دی خپل چاقو وغورځوه او زما سره ولاړ شه، غایرخان غواړي چې تا وویني.

ټولو ساتونکو په یو غږ وویل: ده د زندان ساتونکی وژلی دی.

بالخاش شکمن شو طاقان یو ځل بیا په نرمه لهجه وویل: زه رسمی امر ستا د خوشې کېدو او غایر خان ته د وړلو لرم، نو حماقت مه کوه، خپله چاره وغورځوه. بالخاش وویل: قسم وخوره!

طاقان- زموږ د کلونو دوستی په نوم قسم خورم چې تا ته به ضرر نه رسوم.

بالخاش خپله چاره وغورځوله او وړاندې لار. طاقان د ساتونکو په لور وکتل او ويې ويل: اوس يې راوښئ.

په يوه شپه کې ساتونکو بالخاش کلابند کړ. بالخاش، چې له غوسې او کرکې څخه يې څېره سره شوې وه، طاقان ته وويل: ته هم يو کمزوری او بې‌غیرته سړی يې! او ناڅاپه يې د طاقان په لور بريد وکړ، خو ساتونکو هغه کلک ونيو. طاقان وويل: غايرخان ستا د وژلو امر کړی. همدا اوس جلاد او د هغه شاگرد د مرگ په خونه کې ستا انتظار باسي.

بالخاش - خو ته دوکه باز يې، تا قسم وخور. طاقان - ما قسم خوړلی و، چې "زه" به تاته ضرر نه رسوم! او اوس هم خپل پر قسم ولاړ يم زه به تاته لاس لا نه دروړم. ښه اوس دا راته ووايه چې ته څنگه له زندانه راوتلی يې؟

بالخاش - کاشکې ما کولای شول چې ته پخپله ووژنم! طاقان مسخره خدا وکړه او ويې ويل: خو اوس به موږ تا ووژنو، ته د دوو ساتونکو د وژلو او د غايرخان حرم سرای ته د ناسم ننوتلو په جرم وژل کېږې، کومه وروستی وصیت نه لرې؟

هماغه مهال زندان ساتونکي چې هوښيار شوی و، له ځمکې راپورته شو او ويې ويل: قربان! ده ما ته چل راکړو او په زور يې کيلي راڅخه واخيستله. طاقان - شکر، چې موو را ونيوه. بالخاش - بايد هغه بله لمبه شوې مشعل مې ستا په مخ وهلی وای!

طاقان په پوسخند خدا وکړه او ويې ويل: خاين تل بزدله وي! ته نور هغه زړور بالخاش نه يې، ته خاين يې، چې بايد جلاد ته وسپارل شي!

د زندان ساتونکی وړاندې راغی، د بالخاش مخې ته ودرېد او په زهرجنه لهجه يې وويل: د گوتمی پر ځای، ستا د وژل کېدو خبر به خان سلطان ته ورسېږي!

او بيا يې يو مرداره خندا وکړه، بالخاش خو شېبې همداسې ورته وکتل او بيا ناڅاپه يې سخت لغته د زندان ساتونکي په خيټه ورکړه... او هڅه يې وکړه چې خپل ځان د ساتونکو له منگولو خلاص کړي، خو ساتونکو کلک نيولی و.

زندان ساتونکی، چې د خيټې لغته يې وخوړه، شا ته لار، په شا ولوېد، او بيا، پداسې حال کې چې لاس يې پر خيټه ايښی و، پورته شو او محمد طاقان ته يې وويل: قربان! اجازه راکړئ چې زه د جلا دنده ترسره کړم، او دا ځاين مړ کړم.

طاقان- چپ شه، بوډا سړي.

بيا يې بالخاش ته وکتل او ويې ويل: کهک کوم وصيت لرې، نو وکړه. بالخاش- زه هيڅ وصيت نه لرم. امر وکړه چې ما د مرگ خونې ته بوځي، ځکه زه نه غواړم ستا ناوړه څېره د دې څخه نور زيات ووينم.

طاقان ساتونکو ته وويل: يوسئ! جلا د او شاگرد يې د ده د ورتگ په انتظار دی. ساتونکو بالخاش د مرگ خونې ته روان کړ، چې دروازې ته ورسېدل، دروازه له دننه خلاصه شوه. بالخاش د اوږو د باريک څڅېدو غږ واورېد، چې له ديوال نه د مرگ په خونه کې څڅېده. د جلا د او د هغه د شاگرد څېرې يې په ذهن کې انځور شوې، د هغوی د کڅوړې په شان تور نقابونو شاته، يوازې د سترگو دوه توري سوريې ښکاره وې.

د بالخاش ژبه وچه شوې وه، او د مرگ غبار يې پر مخ خپور و.

يو ساتونکي وويل: ننوځه جلا د انتظار باسي.

بالخاش نيمه مخ ور وگرځاوه او ويې ويل: هغه تل انتظار باسي...

بيا يې يو گام د دروازې پر سر کېښود. د خونې له دننه کمزورې رڼا يې سترگو ته ورغله. څو شېبې ودرېد، بيا يې د وېرې ډک، رېږدونکي گامونه دننه کېښودل. دروازه د ده تر شا بنده شوه، همدا شيبه يوه قوي لاس د هغه خوله ونيوله او د خونې منځ ته يې کش کړ. د بالخاش له مخه رنگ الوتی و. سترگې يې هيڅ نه ليدلې، آن د جلا

شاگرد هم، چې مخامخ ولاړ و، نه لیدو. ناڅاپه یې د چرې تېره څوکه د خپلې مری پر پوست حس کړه، او ورپسې یې یو امر کوونکی غږ واورېده.

- که دې غږ پورته کړ، دا چاقو به دې په ستوني کې ننباسم!

ویره د بالخاش ستونی را ټینګ کړ، ژبه یې وچه شوې وه، او سترګې یې پرته له تیارو بل څه نه لیدل. جلاد په ورو غږ ورته وویل: زه تا نه وژنم، بلکې له دې مرګ د خوني څخه دې ژغورم، ته زما خبرې درک کولی شې؟

بالخاش خپله وچ شوې مری د لارو په تېره ولو تازه کړه، او په داسې غږ چې ګواکې له لرې ځایه راتله، ورو وویل: هو... پوههه شوم، خو تا ولې د غایر خان حکم نه عملي کوئ او ما نه وژني؟

جلاد د هغه ستونی خوشې کړ، خنجر یې ښکته کړه او ویې ویل: لاندې وګوره! کله چې بالخاش واورېدل چې جلاد غواړي دی وژغوري، نو یو څه امید یې پیدا کړ. ورو یې سر ښکته کړ، نمجن ځمکه یې ولیدله، او د دوو کسانو جسدونه یې ولیدل چې پر مخ پر ځمکه لویدلی وه!

په حیرانۍ یې جسدونو ته وکتل او له ځانه یې پوښتنه وکړه: دلته څه پېښ شوي؟ دا وژل شوي کسان څوک دي؟ جلاد ولې نه غواړي ما ووژني؟ هغه د دې پوښتنو هېڅ ځواب نه لاره. د ده ذهن هېڅ روښانه ټکی یې نه پیدا کاوه چې د دې تیاره او مبهم حالت پرده پورته کړي. هغه چې څو شېبې وړاندې د مرګ تر غاړې رسېدلی و، اوس له مرګ سره ډېر فاصله لرله. حیران و، نه پوهېده څه ووايي. ورو یې سر پورته کړ.

جلاد، چې لایې هم خپله څېره د تورې کڅوړې تر شا پټه کړې وه، ورو وویل: دا دواړه مري د اصلي جلاد او د هغه د شاګرد دي! بالخاش سترګې په جسدونو خښې کړې، بیا یې جلاد ته وکتل، او ویې ویل: نو ته... جلاد د هغه خبرې پرې کړې او ویې ویل: موږ د دې لپاره خپل ځانونه له خطر سره

مخ کړل ترڅو تا وژغورو.

بالخاش- له ما څه غواړې؟

- زه یوازې دا دنده لرم چې تا له دې ځایه وباسم.

بالخاش- خو زه باید تا وپېژنم.

- کوشش وکړه چې پوه شې، ته په ډېر خطرناک حالت کې یې. ستا ژوند یوازې په یو
تار پورې تړلی دی.

بالخاش اټکل وکړ چې کېدای شي دا دوه کسان، چې جلا د او د هغه شاگرد یې وژلي
او د هغوی ځای یې نیولی، د مغول خان جاسوسان وي. دوی د "چپه نویان" په امر د
غایر خان زندان ته ننوتې، تر څو هغه وژغوري.
جلا د خپل شاگرد ته وویل: بیرون ته وگوره!

د جلا د شاگرد د دروازې له درز څخه لاندې ځمکې ته وکتل، لږ وروسته یې سر شا ته
کړ، بېرته جلا د ته وکتل او ویې ویل: طاقان او ساتونکي لا هم ولاړ دي.
بالخاش- هغوی انتظار باسي ترڅو زما مړې وویني.
جلا- خو هغوی به ستا د مړي پر ځای، د جلا او د هغه د شاگرد له مړي سره مخ
شي.

بالخاش- له کومې لارې باید تېښته وکړو؟

جلا- ته باید تر ما ښه د دې ځای پټ لارې وپېژنې. موږ به له هماغې لارې وځو، له
کومې چې راغلي یو.

بالخاش تر یوه حده د زندان له پټو لارو او دهلیزونو سره بلد و، خو تر دې دمه نه
پوهېده چې جلا او د هغه شاگرد د مرگ خونې ته له کومې لارې را ننوتی؟
جلا یوه کوچنۍ پټه دروازه پرانیسته او خپل شاگرد ته یې وویل: حرکت وکړه.

د جلا د شاگرد له دیوال څخه مشعل راواخیست، د هغه کوچني دروازې له لارې ووت،
وروسته یې بالخاش ته وکتل او ویې ویل: اوس ستا وار دی.
بالخاش ورپسې روان شو، لږ وروسته جلا د هم د مرگ له خونې ووت. دهلیز تیاره او

ویرونکی و، چت یې ډېر ټیټ و، داسې چې حتی د منځني قد لرونکي کسان هم باید د تېرېدو پر مهال خپل سر لږ ټیټ کړي وای.

د دهلیز نمجنه هوا او بد بوی د ساه اخیستل سخت کړي و، د خپل مخ نقاب لری کړو او خپل د مخ خوله یې ورباندی پاکه کړه. جلا، چې اصل کې د مغول خان له جاسوسانو څخه و او د بالخاش تر شا روان و وویل: موږ مجبور شوو چې د مرگ خونې ته د رسېدو لپاره یو ساتونکی ووژنو. بله لار نه وه پخپله یې زموږ کار کې مداخله وکړه.

بالخاش وپوښتل: تاسو د طویلی له انگر څخه دهلیز ته داخل شوی؟

جلا د ځواب ورکړ: هو، ته هم له دې پټی لاری خبر وی؟

بالخاش - تر یوه حده، اوس ورو ورو هر څه را یادېږي...

جلا د وخنډل او ویې ویل: لکه چې وېرې ستا مغزه له کاره غورځولی و؟

بالخاش لنډ وخنډل او ویې ویل: هرې، همداسې ده. ستا وحشتناکه بڼه او د شاگرد موجودیت دې، کولای شي تر ټولو زړور سړی هم ووېروي. هماغه شیبه چې ته زما تر شا وې او زما ستونی دې ونیو، او د خنجر تیره څوکه دې زما پر مری کېنوده، نږدې و چې زړه مې ودرېږي!

مغولي سړي وویل: بله لار نه وه. زه مجبور وم چې تا ناڅاپه ووېروم، او بیا درته ټوله کیسه وکړم.

بالخاش وپوښتل: تاسو دواړو ته چا دنده درکړې؟ چپه نویان؟

جلا - بڼه ده اوس دی مغز لږ، لږ کار کوی او درک کوی چې چا ستا د تېښتې نقشه جوړه کړې دوه!

بالخاش - چپه نویان زما څخه څه غواړي؟

- له همغه وپوښتنه، هغه ستا دوست دی کنه؟

بالخاش - هو، زه پوهېږم، هغه تر اوسه څو ځله زهله مرگه ژغورلی يم اوس نو بڼه پوهېږم چې څوک زما دوست دی، او څوک زما دښمن!

بیا یې په ځنډ سره وویل: که موږ کولای شو هغه هم وژغورو...
جلاد وپوښتل: ستا مطلب خان سلطان دی؟
بالخاش- هو، د هغې د ژغورلو لپاره کومه نقشه لرئ

جلاد- ما ته هېڅ امر نه دی شوی، زه یوازې د دې لپاره راغلی يم چې تا وژغورم.
دواړه چوپ شول، د مشعل تور لوگی د دهلیز هوا نوره هم ساه بندوونکې کړې وه.
بالخاش لومړی ځل و چې له دې ځایه تېرېده. هغه لا هم د آزادۍ احساس نه کاوه،
ځکه لا یې له خطرناکې سیمې تېښته نه وه کړې. په همدغو خطرناکو شېبو کې، چې
د جلاد شاگرد پسې روان و، په ذهن کې یې گڼې نقشې رسمولې خو تر ټولو مهمه د
خان سلطان ژغورل او له غایر خان څخه انتقام اخیستل و.

جلاد وویل: موږ باید تر سپېدو دمخه له اترار ووځو.

بالخاش- که کومه پېښه رامنځته نه شي.

جلاد په ځانگړي ډول وخنډل او ویې ویل: باید له همدا اوسه یو پر یو د جگړې لپاره
تیار شي. موږ له یوې خطرناکې لارې تېرېږو، او هره شېبه ممکن له ساتونکو سره مخ
شو. له وژلو خو ویره نه لرئ؟

بالخاش- زه ان حاضر يم چې غایر خان هم ووژنم!

جلاد یو لنډ وخنډل او ویې ویل: تلوار مه کوه، ملگریه ...

د دهلیز خولې ته ورسېدل، یو ځل بیا چوپتیا خپره شوه. د جلاد شاگرد، چې

مخکښې روان و، د یوې کوچنۍ دروازې مخې ته ودرېد.

جلاد وویل: ولې ودرېدلې؟ دروازه خلاصه کړه!

شاگرد مشعل مړ کړ، ناڅاپه تیاره خپره شوه.

جلاد، د خنجر لاستی یې د بالخاش لاس ته ورکړ: دا ونیسه!

شاگرد ورو ورو کوچنې دروازه چې د کرپمۍ همومره اندازه یې وه خلاصه کړه، او په

خپل سینه پر ځمکه وخوځېده، او د دهلیز له خولې بهر ووت.

خو شېبې وروسته، بیرته راغی او په ټیټ غږ یې وویل: راووځئ، څوک نشته!
بالخاش په بیرېه ځان د دهلیز له خولې بهر کړ، شا ته یې یوه دیوال ته تکیه وکړه.
څه شېبې وروسته، جلا د هم ورسره یوځای شو. اوس درې واړه د دهلیز تر څنګ ولاړ
و. شاوخوا ته یې وکتل دوی په یوه نسبتاً لوی انگرې کې ولاړ و، چې تیاره ورباندې
خپره وه، دا یو وران ځای و، چیرې چې د ورځې پر مهال آسونه د صحن له شمالي
اړخ څخه، چې هلته طویله و، راوستل کېدل. د دې وران ځای په لوېدیځ اړخ کې یو
کوچنی دروازه وه، چې یو تنګ دهلیز ته پرانیستل کېده.

او د دې دهلیز په پای کې یو کوچنی انگرې وه، چیرې چې د غایر خان ماڼۍ ساتونکي
استراحت کاوه. د دې استراحت ځای یوه څنډه د حرم سرای له بیروني باغ سره
وصل وه. معمولاً جلا د او د هغه شاګرد د ساتونکو له انگرې څخه د طویلی شاته انگرې ته
تلل، او له هغه ځایه د دهلیز له لارې د مرک اطاق ته ننوتل. کله چې به یې د حکم
اجرا وکړه، د هماغه لارې بیرته راستنېدل، او کله چې به د باغ شاته کوڅې ته
ورسېدل، خپل نقابي کڅوړه به یې له سر نه لرې کړه. د دوی تګ راتګ ازاد و، او
هیڅوک یې مخه نه نیوله. مغولي سړي سر د بالخاش خواته ورنږدې کړ او ورو یې
ووېل: زه او زما ملګری کولی شو په اسانه له دې ځایه ووځو، او د ساتونکو له انگرې
څخه ځان باغ شاته کوڅې ته ورسوو.

بالخاش وپوښتل: آیا هغوی تاسو نه پېژني؟

جلا د مور د نقابي کڅوړې په اغوستو خپل مخ پټوو، نو هیڅوک مو نه ویني.
بالخاش - هو، دا مې هېر و، خو زه باید ژر تر ژره له دې ځایه ووځم. کېدای شي د
زدان ساتونکي د اصلي جلا د او د هغه د شاګرد د وژل کېدو او زما د تښتېدلو خبر
شوي وي. باید بیرېه وکړو!

دروغجن جلا د وخنډل او وېبې ویل: آرام اوسه، ملګریه مورې تا دلته نه پرېږدو په هر
قیمت چې وي، مورې باید تا وژغورو. زه باور لرم چې ستا زړورتیا به ستا د ژغورنې
لامل شي.

بالخاش - د طویلی بام لږ خطرناک دی.

دروغجن جلا د مسکی شو او ویې ویل: زه هم همدا فکر کوم ته تر ما ښه پوهېږې، چې د طویلی تر شا پر دیوال دوه ساتونکي څار کوي.

بالخاش څو شېبې په فکر کې ډوب شو، بیا یې دروغجن جلا د ته مخ کړ او ویې ویل: هو، زه پوهېږم چې د باغ یوه دروازه د کوڅې په پای کې خلاصیږي، خو بله چاره نشته. که وغواړو چې له کوڅې تیر شو، باید دا دوه ساتونکي له مخې لرې کړو.

د جلا د شاگرد، چې تر دې دمه چپ و، وویل: اجازه راکړئ، زه د طویلی دیوال ته پورته شم او کوڅه وڅارم.

دروغجن جلا د وویل: ژر شه، ځکه...

خو بالخاش د هغه خبره پرې کړه او ویې ویل: دا کار زه کوم.

جلا د وویل: زما دنده دا ده چې تا روغ رمت خپل هدف ته ورسوم. پرېږدئ چې زما ملگری دا کار وکړي.

د جلا د شاگرد په بېره ځان د مقابل ځای دیوال ته ورساوه. ورپسې جلا او بالخاش هم دانگر هغې غاړې ته ولاړل. جلا د خپل لاسونه سره یو ځای کړل، ملگری یې خپلې پښې د جلا په لاسونو کې کېښودې، او دروغجن جلا په چټک حرکت سره هغه د بام غاړې ته پورته کړ. جلا د شاگرد ژر پورته وخوت، او په کرار، کرار انداز یې د کوڅې خواته وکتل. دوه ساتونکي د طویلی دیوال ته نږدې قدم وهلو. هغه یو غټ رسی، چې د خپل اوږد کمیس لاندې یې پټ کړی و، راواخیست. یو سر یې د طویلی له انگر څخه راختلي زور ونې ته وتاړه، او بل سر یې د بام له غاړې ښکته کړ. بالخاش، او ورپسې جلا، له رسی پورته شول، او ځانونه یې په بام وغځول.

ناخپه، د ساتونکو په انگر کې شور او زور شو. د هغوی خبرې نه اورېدل کېدې، خو څرگنده وه چې د زندان ساتونکي د بالخاش د تېښتې او د جلا او د هغه د شاگرد د وژل کېدو خبر شوي دي. د ساتونکو ترمنځ بې نظمي رامنځته شوې وه.

بالخاش يو لنډ خندا وکړه او ويې ويل: بيچاره محمد طاقان. په خطر کې لوېدلی
غایر خان هغه زما د تېښتې مسؤل گڼي.

د مغول خان جاسوس، چې مور ورته دروغجن جلا د وايو په زیرکانه ډول وخنډل او
ويې ويل: طاقان باور نشې کولی چې تا به رېښتینی جلا د او د هغه شاکرد وژلي وي.
دی باوري دی چې کومه بله دسیسه روانه ده!

بالخاش په داسې لهجه چې غوسه او کرکه ترې احساسېده وويل: د دې کار وروسته
هغه باید پوه شي چې له چا سره يې معامله ده.

دروغجن جلا د وويل: له دې وروسته مور له هغوی سره مخ يو. ژر به هر څه روښانه
شي. مخکې له دې چې ناوخته شي، باید له دې کوڅې ووځو. راځه، له ما سره راشه.
بالخاش وپوښتل: څه کار غواړي وکړي؟

جلا د- طویلی ته نوځو بله لار نشته.

درې واړه له غږې ونې ښکته شول. د جلا د شاکرد د طویلی دروازه خلاصه کړه.
دروازې ته نږدې په دیوال یوه کوچنۍ څراخ ځورېد و، چې د غوړیو په سوځېدو يې
کمزورې رڼا خپروله.

جلا د وويل: وخت کم دی، مور نشو کولی چې آسونه زین کړو.

درې واړه د آسونو خواته ولاړل. ناڅاپه، د طویلی په فضا کې د یوه آس لوړ شېهار
چغې خپره شوه.

بالخاش وويل: لکه چې راکير شو؟

په همدې شیبه، یو سړی، چې په لاس کې يې کوچنی څراغ و، طویلی ته راداخل شو
او په لوړ غږ يې وپوښتل: دلته څوک دی؟

درې واړه د آسونو تر شا پټ شول.

هغه سړی څو گامه وړاندې راغی، هڅه يې کوله چې په کمزورې رڼا کې هر څه
وويني. بالخاش ورو د جلا د غوړې کې وويل: دا سړی ما ته پرېږده.

جلا د غوښتل وپوښتي چې "ته څه کول غواړي؟" خو ناوخته شوې وه.

بالخاش ناخاپه په لور غږ وويل: زه يم راغلی يم چې يو آس زين کړم. د امير لخوا دنده راکړل شوې ده.

هغه سړي، چې د آسونو ساتونکی و وپوښتل: ستا نوم څه دی؟
بالخاش يو گام وړاندې شو او وويل: زه د محمد مهدي لخوا رالېږل شوی يم..

راته نږدې شه ..

سړي وويل: نوم دې ووايه.

بالخاش د هغه پر لور ورغی، مخامخ ودرېد او وپې ويل: فکر کوم چې ته ما پېژنې؟
سړي خپل سر لږ ورنږدې کړ، خو ناخاپه يې ځان شا ته واچوه او په حيرانتيا يې وويل: بالخاش! ته بايد په زندان کې وای! ته دلته څه کوې؟
بالخاش په آرامه وويل: زه هم دا خبره درته کوم.

ناخاپه، يې د سړي په خېټه يو زورور لغت ووايه، هغه سړی چې نسبتاً ځوان و، شاته وغورځېد، او څراغ يې له لاسه ولوېده. بالخاش ورته چانس ورنکړ، په يوه خيز يې ځان پرې واچوه او د هغه غاړه يې کلکه ونيوله.

سړي خپل دواړه لاسونه د بالخاش تر زني لاندې کېښودل او په ټول زور يې فشار ورکاوه، بالخاش سره له دې چې چاقو ورسره و، نه يې غوښتل چې دا وکاروي. هڅه يې کوله چې سړی پرته له وسلې بې وسه کړي. په يوه شېبه کې يې د هغه غاړه خوشې کړه، خو دواړه لاسونه يې کلک ونيو، تاو يې کړل، او سړی يې بې وسه کړ.
د طويلی ساتونکي مقاومت نشو کولی، لاسونه يې ښکته راولوېدل. هغه فکر وکړ چې يوازینی لاره دا ده چې د مرستې لپاره چيغې ووهي. خو همدا چې يې خوله پرانسته، بالخاش کلک سوک پر خوله ورکړ.

چې غږ يې په ستوني کې بند شو. بالخاش څو ځله د هغه سر پر ځمکه ووايه، سړی بې وسه شو، د خبرو توان يې له لاسه ورکړ، او لږ وروسته بې هوشه شو. بالخاش راپورته شو او د مغولي جاسوس (دروغجن جلاد) ته يې غږ کړ: چېرته ياست؟ بېرته وکړئ!

دروغجن جلاډ ور نږدې شو او ويې ويل: خطر موږ ته نږدې شوی و؟
بالخاش وويل: نور بايد ځنډ ونکړو.

له طويلی څخه يې درې آسونه راوايستل، ژر يې د هغوی خولی ته واگې واچول.
بالخاش وويل: د طويلی د هغه دروازی کيلي چې کوڅې ته خلاصیږي، بايد د دې
سړي سره وی؟

دروغجن جلاډ لنډ وخنډل او ويې ويل: موږ سره يوه اضافه کيلي هم شته.
هغه آسونه له طويلی څخه راويستل. د جلاډ شاگرد دروازی ته ولاړ، او د خپلې کيلي
په وسيله يې دروازه خلاصه کړه.

درې واړه، پرته له دې چې زين ولري، پر آسونو سپاره شول او يو پر بل پسې له
طويلی ووتل. دروغجن جلاډ د يو نازک رسی په وسيله د بالخاش د آس شا ته يو ټک
ورکړ آس له ځايه وخوځېد، او نور دوه آسونه هم ورپسې را روان شول. درې واړه د
کوڅې په اوږدو کې په چټکۍ سره روان وو، داسې چې پر آسونو يې ځانونه ښکته
کړي وو، او پښې يې د آسونو لاندې سختې نيولې وې. يو ساتونکی، چې د کوڅې په
پای کې د حرم سرای د دروازی ساتنه کوله، چيغه کړه: تاسې څوک یاست؟

د آسونو د پښو غږ، چې د کوڅې پر کاڼو لگېده، د شاوخوا خاموشی يې ماتول، د
کوڅې په سر کې ولاړ بل ساتونکي، چې دا حالت يې وليد، پريکړه يې وکړه چې مخه
يې ونيسي. هغه توره راويسته او د کوڅې په منځ کې ودرېد. بالخاش، چې مخکښ و،
خپل مسير يې بدل نه کړ، آس يې تبغ په تبغ د ساتونکي پر لور بوت. آس د ساتونکي
سره وجنگېد، او هغه يې پر ځمکه وغورځاوه. ساتونکی د نورو دوو آسونو تر پښو
لاندې وغورځېد. څو شېبې وروسته، چې لږ ليرې شول، بالخاش د خپل آس واگې
کش کړ او د هغه سرعت يې ورو کړ.
دروغجن جلاډ وويل: زما سره راشه.

دوی بيا په هماغه چټکۍ سره پر مخ ولاړل. بالخاش د آرامۍ سا واخيسته او له ځانه
سره يې وويل: اوس باوري يم، چې ازاد شوم.

دروغجن جلا د وويل: شونې ده چې ساتونكي زموږ د موندلو لپاره د ښار دروازو ته لاړ شي. بايد ژر تر ژره ځان وباسو، موږ بايد ځانونه د شمالي دروازې خواته ورسو او له هغه ځايه ووځو.

بالخاش، چې د دوو آسونو ترمنځ يې سپرلی کاوه، وويل: ټولې دروازې تړل شوې دي، موږ بايد خپل ځان وژلو ته ونه سپارو. زما کور خوندي ځای دی موږ کولای شو تر سبا ماښام پورې هلته پټ شو، او کله چې شپه شي، د دروازو له بندېدو دمخه له اترار څخه ووځو.

د مغول خان جاسوس وخنډل او ويې ويل: ته څومره احمق يې بالخاش! چې داسې وړانديز کوي. ستا کور ته تگ يعني زموږ درې واړو وژل! که موږ ونيسي، د غاير خان د پاروونکو زندانونو دروازې به د ورځې له راختو دمخه زموږ لپاره پرانيستل شي. زه باور لرم چې همدا اوس ساتونكي څو برخو ته وېشل شوي دي. يوه ډله به ستا کور ته تللې وي، ځکه فکر کوي ته به هلته پټ شې، حتی امکان لري د خان سلطان د پلار ماڼۍ هم تلاشي کړي.

بالخاش وويل: زموږ حالت هره شېبه خرابېږي.

مغولي جاسوس وويل: موږ بايد، په هر قيمت، د شمالي دروازې له لارې ووځو، حتی که اړ شو د دروازې ساتونكي او هغه عسکر ووژنو چې هلته پيره ورکوي.

بالخاش لږ فکر وکړ، بيا يې وويل: د دروازې پرانيستل اسانه کار دی، خو د ساتونکو شاته تمبول به کار سخت کړي. همدا چې د دروازې قلف خلاص شي، هغوی به د خپلو برېښو تورو سره له خپلو خونو راووځي، او بيا به يو سخت او خونړی جگړه پيل شي. که د دوی شمېر له موږه زيات وي، نو پرته له شکه به زموږ سرونه پرې کړي.

مغولي جاسوس په کلکه وويل: قوي زړه ولره، بالخاش! که ويږه پر تا غلبه وکړي، زموږ ټولې هڅې به بې فايده لاړشي.

هغه بل جاسوس چې تر دی دمه خاموش و وويل: موږ ستا لپاره خپل ځانونه له

خطر سره مخ کړي دي.

بالخاش وويل: زه د غاير خان د ساتونکو سره د مخ کېدو څخه نه وېرېږم هېڅکله هم نه ...

يوې شېبې لپاره چوپتيا حاکمه شوه. هغوی د اسونو سپرلي ته دوام ورکړ. د اسونو د پنبو غږ د کوڅو خاموشی او چوپتيا ماتوله. د مغول خان دوه جاسوسان د بالخاش دواړو خواوو ته سپاره وو. دوی ته امر شوی و، چې کله بالخاش له زندانه وباسي، نو بايد هغه "هرسبان" ته يوسي، چيرې چې يو زيرک او هوشيار سړی د هغوی په تمه و. دغه سړی "سوباتای" و، چې د چنگيز خان له دوو ستر جاسوسانو څخه يو و. سوباتای په بې صبری خپل د پلان بريا ته منتظر و، هغه پلان چې د بالخاش د ژغورلو لپاره جوړ شوی و. دی مطمئن و، چې سرتيري به يې بريالي شي او د اترار دغه ځوان به هرسبان ته ورسوي.

پير ژر، دوی د شمالي دروازې ته نږدې شول د اسونو سرعت يې کم کړ. مغولي جاسوس وويل: بايد ډېر احتياط وکړو.

بالخاش - د دروازې له تېرېدو لپاره دې څه پلان جوړ کړي؟
مغولي جاسوس - لږ صبر ولره، بالخاش! زه بايد تا روغ او سلامت هرسبان ته ورسوم.
بالخاش - هرسبان؟ هلته څه خبره ده؟
- کله چې ورسيدو نو پوه به شې.

بالخاش - خو زه آزاد يم، او کله چې د دروازې څخه واوړم، کولای شم چې هر لور ته لاړ شم.

مغولي جاسوس وخنډل او ويې ويل: ته ډېر احمقانه خبرې کوې.

بيا يې خپل ملگري ته وکتل او ويې ويل: ته مخکې لاړ شه، دروازه خلاصه کړه، او کله چې د دروازې د ساتونکي د خونې مشعل مړ کړې، نو بيا به موږ ته نښه راکړه،

ډېر احتياط وکړه.

ځوان مغول له اسه ښکته شو، د اس پړۍ يې خپل ملگري ته ورکړ، او ورو ورو د دروازې پر لور روان شو. بالخاش او مغولي جاسوس، د دېوال تر سيوري لاندې، په خپلو بې زین اسونو ناست وو.

بالخاش - ته فکر کوې، چې دی به بريالی شي؟

مغولي سرې - هو، دی زموږ تر ټولو تکړو او هوښيارانو کسانو څخه دی، جلا د او شاکرد يې د ده په لاس ووژل شول. دی توره په ډېر سرعت وباسي او مقابل لوری بې خبره کوي. زه يقين لرم، چې دی به دروازه خلاصه کړي.

ځوان مغولي په احتياط گامونه اخستل. ټول توجه يې د دروازې د ساتونکي خونې ته متوجه وو. درنه خاموشۍ حاکم و، او هره لحظه دا وپره وه، چې د غاير خان ساتونکي به راوړسېږي او د تېښتې لاره به بنده کړي. کله چې ځوان مغول د دروازې ساتونکي خونې ته ورسېد، ځان يې د تياره سيوري ته واچاوه، څو د مشعل په رڼا کې ونه ليدل شي. هلته ودرېد، او د نيمه خلاصې خونې لور ته يې وکتل. له دننه هيڅ غږ نه راتلو. دی تر دروازې لږ فاصله لرله. کله چې مطمئن شو، چې ساتونکي ويده دي، نو په بېرېه د دروازې شاته ولاړ.

هغه څو شېبې انتظار وکړ، بيا يې د دروازې غټ اوسپنه پورته کړه، درانه اوسپنه يې ورو ورو راښکود، هڅه يې کوله، چې غږ پيدا نشي، خو کله چې اوسپنه له لرگي څخه جلا شوه، لاندې ولوبده، او "ټک" يې وکړ. ځوان مغول ژر حرکت وکړ، اوسپنه يې شاته کش کړ، او دروازه يې دومره خلاصه کړه، چې يو اس په اسانه تېر شي. د تېښتې لاره پرانيستل شوې وه. اوس بايد خپلو ملگرو ته نښه ورکړي، چې حرکت وکړي. ده چټک خپل توره راواخيست، بېرته د دروازې ساتونکي د خونې پر لور لاړ، څو د دروازې تر څنگ مشعل مړ کړي او بالخاش او مغولي جاسوس ته خبر ورکړي، چې کار بشپړ شو.

خو کله چې د زینو سر ته ورسېد، یوه ساتونکي، چې د اوسپني د غږ له امله راویښ شوی و، له خونې بې وسلې راووت. د ده له نابیره لیدو حیران شو، او هڅه یې وکړه، چې بېرته خونې ته دننه شي او خپل توره راواخلي. خو د هماغې شېبې په ترڅ کې، د ځوان مغولي توره د هغه په شا کېښودل شو...

هغه کس له درده چیغې کړې، خونې ته دننه شو، او پېر ژر د کوټې په ځمکه راولوېد. په هماغه وخت کې مغولي سړي مشعل مړ کړ. د ساتونکي چیغې هغه درې نور دروازه ساتونکي له خوبه راپاڅولو. هغوی وارخطا شول، توري یې له غلاف وایستل او داسې یې وانگېرله چې دښمن ښار ته ننوتی او سخت جگړه پیل شوې ده. خو کله چې دوی د کوټې درشل ته ورسېدل، یو مغولي ځوان د توري په واسطه د هغوی مخه ونیوله او جگړه یې ورسره پیل کړه.

هغه په خپله ټول توان هڅه کوله چې ساتونکي د کوټې دننه وساتي، ترڅو چې بالخاش او بل مغولي ور ورسپړی ساتونکو چې هر څومره هڅه وکړه چې هغه شاته وتمبوي، خو بې فایده وه. کله چې مغولي جاسوس او بالخاش د مشعل د مړ کېدو نښه ولیدله، اسونه یې د دروازې لور ته وخوځول او ژر یې ځانونه ورورسول. مغولي جاسوس په خپل ژبه خپل ملگري ته څه وویل. هغه په یو وار له اسه ښکته شو.

ساتونکي چې قهرېدلي وو، په بیرې له کوټې راوتلل او پرې برید یې وکړ. سخته جگړه ونښته. بالخاش پرته له یو خنجر بل هیڅ وسله نه لرله. هماغسې چې پر اس ناست و، ناڅاپه یې ځان د یوه ساتونکي پر لور وغورځاوه. په هماغه وخت کې چې دواړه خپل تعادل له لاسه ورکړ او ځمکې ته لوېدل، بالخاش د باور نه وړ چټکتیا سره خنجر د ساتونکي په شا کې ښخ کړه. د ساتونکي له خولې نه چیغه ووته، او دواړه پر ځمکه راوغورځېدل. بالخاش له یوې خوا د هغه ستونی ټینګ ونيو، او له بلې خوا یې د هغه وسله وال لاس لاندې کړ. بیا یې خپله پښه د ساتونکي د مټ پر سر کېښوده او کلکه یې کېکاږله.

ساتونکی، چې د خنجر وار کمزوری کړی و، د بالخاش د پښې د فشار له امله یې کوتې شل شوې. بالخاش کښته شو، د ساتونکي توره یې راواخیسته، او خپلو مغولي ملګرو ته یې ځان ورساوه. په تیاره کې دواړه مغول داسې جنگېدل، لکه چې له یوه سخت دښمن سره مخ وي. یو دانه دروازه ساتونکي چې یو منځني عمر سړی و، د جګړې له پیله په خپله کوټه کې پټ شوی و.

له ساتونکو څخه چې د دروازې د ساتلو دنده یې درلوده، یوازې یو تن ژوندی پاتې و. کله چې یې ولیدل چې درې جنگیالي یې په وړاندې دي، او د ده ملګری هم وژل شوی نو خپله توره یې وغورځوله او تسلیم شو. خو ځوان مغول خپل خنجر پرې وغورځاوه. خنجر یې د ساتونکي په سینه کې ترلاستي پورې ننوت، او هغه یې پر ځمکه راوغورځاوه.

هماغه شېبه د آسونو د پښو غږونه، چې د دروازې لور ته راتلل، له یو څه واټن څخه واورېدل شول بالخاش وویل: د غایرخان ساتونکي زموږ لور ته راځي. د مغول جاسوس په مسخره ډول خندا وویل: زموږ سره کار نه لري، یوازې د خپل ملګرو د مرو جسدونو د وړلو لپاره راځي. ځوان مغول وویل: موږ باید دلته پاتې نه شو. که موږ یې ولیدو، نو حتمي به تر هرسبان پورې زموږ تعقیب ته دوام ورکړي، او معلومه نه ده چې موږ به یې له شره خلاص شو.

درې واړه د بې زینه آسونو پر شا سپاره شول، له دروازې تېر شول، او په چټکۍ سره روان شول. د دوی موخه هر سبان و، هماغه ځای چې "سوباتای" د خپلې نقشې د عملي کېدو په تمه ناست و. هغوی د اترار له شمالي دروازې ووتل. دوه مغولي سرتېري په کلکه د بالخاش څارنه کوله، ځکه چې مشر مغولي شکمن و چې ممکن بالخاش د تېښتې هڅه وکړي. دواړه د هغه دواړو غاړو ته آسونه ځغلول.

بالخاش وپوښتل: په هر سببان کې موږ باید له چا سره وگورو؟
مغولي جاسوس وویل: هغه سړی چې ستا د تېښتې نقشه یې جوړه کړې، ستا انتظار
باسي.

بالخاش وپوښتل: نوم یې څه دی؟
جاسوس وخنډل او ویې ویل: فکر کوم چې ته به یې ښه پېژنې؟
بالخاش- نو ته غواړې چې نوم یې راته ووايي؟

جاسوس وویل: کله چې هر سببان ته ورسېدو، پخپله به پوه شي.
يو څو شېبې چوپتيا خپره شوه، بالخاش بيا وپوښتل: ستا او ستا د ملگري نومونه
څه دي؟

هغه سړی وخنډل او ویې ویل: اوس ولې دا پوښتنې کوی؟
بالخاش - ځکه چې نور خطر نه احساسوم.
هغه سړی چې د حلال جامي په تن وه وویل: زما نوم "اولجای" دی او د هغه بل نوم
"قا آن".

بالخاش اټکل کړی و چې "اولجای" او "قا آن" څه کاره دي. هغه فکر کاوه چې دا
دواړه د چنگیز خان جاسوسان دي، چې د "سوباتای" یا "چپه نویان" له خوا د دې
خطرناک ماموریت لپاره لېږل شوي دي. هغه د مغول خان د دوو لویو جاسوسانو
نومونه تل په یاد درلودل. حتی د هغوی خبرې یې هم نه وې هیرې کړي. هغه په دې
فکر کې و چې څنگه کولی شي د هغوی اطاعت وکړي؟

په ذهن کې یې دا را وگرځېده چې مخکې له دې چې هر سببان ته ورسېږي، وتښتي او
ځان کوم لرې ښار ته ورسوي. خو د ده موقعیت داسې و چې که یې د اس سرعت لږ
هم کم کړی وای، نو دا دواړه جاسوسان به پرې پوه شوي وای. له ځانه سره یې وویل:
"دا ناممکنه ده چې زه دی دوی لپاره جاسوسي وکړم."

اولجای چې بالخاش په فکر کې ولېد ویې پوښتل: ولې داسي چوپ او فکر مند یې
بالخاش؟

قا آن په خندا وويل: حتماً ستړی شوی دی.

اولجای په لور اواز وخنډل او ویې ویل: د هر سبان شراب ستړیا له بدن څخه وباسي. بالخاش په ټیټ اواز وويل: د هر سبان شراب....

د بالخاش فکر د سایان د شرابخونې ښکلي نجلۍ "ایلي" خواته لار لا تر اوسه یې د هغې یاد نه و کړې خاموشی یې مات کړ او ویې پوښتل: ایلي ژوندی ده؟ اولجای وويل: ستا مطلب هغه ایلي ده چې د هر سبان د مشهوره شرابخونې د مالک لور وه؟

بالخاش وويل: هو، د هغې څخه کوم خبر نه لرې؟ اولجای په معنا لرونکې خندا وويل: له کومه معلومه چې ایلي دې منتظره نه وي؟ قا آن په ځانگړي انداز وويل: زما په اند بالخاش په ایلي مین شوی دی؟

اولجای وويل: پرېږده چې دی خپله دا خبره وکړي. بیا یې بالخاش ته وکتل او وپوښتل: دا رښتیا ده چې ته ایلي سره مینه لرې؟ بالخاش هغوی ته بد بد وکتل او ویې ویل: ډېر څه شته چې رښتیا نه دي. اولجای وپوښتل: لکه کوم شیان؟ بالخاش - کله چې وخت یې راوړسېد، خبر به دې کړم.

د شپې تیاره ورو ورو خلاصېده او د ورځې روښنایي د هغې ځای نیوه. بالخاش ته هغه شپه رایاده شوه، کله چې له احمد آق سو سره د هر سبان پر لور روان و. هغه وخت دی له هغو پېښو ناخبره و چې په اترار کې شوي وو، او یوازې د خپلې دندې د ترسره کولو په لټه کې و. هغه ته رایاده شوه چې احمد آق سو د غایر خان له لوري دنده درلوده چې دی ووژني، او بیا هغه خونړۍ پېښه چې د هر سبان په شرابخانه کې رامنځته شوه. وروسته احمد آق سو ووژل شو، دا پېښی څو ځله د بالخاش په ذهن کې انځور شي.

همدلته وه چې له ایلي، د سایان شراب فروش د لور سره اشنا شو. ټولې پېښې، له هر سبان څخه د مغولو د خان تر ځمکې پورې، د هغه په ذهن کې بېرته ژوندی شوې.

هوا بالکل روښانه شوې وه، او هر څه په ښکاره لیدل کېدل. اولجای وویل: موږ باید په هر سبان کې د چا پام ځان ته راونه گرځوو. بالخاش - یوازینی حل دا دی چې ټوله ورځ د ښار بهر پاتې شو، او کله چې تیاره شوه، ښار ته ننوځو.

اولجای بالخاش ته وکتل او ویې ویل: زه یوازې ستا له وجې اندېښمن یم. که د ښار خلک تا په دې شلیدلي کالو او زخمي بدن وویني، نو حتماً به هڅه وکړي چې تا وپېژني، چې ته څوک یې؟ او څه درېښنې شوی؟ بالخاش - او دا هغه وخت دی چې زموږ ژوند به په خطر کې ولوېږي. زه باوري یم چې د غایر خان ساتونکي زموږ د تښتېدو خبر شوي دي، او همدا اوس به زموږ په تعقیب کې وی، دوی پوهېږي چې زموږ مقصد هر سبان دی!

اولجای - په څېر څیر بالخاش ته وکتل او بیا یې وویل: زه دېته حیران یم د دې خبرې باوجود چې ته پخپله د کلونو راهیسي په اترار کې اوسېږي او د هغه ځای اوسېدونکی یې! څنګه لا هم نه پوهېږي چې د اترار د شمالي دروازې څخه د وتلو لار هر سبان ته نه څې؟ موږ د شمال دروازی څخه راووت او بیا د شپې په تیاره کې مو لاره بدل کړل ترڅو څوک زموږ پل وانخلي چې موږ هر سبان ته روان یو.

قا آن وویل: دا د بالخاش گناه نه ده چې لاره نه پېژني، د زندان شکنجې یې حواس بېخي گډوډ کړي دي.

بالخاش، چې د سرک شاوخوا ته یې کتل، وویل: همداسې ده، اولجای... ما فکر کاوه چې کله د شمالي دروازې څخه ووځو، نو هغه سرک ته به ورسېږو چې د هر سبان پر لور ځي؟

اولجای موسکی شو او ویې ویل: زه مخکې پوهېدم چې ممکن د غایر خان ساتونکي زموږ تعقیب وکړي. له همدې امله مې شمالي دروازه غوره کړه. که له ختیځې دروازې څخه وتلي وای، نو د غایر خان سپاره به زموږ تر شا وای، او موږ به یې لیدلی شوای.

بالخاش - اممم ته يو هونبنيار او زيړک سپړی يې...

اولجای وويل: ما ستا د تېنېدو نقشه نه ده جوړه کړې، دا زيړکتيا او هونبنيارتيا د هغه سپړي ده چې زموږ مشري کوي. دا حساب شوی پلان دهغه و. حتی هرسبان ته د رسېدو لاره هم هغه ټاکلې وه.

بالخاش - خو بيا هم امکان لري چې د غاير خان سرتيري د هرسبان پر لور لاړ شي؟ اولجای - هغوی زموږ نښې نشي موندلی. لومړی پلان دا و چې زموږ دوه ملگري به د شمالي دروازې دباندي زموږ انتظار باسي، خو دا نقشه بدل شوه، ځکه ممکن و چې دوی وپېژندل شي او ونيول شي. ته خپله ښه پوهېږې چې غاير خان زموږ سره سخت دښمن دی.

بالخاش ورو وويل: زه هم د هغه سره دښمني لرم. د هغې ورځې انتظار کوم چې خپل انتقام ترې واخلم.

کله چې هغوی يوې نښې ته ورسېدل، چې د سپرک ښي لوري ته دوه تيرې يو پر بل ايښودل شوې وې، اولجای، چې د آس سواړي يې په چټکۍ سره روانه وه، مخکې له دې چې هغې نښې ته ورسېږي، د سپرک ښي خوا ته متوجه شو او ويې ويل: د آسونو سرعت مو راکم کړئ.

بالخاش وپوښتل: ولې؟ کومه ستونزه رامخکې شوی؟

اولجای - زموږ ملگرو د سپرک ښي خوا ته د درېيمې نښې په توگه دا تيره ايښې ده. اصلي بيلاره له هماغه ځايه پيليږي، موږ په فرعي او ناهمواره لارو څو ترڅو کوم کس مو ونه گوری.

د آسونو سرعت ورو شو دوی دوهم نښه ته ورسيدل، چې د لومړۍ نښې سره ورته وه. اولجای وويل: دا دوهمه نښه ده. وينې چې ستا د تېنې لپاره هر څه پلان شوي دي. په حقيقت کې، ته خپل ژوند موږ ته پوروړی يې. بالخاش په زړه نازره توگه وويل: هو، زه تاسو ته پوروړی يم.

هغه پوهېده چې له دې وروسته باید یو نوی ژوند پیل کړي، چې مقدمات یې د مغول خان په هېواد کې برابر شوي وو. هغه د مغول خان لپاره جاسوسي کوله. دوی درېیم نېټه ته ورسیدل. اولجای د آس مخ بل لاری خوا ته واړاوه او ویې ویل: دا لاره د هر سبان سرک ته غځېږي، دا یو تنگ او ناهمواره لاره ده، نو موږ نشو کولی په چټکۍ سره لاړ شو.

بالخاش - ما د دې په اړه فکر نه و کړی.

اولجای په معنا لرونکي غږ وویل: ډېر داسې شیان شته چې ته یې نه پوهېږې، خو ورو ورو به یې زده کړې.

دوی د بیلاړې پر لور روان وو. اولجای بالخاش په منځ کې نیولی و او له هغه حتی یو لحظه هم غافل نه و.

لمر کاملاً راختلی و، کله چې دوی د بیلاړې له لارې د هر سبان پر لور روان وو. سترپیا، تنده او لوږه هغوی خورول. کله چې لمر د نیمې ورځې پر سر شو، د هر سبان ښار ښکاره شو.

اولجای - نور ډېر لاره نه دي پاتې..

کله چې دوی اصلي سرک ته ورسېدل، بالخاش خپل د جامو په سر یو بل پنډ افسری جامه واغوسته، یو پلن چرمین کمربند یې هم وټاړه. اولجای، چې هغه ته یې کتل، لږ موسکی شو او ویې ویل: په دې لباس کې د هر سبان خلک به تا و نه پېژني، او نشي کولای د فراري بالخاش نښه غايرخان ته ورکړي، په ځانگړي توگه ځکه چې قا آن به له موږ څخه دلته جلا شي. دا طریقه غوره ده.

قا آن ورو د بالخاش پر اوږه لاس کېښود او ویې ویل: د بیا لیدو په هیله، ملگریه.

اولجای او بالخاش د هر سبان پر لور روان شول تر ښاره پورې. ډېر واټن نه و پاتې بالخاش دا فکر کاوه چې د مغولو جاسوسان د خوارزم په خاوره کې خپاره شوي او آزادانه فعالیت کوي. دا حالت د هغه لپاره، چې خپله ژوند یې د دوی احسان گڼو د

زغم وړ نه وو، هغوی ښار ته داخل شول او له هماغه لارې یې تگ کاوه، له کومې چې
بالخاش د احمد آق سو سره په هغه شپه د پښو ډکه لاره وهلې وه. د ښار خلک ورته
کتل او دوی له منځه تېرېدل.

د هرسبان ښار، چې د قبچاق له دښته سره نژدې و، د چنگیزخان او خوارزم ترمنځ
سرحدی نقطه بلل کېده، او د چنگیزخان جاسوسانو خپل فعالیتونه ډېر په همدې ښار
کې متمرکز کړي وو. کله چې دوی د شرابخاني مخې میدان ته ورسېدل، اولجای
ووویل: موږ به د طویلی له دروازې شرابخانه ته داخلېږو.
بالخاش - ژر شه، ځکه ستړیا او تنده نږدې ده ما له پښو وغورځوي.
اولجای په خندا ووویل: دا ځای ستا د استراحت لپاره مناسب دی.

هغوی طویلی ته داخل شول. اولجای دروازه بنده کړه، او بالخاش له اس نه ښکته
شو او د طویلی د منځني لرگي ستن ته یې ځان تکیه کړ. لږ وروسته، د یوې ښځې
کراره غږ یې تر غوږ شو، چې ویل یې: له ډېر وخته درته انتظار یم.

بالخاش شاته وگرځېد، او نظر یې پر ایلي ولگیده، هر څه ورته روښانه شول. په
داسې حال کې چې د نجلی ښکلو او ښایسته سترگو ته یې کتل، له ځانه سره یې
ووویل: نو دا ښکلی نجلی هم د هغوی لپاره جاسوسي کوي؟

ایلي همداسې بالخاش ته کتل، ورو ورو ورته نږدې شوه، مخامخ ودرېده او په داسې
غږ یې خبرې وکړې لکه یو ورک شوی اشنا چې لیدلی وی: کله مې چې واورېدل غایر
خان تا شکنجه کوي، نو شپه او ورځ مې له لاسه ورکړي وو.
بالخاش په ستړي غږ ووویل: هو، ډېر سخت یې شکنجه کړم، خو اولجای او قا آن
وژغورلم.

د اولجای کلک غږ پورته شو او ویې ویل: ایلي! هر کله چې له بالخاش سره دې خبرې
پای ته ورسېدې. هغه یې خپل پټنځای ته بوځه، ډېر ستړی شوی دی.

ایلی هیخ ځواب ورنه کړ. اولجای له هغه دروازې ووت چې د شرابخانې تر شا دهلیز ته خلاصېده، او دواړه یې یواځې پرېښودل.
ایلی- زه دومره خوشحاله یم چې تا وینم، چې زړه مې غواړي وژاړم.
بالخاش د زیات فکرونو څخه تندی تروش کړو او وپوښتل: ایا ته هم د هغوی لپاره کار کوي؟

ایلی د ځواب ورکولو پر ځای ورو سر پورته کړ، سترگې یې پټې کړې، او شونډې یې سره راټولې کړې. داسې ښکاره کېده لکه زړه یې چې د یوه مچ غوښتنه کوي؟ هره شېبه یې هیله لرله چې بالخاش به یې په غیږ کې ونیسي او ښکل به یې کړي. خو بالخاش په قهر وویل: تا ما ته ځواب رانکړو.
ایلی سترگې خلاصې کړې، سر یې ښکته کړ، او په خفگان یې وویل: زه ځواب نه لرم چې درکړم، ستا لپاره لا ډېر وخت پاتې دی چې هر څه باندې پوه شې.

بالخاش غوسه شو او ویې ویل: خو زه غواړم پوه شم چې تا ولې هغوی ته دلته د راتگ اجازه ورکړې؟

ایلی ځواب ورکړ: تر څو چې بیا تا ووینم، اوس په خبره پوهه شوی؟
بالخاش- دا قانع کوونکی ځواب نه دی. ته له ډېرې مودې راهیسې له هغوی سره اړیکه لرې، زه فکر کوم، له هغه وخته چې سایان ووژل شو!

ایلی داسې حال کې چې خپل سترگي مظلومي او معصومي نیولی وه وویل: ما بله چاره نه لرله، که مې د هغوی خبره نه وای منلې وژل کېدم. هغه وخت زما حالت هم ستا غوندې و.

بالخاش په کلک لهجه وویل: زما حالت له تا سره ډېر فرق لري. ته یو ټیټ، سپکه او چټله جاسوسه یې

ایلی له غوسې چیغې کړې: دا خبرې مه کوه! که زه نه وای، هغوی به ته وژلی وای...
بالخاش غمجن وویل: کاشکې مړه شوی وای

ایلی- لا هم ناوخته نه ده! ته اوس هم بېرته اترار ته ستنېدای شې
بالخاش غلی شو

ایلی په قهر وویل: ولې غلی شوې؟ خبرې وکړه! ته وینې چې بله چاره نه لرې، بغیر د
هغوی د اطاعت کول څخه، اترار نور ستا ځای نه دی یوازې یوه لاره لرې "د مغولو
لپاره جاسوسي"

بالخاش له قهره په لړزېدلي غږ وویل: د مغول خان لپاره جاسوسي؟

ناخپه یې غږ جگ کړ: زه له دې وحشیانو کرکه لرم! کاشکې مې سوباتای او چپه
نویان، دا دوزخي انسانان، په خپلو لاسو وژلي وای.

ایلی ورو د بالخاش پر اوږه لاس کېښود او په ټیټ غږ یې وویل: آرام شه، کرانه.
هڅه وکړه چې خپل خطرناک وضعیت درک کړې. ته یو تهنیتدلی انسان یې د غایر
خان سرتیري هر ځای ستا په لټه کې دي، منم چې دا مغولان ظالمان او بې رحمه دي،
تا سایان، زما رضایي پلار، په یاد دی؟ هغه د دوی لخوا په وحشیانه ډول ووژل شو.

بالخاش په قهر وویل: خو تا هغه د مرگ کندی ته وغورځاوه.

ایلی- نه! هغه شپه زه له تا سره وم، هېر دې دي؟

بالخاش- هو، یاد مې دي، خو تا هغه په گیر ورکړی وو.

ایلی غلی شو. څو شېبې وروسته یې وویل: راځه له طویلی څخه ووځو، ته باید لږ
استراحت وکړې، قهر او کینه له ځانه لیرې کړه او د خپل ځان په فکر کې شه. هره
شېبه امکان لري چې د غایر خان سرتیري هرسبان ته راشي. ته باید خپل ځان مړ
نکړې، ځکه ځکه ... ته زما یې .

بالخاش په توند غږ وویل: زه آن د خپل ځان هم نه یم، څه ورسیري ستا شم!

او په داسې حال کې چې قهر يې له خپرې ښکاره و، روان شو، دواړه له طويلی څخه ووتل. ايلي، بالخاش د شراب خانې تر شا يوه پټ دهليز ته بوت، چيرې چې يو کوچنی کوټه وه، يوازې يوه دروازه يې درلوده، د بالخاش پرته يوازې د چنگيز خان جاسوسانو دغه ځای ليدلی وو، بالخاش د کوټې په منځ کې ودرېد، په خپل حال کې ډوب و.

چې ايلي کرار وويل: سوباتای همدلته دی، بايد هغه وويني.

بالخاش، چې د هغې مخ ته کتل په کراره وويل: ما اټکل کړی وو چې دلته به څوک زما په تمه وي! هغه له ما څه غواړي؟

ايلي- ته پخپله ښه پوهېږي...

بالخاش تندي تروش شو او په کنايه يې وويل: او ته له ما هم ښه پوهېږي..

ايلي- ته وخدای بس که، دا چينجې خبری دی.

بالخاش بغير د څه ويلو خپل کالی چې له وهلو ټوټه ټوټه شوی و، لرې وغورځاوه.

د کوټې پر فرش کېناست، پښې يې وغځولې، يو څه مخکې شو، شا يې ديوال ته

ولکوله، ژور سا يې واخيست او ويې ويل: زه غواړم يوازې پاتې شم.

ايلي، له دې پرته چې نور څه ووايي، ووته او دروازه يې بنده کړه.

بالخاش اوږد وغځېد، لاسونه يې د سر لاندې کېښودل، چت ته يې کتل او فکرونو

کې ډوب شو. د ده لپاره له خان سلطان سره يوځای کېدل دومره مهم نه و لکه د خپل

هېواد د غرور ساتنه. هغه پوهېده چې د مغولو جاسوسان به يې د عزت ماتولو هڅه

وکړي.

خو څنگه يې کولی شو خپل غرور او د وطن مينه وساتي؟ هغه يو زړور جنګيالی و،

يو مغرور مبارز، چې هېڅ ځواک يې نه شو ماتوای. آن هغه مهال چې د غاير خان

عسکرو شکنجه کاوه او مرګ يې سترګو ته ولاړ و، بيا هم تسليم نه شو او په قهرجنو

ټکو يې د غاير خان ځواب ورکاوه، بالخاش له مرګه ويره نه درلوده. اوس چې دښمن

د خپلو ناورو موخو لپاره د غاير خان زندان څخه خوشې کړی و، بايد انتقام واخی

يو داسې وپرونکی انتقام چې ساری يې نه وي، هغه پوهېده که د مغولو جاسوسانو وړانديز ونه مني، نو له يو وحشتناک مرگ سره به مخ شي، او که له دوی وتښتي، بيا به يې هم د نړۍ په هر گوټ کې ورپسې وگرځي.

له يوې خوا د غاير خان سرتېري د هغه په لټه کې وو، او له بلې خوا مغولان به يې آرام پرې نږدې، حيران وو او نه پوهېده چې څه وکړي. کرار کرار يې پر کمزوري مسکا خپره شوه، په زړه کې يې وويل: زه به له دې وحشي مغولو داسې انتقام واخلم چې تر اوسه يې چا مثال نه وي ليدلی .. ستړيا او بې خوبي بې ارادې د هغه سترگي درني کړې او ویده شو..

خپل په سينه د يو دروند شي په احساس کولو ورو يې سترگې خلاصې کړې. ايلي يې وليده، چې سر يې د ده پر سينه ايښی و، او په داسې آرامه خوبې کې ډوبه وه لکه چې په بله نړۍ کې وي، بالخاش، چې څو ساعته وړاندې ورسره توند چلند کړی و، لاس ورو وغځاوه او د ايلي ويښتيا يې ورو ورو ونازول. ايلي، چې سترگې يې څو شېبې پټې کړې وې، موسکۍ شوه او وويل: کرانه راوښي شوې؟

سر يې کرار د هغه له سينې پورته کړ، دواړو يو بل ته وکتل، داسې ژور نظر چې د ايلي د سترگو له کنجونو د شوق او خوبۍ اوبښکې راوخڅېدې. بالخاش خپل غښتلې لاسونه د هغې په نازک وجود راتاو کړل او لا يې ځانته نږدې کړل، پر تندي او سترگو يې ښکل کړل بيا يې د ايلي پر تندي خپل تندي کيخود، د دواړو سترگو کې احساسات او هوس څپې وهلې، ايلي داسې حالت درلود، چې تر اوسه يې هېڅکله هم نه و احساس کړی، سترگې يې له شوقه ځليدلې. زړه يې غوښتل چې په لوړ غږ چيغې کړي او ووايي: اخر بالخاش زما شو ...

ټول شیان ورته يو ځانگړی بڼه درلوده. بالخاش لا هم پر ځمکه اوږد پروت و. خو دا نور هغه بالخاش نه و، چې څو ساعته وړاندې و. فکرونه يې بدل شوي وو، داسې فکرونه چې د هغه تر شاه يې خپل غرور پټ کړی و. ايلي - ډېر وخت ویده وې... نيمه ورځ تېره شوې. وړی نه يې؟

بالخاش لږ وخنډل او ويې ويل: ښه پوښتنه دې وکړه.

ايلي د بالخاش مخ د خپلو لاسونو ترمنځ ونيوه، خو شېبې يې سترگو ته ځير شوه، بيا يې په يو خاص شوق د هغه مخ ښکل کړو، کله چې يې سر پورته کړ، موسکي شوه او ويې ويل: احساسوم چې ټوله دنيا زما ده.

بالخاش وخنډل او ويې ويل: نو زه بله برخه نه لرم؟
دواړو په لور غږ وخنډل...

ايلي، لا هم د بالخاش له سترگو نه جلا کېده، لاسونه يې پر ځمکه کېښودل، ورو پورته شوه، ويې ويل: تا ته مې ډېر خونډور خواږه تيار کړي.
بالخاش - سوباتای لا هم دلته دی؟

ايلي - هغه غواړي ته ښه استراحت وکړي د هغه وروسته به ستا ملاقات ته راشي.
بالخاش - ستا څخه نظر دې؟

ايلي لږ شېبه چوپه شوه بيا يې وويل: ته بايد ومنې، که هغوی ته نه وای ژغورلی...

بالخاش، د ايلي خبره نيمه کې پرې کړه: هو پوهېږم که دوی زه نه وای ژغورلی، نو وژل کېدم.

ايلي وويل: بايد د هغوی وړانديز ومنې.

بالخاش کرار وويل: بله لار نه لرم..

ايلي - اوس پوه شوې چې زه حق لرم؟ ستا غوسه يوازې د ستړيا له وجې و.

ايلي له خونې ووتله، خو شېبې وروسته، اولجای را دننه شو. له رانوتلو سره سم په لور غږ وخنډل او ويې ويل: لکه چې د ډېر مودی راهيسې دی ارام خوب نه و کړي؟
بالخاش پورته شو، خو ځله يې لاسونه وغځول، بيا يې لاسونه پورته کړل، مخ ته يې راوړل او پر لوڅه سينه يې ووهل، ويې ويل: وروستی ځل چې ما ارام خوب کړی و، د چنگيز خان په کمپ کې و. له هغه وروسته، خوب رانه تېښتېدلی و. شپه او ورځ مې په فکرونو او کړاونو تېرېدې.

بالخاش، ژور ساه واخيسته او بيا يې وويل: زه خپله ژوندی پاتې کېدل تا ته پوروی يم، اولجای!

اولجای، په ځانگړي غرور وويل: دا يو امر و، ته بايد له سوباتای څخه مننه وکړې، ځکه ستا د ژغورلو نقشه د هغه وه.

بالخاش، سوباتای...! ما هغه څو ځله ليدلی اوس چېرته دی؟
اولجای- همدلته، ستا په انتظار دی، هغه يو هوښيار او زړور سړی دی.
بالخاش- چپه نويان هم ورسره دی؟

اولجای وخنډل او ويې ويل: نو ته هغه هم پېژنې؟
بالخاش، جدي وويل: ما هغه په اترار کې ليدلی و.

اولجای- چپه نويان د مغول خان د کمپ سره دی.
بالخاش- د غاير خان له سوارانو څه خبر شته؟

اولجای، چې لاسونه يې پر ملا ايښي وو، لوړ وخنډل، ويې ويل: د دوی لاسونه به نور هېڅکله تاته ونه رسېږي، همدا چې ته ویده وې، د غاير خان يو ډله سواران د محمد مهدی په مشرۍ دلته راغلل. شرابخانه يې وپلټله، خو تش لاس بېرته ولاړل.
اولجای، موسکی شو، يوه شېبه چوپ شو، بيا يې وويل: موږ ټول بايد د ايلي څخه مننه وکړو. دا هوښياره او زيرکه نجلۍ ده! هغې د خپل چل او مهارت په وسيله، پرته له دې چې شک پرې راشي، د محمد مهدی او د هغه سوارانو ته خالص شراب ورکړل.

اولجای، وخنډل او زياته يې کړه: حتی محمد مهدی په اول نظر پرې مين شو.
بالخاش، په غوسه وپوښتل: ايلي څه وکړه؟

اولجای، په کراره وويل: مه خپه کېږه، ايلي يوازې پر تا مينه ده.
بالخاش، له غوسې سره وويل: محمد مهدی...! ای کاش، چې په خپلو لاسو مې هغه مړ کړی وای.

اولجای- تر اوسه یې لا وخت نه دی راغلی.

بالخاش د شک په لهجه پوښتنه وکړه: ته او سوباتای چېرته پټ شوي وي، کله چې هغیې راغلل؟

اولجای، په کراره وویل: زه او سوباتای ستا کوټي ته راغلو او دلته د دروازي شاته مو ځانونه پټ کړل.

بالخاش، ژور فکر وکړ او بیا ویې ویل: شونې ده چې محمد مهدی لا هم په هرسبان کې وي؟

اولجای، مسکا وکړه او ډاډ یې ورکړ: نه، زموږ جاسوسانو خبر راکړی چې هغه بېرته اترار ته تللی دی.

په همدې وخت کې، ایلي د خوراکي توکو یو پتونس راوورپه او کوټې ته داخله شوه. اولجای، موسکی شو، د بالخاش پر اوږه یې لاس کېښود او وویل: په ارام زړه خپل خواږه وخوره، سوباتای ستا انتظار کوي.

هغه له کوټې ووت. ایلي، پتونس د ځمکې پر سر کېښوده، بیا یې په بیرې بهر منډه کړه. لږ وروسته بېرته راستانه شوه، د شرابو یوه بوتل او یو مسي جام یې راوړل او د خوراک څنګ ته یې کېښودل. بالخاش، د دې څخه مخکې چې خپل خواږه وخورې د شرابو لومړی جام له یوه غورپ سره تش کړ.

کله چې یې دوهم جام هم وڅښل، په شک یې وپوښتل: محمد مهدی دلته راغلی و؟ ایلي، ساه واخیسته او ځواب یې ورکړ: هو، هماغه وخت چې ته ویده وې، هغه د خپلو ساتونکو سره راغی شرابخانه یې وپلټله. بالخاش، د نه باور په لهجه وویل: او تا هغه خپل د شرابو په بهترینه شرابو مېلمه کړو؟

ایلي، زړورانه ځواب ورکړ: نو ما نور څه کولای شوی؟ بالخاش، د درانه فکر په حالت کې وپوښتل: ولې دې دا خبره راته ونه کړه؟ ایلي، ورو ځواب ورکړ: نه مې غوښتل چې ستا فکر ګډوډ کړم. بالخاش، درېیم ګیلاس هم وڅښل، خپل سر یې د دیوال سره تکیه کړ.

ایلي، چوپه له کوټې ووته، لږ وروسته بېرته راغله، د هرسبان د خلکو پر لاس جوړ شوی کالي لاس کې وه بالخاش ته یې وښوده او ویې ویل: دا مې لا له وړاندې اخیستی و. باور مې نه کاوه چې دا به ستا پر بدن ووینم. بالخاش، ورو پاڅېد، کالي یې له ایلي واخیست، د لږې شېبې لپاره یې ورته وکتل، بیا یې وویل: مننه، ایلي!

بیایې د شوخی سره وویل: اوس ووځه، غواړم جامې بدل کړم.

څو دقیقې وروسته، بالخاش د هرسبان د خلکو جامې پر تن له کوټې را ووت. ایلي، چې د دروازې شاته ولاړه وه، څیر څیر یې ورته وکتل، بیا یې خپل لاسونه د بالخاش پر غاړې راتاو کړل، خپله مخ یې د هغه پر مخ کېنود، او داسې حال کې غږ یې د هیجان لږزېده ویې ویل: مینه یم درباندي.

بالخاش په نرم غږ باندې بغیر له دی چې د هغې د مینه ناک لهجې ځواب ورکړي وپوښتل: سوباتای چېرته دی؟

ایلي د یوې شیبې لپاره غلې شوه، بیا یې وویل: راځه، زه به دې هلته بوزم. دواړه روان شول...

سوباتای، په هغه اطاق کې چې احمد آق سو پکې وژل شوی و، د بالخاش انتظار ایسته. کله چې بالخاش ورننوت، سوباتای موسکی شو او وویل: ښه راغلي، بالخاش! راشه کېنه.

سوباتای خپل د ځای ښور ونخوړو او خپل راسته خواته یې د بالخاش کېښناستلو ته اشاره وکړه. بالخاش ژوره ساه واخیسته او بیا د سوباتای ښي لور ته کېناست. کوټه د دروند چوپیتیا تر سیوري لاندې راغله. ایلي د ناسم حس سره له کوټې ووته.

اولجای، چې د دروازې ترڅنګ ولاړ و، د سوباتای له اشارې سره سم، له اطاقه بهر شو.

سوباتای، لږ ځان ځای پرځای کړو بیا د سترگو له کونج بالخاش ته یې وکتل او ویې وویل: زه پوهېدم چې ته به یوه ورځ خامخا بېرته زموږ خوا ته راگرځي.

بالخاش، چې مخ يې بېرنگه ښکارېده، په تروه تندي وپوښتل: له ما څه غواړئ؟
سوباتای، په پټه موسکا ځواب ورکړ: هماغه څه چې زه له خپلو نورو کسانو څخه
غواړم؛ ته بايد موږ ته معلومات راټول کړې.

بالخاش- څه ډول معلومات؟

سوباتای- کرار کرار به درته ووايو.

خو شېبې چوپتيا په کوټه کې خپره شوه، تر دې چې دا چوپتيا بالخاش ماته کړل،
هغه د سوباتای خواته وکتل او داسې حال کې چې د هغه سترگو ته ځېر وو په کلک
يې وويل: زه يوازې هغه وخت ستاسو وړانديز منم، کله چې تاسو خان سلطان د
غایر خان د حرم سرای څخه وژغورئ.

سوباتای لنډ وخنډل، بيا داسې حال کې چې په ځېر نظر يې بالخاش ته کتل په کراره
يې وويل: خان سلطان هېره کړه، د هغې ژغورل موږ ته پير په توان دي او پرته ستا
له خوشحاله وو نور زموږ لپاره هېڅ گټه نلری.

سوباتای خپل لاسونه د مېز پر سر کېښود، مخ يې لږ د بالخاش خواته وړاندې کړ، او
په سوږ غږ يې زیاته کړه: مونږ ته د زندان څخه را وويستي، البته زما د درې تکړه
مامورانو د مړه کيدلو پر قيمت، خو ته بيا هم د غایر خان حرم سرای ته د ننوتلو
خوبونه وينې؟

بالخاش، چې له پريشاني يې لاسونه سره کلک نيولي وو، وويل: خان سلطان زما
لپاره ډېر مهم ده.

سوباتای خپل پر زنه لاس کش کړو او په داسې حال کې چې ځېر نظر يې د بالخاش
سترگو ته نيولي و وويل: خو زموږ لپاره ته مهم وی چې ومو ژغورلې، خو خان
سلطان موږ ته هېڅ گټه نلری نو هېره يې کړه، زه نه غواړم نور د هغې په اړه واورم.
د افسوس سيوری د بالخاش پر مخ خپور شو. سترگې يې ښکته کړل او د مايوسی-
سره يې وويل: خو د خان سلطان ژغورل د غایر خان څخه د غچ اخیستلو په معنا
ده.

سوباتای، چې نور یې غوښتل دا موضوع پای ته ورسوي، غږ یې نرم کړ او ویې ویل: که د غایر خان څخه د غج اخیستلو په ارادې یې، نو انتظار وباسه زه به درته ووايم کله چې وخت راورسیږي، هغه وخت به خان سلطان هم تر لاسه کړي! بالخاش، د شک او مایوسی سره وویل: هغه وخت به ډېر ناوخته وي، زه نه باید هیله ورته ولرم.

سوباتای، خپل سر یو څه وړاندې کړ، موسکی شو، په غږ کې یې شیطاني نرمي راغله او ویې ویل: خان سلطان اوس د غایر خان ښځه ده، خو ایلي، دا هوبنیاره شراب خرڅوونکې نجلی، لا هم پیغله ده! ته کولی شې هغې سره خپل زړه وتړې، مینه ورسره وکړې، هغه یوه فداکاره نجلی ده، او که زړورتیا یې ستا سره پرتله کړم، ډېر شاته نه پاتې کېږي. هغه زموږ د خلکو څخه ده، نو زه درته کامل اجازه درکوم چې مینه ورسره وکړې.

سوباتای څو شیبې غلی شو، بیا یې خبرو ته دوام ورکړ او ویې ویل: خو دا په یاد ولره زموږ په سازمان کې، لومړې شرط دا دی چې له ښځو لرې واوسې! او تر ټولو مهم، موږ سره به دوکه نه کوی، که موږ ته شا کړې نو دا د مرگ مانا لري ته بل پناه ځای نه لري، که هر چېرته وتښتې، زما پټ ماموران به دې ومومي، او د خپل ځانگړي خنجر سره به تا مړ کړي.

سوباتای یو څه شاته کېناست، یوه اوږده سا یې واخیسته او په ورو غږ یې وویل: تر اوسه لا تر هغه ځای نه یې رسیدلی چې هغه رقم ځانگړي خنجر ولری.

بالخاش کرار خپل سر وښوره او ویې ویل: کوښښ کوم ترڅو د هغه ځانگړي خنجر د درلودو قابل جوړ شم.

سوباتای په موسکا وویل: ته به خامخا یوه ورځ هغه افتخاري ځانگړي خنجر تر لاسه کړی ته یو زړور سپړی یې.

بالخاش- زه باید اوس څه وکړم؟

سوباتای ځواب ورکړ: کله چې هوا تیاره شي، ستا لومړنی کار به شروع شي، په دې

ماموریت کې به ته یوازې اوسپړی، ته به یو ښار ته لاړ شو، خو د روانېدو پر وخت به تاته د ښار نوم ووايم، ته چې هلته کله ورسېدې نو باید دا معلومات موږ ته راټول کړې:

- ښار ته د ننوتلو لارې، که ښکاره وي یا پټې.

- برجونه، دیوالونه او د ښار دفاعي ځواک.

- د عسکرو جنگي روحیه او د خلکو حالتلر

بالخاش، که څه هم پوهېده چې سوباتای دا معلومات د څه لپاره غواړي، خو بیا یې هم وپوښتل: کولی شم وپوښتم چې دا معلومات ستا لپاره څه گټه لري؟ سوباتای په لوړ غږ وخنډل او ویې ویل: ستا دا احمقانه او ساده پوښتنه راته خوند راکوي، هېڅوک نشي کولای ستا له خولې څه وباسي دا معلومات موږ چنگیز خان ته استو بیا یې زیاته کړه: او هو هماغه وخت چې غایر خان ته شکنجه کولای ترڅو د چپه نویان په اړه معلومات ورکړي، ما ته خبر راوړسېد چې تا هېڅ هغوی ته زموږ په اړه نه دي ویلي، هماغه وخت زه پوه شوم چې ستا انتخابول مې سم کار و. ته یو ریښتونی سړی یې، او ستا شتون زما لپاره ډېر ارزښت لري.

بالخاش - که عادي حالت وای، ما به خامخا هغه څه چې زما و د چپه نویان او حتی ستا ترمنځ تېر شوي وو، غایر خان ته ویلي وای ... سوباتای په شیطاني موسکا سره وویل: که زه هم د خان سلطان د تښتولو او د هغه دسیسې څخه خبر نه وای کوم چې غایر خان ستا د ختمولو لپاره جوړه کړې وه، نو دا ډول خبرې به مې هېڅ کله تاته نه وې کړې. زه هغه وخت له هر څه خبر وم او پوهېدم چې غایر خان څومره خطرناکه اور بل کړی.

بیا یې خپل لاسونه سره ووهل...

اولجای کوټې ته داخل شو. سوباتای ورته وویل: زموږ لپاره شراب راوړه، له نن څخه وروسته بالخاش زموږ وفادار مامور دی.

څو شېبې وروسته، ایلي د دوی لپاره شراب راوړل او بیالی یې ورپکې کړې. سوباتای

خپله پياله د بالخاش د روغتيا لپاره وڅښله، بالخاش هم هماغه ډول وکړ، کوم چې سوباتای کړې وو، د هغه وروسته پيالی یو په بل پسې پکېدې او تشېدې. سوباتای یو هونبیار او زیرک سړی و. هغه غوښتل بالخاش، دا نوی جاسوس، د شرابو په زور وازمایی. هغه د چنگیز خان له سیمې راغلی و، لکه پوخ شوی فولاد وو د هر ناورین پر وړاندې لکه غر ولاړ و. یو مغرور او راتلونکی ته ځیر سړی و.

هغه او د ده همکاران، چې چپه نویان یې مشري کوله، د یوې ادارې مشران وو چې چنگیز خان پرې تکیه درلوده. چنگیز خپل ټول بریايي د همدوی د هونبیارۍ په برکت ترلاسه کړي وه، بالخاش چې شراب یې د ایلي له لاسه اخیستل، بغیر له کوم دمې پر سر اړول او څښل. خو ټول پام یې سوباتای ته و. احساس یې کاوه چې دا مغول سړی، چې تنگې سترگې یې لرلې، د یوه هدف لپاره ورسره شراب څښي. په زړه کې یې وخنډل، ځکه چې دا شراب یوازې د هغه د مخ رنګ لږ بدل کړې وو، نور یې هېڅ بدلون نه و راوستی.

ایلي په اندېښمن نظر بالخاش ته کتل، هغه هره شیبه په تمه وه چې بالخاش به د زیات شراب څښلو له وجې بې سده پر ځمکه پرېوځي، خو بالخاش شراب یو د بل پسې وڅښل تر هغې چې سو باتای وویل: بس دی، ایلي!
بالخاش وخنډل او ویې ویل: موږ خو تازه ورباندې شروع کړی وه!
سوباتای، چې خپل پر تنگو سترگو یې بالخاش ته نیغ ورکتل وویل: ما تر اوسه داسې سړی نه دی لیدلی چې د شرابو په څښلو کې دې دومره زغم ولري. ته هماغه څوک یې چې زما پکار وو، اوس کولی شې استراحت وکړې.

ایلي د شرابو گیلاسونه راواخیستل او له خونې ووتله.

بالخاش سوباتای ته وویل: زه ستا په اختیار کې یم سو باتای. ووايه زه باید څه وکړم؟

سوباتای خپل لاسونه سره ووهل او ویې ویل: کله چې هوا تیاره شي، ته به یو ډېر خطرناک ماموریت ته لار شې، البته د بریا چانس پکې ډېر دی.

بالخاش- دا امید راکول دې پېر کمزوری رابنکاره شو.

سوباتای لږ شاته لار سر یې ورو شاته تیت کړ او ویې ویل: ویره او اندېښنه له ځانه لرې کړه.

بالخاش ودرېد، سر یې نیغ ونيو، داسې ښکارېده لکه چې بیخی یو څاڅکی شراب هم نه وي څښلي، سوباتای ورته ځیر شو، هغه تمه درلوده چې بالخاش به ناڅاپه خپل تعادل له لاسه ورکړي او بې سده به پر ځمکه پرېوځي. خو بالخاش ورو ورو د دروازې خوا ته لار دروند او ثابت کامونه یې اخیستل، دروازه یې خلاصه کړه او له خونې ووت. پرته له دې چې د شرابو څه اغېز احساس کړي، خپل کوټې ته لار او پر هغه نرم بستر اوږد وغځېد کوم چې ایلي ورته برابر کړی و. لاسونه یې د سر لاندې کېښودل او سترگې یې د کوټې چت ته ونيول، ذهن یې د غایر خان او د مغول خان له جاسوسانو څخه د انتقام اخیستلو په سوچ کې ډوب و...

هوا لږه تیاره شوی وه چې اولجای د بالخاش کوټې ته راغی، او هغه ته یې وویل چې سوباتای د هغه په انتظار دی په طویلې کي.

بالخاش پر بستري لږ اړخ واړوه، بیا یې وویل: وا مې ورېده ته کولی شې لار شې اولجای هغه یوازې پرېښود. لږ وروسته، ایلي ځان بالخاش ته ورساوه. بالخاش لا هم پر بستر پروت و. یلي ورو خپل سر د هغه پر سینه کېښود، او د څو شیبو لپاره یې د چوپتیا خوند واخیست. بیا یې په ورو غږ وویل: سوباتای غواړي چې تا د خوارزم یو ښار ته د جاسوسی لپاره ولېږي.

بالخاش، چې د ایلي وېښتان یې په نرمۍ سره اړول را اړول وویل: زه پوهېږم.

ایلي- کونښنې مه کوه چې هغه ته چل ورکړي.

بالخاش- نه زه داسې نیت نه لرم، هغه یوازې معلومات غواړي، او زه به یې ورته

راټول کړم.

ایلي سر پورته کړ، د بالخاش سترگو ته یې وکتل او ویې ویل: سوباتای غواړي تا و ازمويي، هغه معلومات چې تا ته یې راټولول در سپارل شوي، ستا څخه مخکې د ده پیاوړي او تیزو جاسوسانو ورته راوړی.

بالخاش د ایلي ښکلی مخ په خپلو لاسونو کې ونیو، ژور یې د هغې سترگو ته وکتل او وویل: زه سوباتای ته وفادار یم، ته باید و نه وېرېږې، ستا ویره بې ځایه ده. ایلي په نرم غږ وویل: هغه لا هم پر تا بشپړ باور نه لري، دا ماموریت یوازې ستا د ازموینې لپاره دی.

بالخاش وخنډل او وویل: زه پوهېږم. ما دا کار یوازې د دې لپاره منلی چې یوه ورځ له غایر خان څخه خپل غچ واخلم. ایلي په اندېښمن غږ وویل: باید ډېر احتیاط وکړې...

بالخاش د ایلي مخ ښکل کړو او په خندا یې وویل: ستا خبري ماته زپورتیا راکوي. ایلي له خوشحالی دومره احساساتي شوه چې د سترگو له کونجونو یې د خوښۍ اوښکې را وڅڅېدې سر یې د بالخاش پر سینه کېښود او ویې ویل: نه غواړم تا له لاسه ورکړم.

په همدې وخت کې، له خونې د باندې د اولجای غږ واورېدل شو، چې بالخاش یې راوغوښت. ایلي ژر سر پورته کړ او ویې ویل: د تلو وخت را رسېدلی، سوباتای ستا انتظار باسي، کاشکې شپه مو سره یوځی تېره کړې وای. دواړه له ځایه پاڅېدل، بالخاش وویل: هر چېرې چې ما واستوې، ژر به بیرته ستا خواته راشم.

ایلي یو اوږد آه واېست او ویې ویل: زه سوباتای تر تا ښه پېژنم، کله چې پر تا باور پیدا کړي، بیا به دې هسې آرام پرېږدي او موږ به ډېر لږ سره ووينو!

بالخاش خپله کالی واغوسته او له خونې ووت.

اولجای په موسکا ورته وویل: سوباتای ویل ښځه د شرابو څخه هم خطرناکه ده!

بالخاش ورو د هغه پر سينه وار وکړو او په خندا يې وويل: دواړه يو شان نشه لری. دوی دواړه طويلي ته لارل، سوباتای د کمزوری څراغ رڼا تر څنگ پر ځمکه ناست و. بالخاش په حيرت وپوښتل: ولې دې د خبرو کولو لپاره طويله غوره کړې سوباتای؟ د مغولو لوی جاسوس په يوه کمرنکه موسکا وويل: دا ځای خوندي دی، راځه کښينه!

بالخاش کښېناست او ويې ويل: نو د غاير خان ساتونکي لا هم په ښار کې دي؟ سوباتای- دا مه هېروه، هغوی ستا په لټه کې دي! زه فکر کوم چې يو څو يې په ښار کې پټ دي، او يقيناً شکمن دي چې ته دلته پټ شوی يې. بالخاش په کلک غږ وويل: پېر مې زړه غواړی د هغوي سره مخ شم. سوباتای په ارامه وويل: بېځايه احمقانه خبرې مې نه خوښېږي، هغوی نه بايد ستا پټنځای پيدا کړي.

بالخاش په غرور وويل: که يې پيدا هم کړ، زه به يې يو هم ژوندی پرېږدم، البته، يو به ژوندی پرېږدم، تر څو غاير خان ته د خپلو ملگرو د وژل کېدو خبر ورسوي. سوباتای د بالخاش سترگو ته څو شېبې په څېر وکتل بيا يې وويل: زما وېره له دې ده چې ستا دا بې ځايه او احمقانه غرور يوه ورځ به هم ستا سر وځوري او هم به ما له مشکل سره مخ کړي. ښه غوږ شه ته بايد همدا شپه له دې ځايه ووځې او جند ښار ته لار شې. سوباتای لږ خاموشی اختيار کړل بيا يې وپوښتل: ته له دې ښاره سره اشنا يې لری؟ بالخاش بې له ځنډه وويل: هو دوه ځله ورغلی يم.

سوباتای- خو دا ځل چې ور روان يې، بايد ښار له نظامي اړخه وڅېړې. د ښار ديوالونه، برجونه، پټې لارې، د سرتېرو شمېر، د خلکو روحیه او د دفاعي ځواک په اړه معلومات راټول کړي! بالخاش- دا خو پېر سخت کار دی!

سوباتای په لنډه خندا وويل: هېڅ کار سخت نه وی، کله چې جند ته ورسېږې، د قربان گلدي په نوم زموږ يوه ملگري ته لار شه. هغه به تا راهنمايي کړي. بالخاش د

ځان سره ورو قربان گلدې نوم تکرار کړ. د هغه د څېرې حالت داسې و، لکه چې دا نوم ورته اشنا بڼکاري!

سوباتای چې ورته ځیر و وپوښتل: ته دا سړی پېژنې؟
بالخاش - نه زه څوک په دې نوم سره نه پېژنم! یوازې مې د دې لپاره تکرار کړ، چې په یاد مې پاتې شي.

سوباتای خپل خنجر د ملا څخه راخلاص کړ او بالخاش ته یې ورکړه او ویې ویل:
کله چې له قربان گلدې سره مخ شې، دا خنجر ورکړه دا به د پیژندگلوی نښه وي، او هغه به تا راهنمایي کړي.

بالخاش وپوښتل: د دې سړي بڼه څنگه ده؟
سو باتای - یو لنډ قدی، منځني عمر سړی دی. د مخ چپ لوری ته یې د زخم نښه ده، او تل یو توره دسمال د ملا شاوخوا تاووي.
بالخاش بله پوښتنه وکړه: دنده یې څه ده؟
سو باتای - زموږ سره سوداگریزې اړیکې لري، خو دوکان یې د بازار په سر کې دی. خو ته باید د هغه په کور کې ورسره ووينې.

سوباتای له ځمکې پاڅېده، بالخاش هم ودرېد. اولجای د مغولو د سوباتای شاته ولاړ و. بالخاش وپوښتل: څه وخت باید حرکت وکړم؟

سوباتای - تر نیمې شپې مخکې، ایلي د سفر سامان درته برابر کړی، او اولجای دې اسپ چمتو کړی. کله چې له جند بېرته راغلې، ایلي به درته ووايي، چې ما چیرته پیدا کولی شې.

بیا یې دواړه لاسونه د بالخاش پر اوږو کېښودل او ویې ویل: بريالی راشه.

سوباتای له طویلی ووت...

لږ وروسته، ایلي طویلی ته راغله. د بالخاش د سفر ټول توکي یې چمتو کړي وو. بالخاش د اولجای سره یو ځای خورجین د اسپ پر شا بند کړ او د تگ لپاره چمتو شو. اولجای اسپ له طویلی را وایست. کله چې بالخاش او ایلي یوازې پاتې شول،

ایلی خپلې سترگې ښکته واچولې، هڅه یې کوله چې اوبښکې یې توی نه شي، خو بیا یې په کمزوري غږ وویل: خدای دې مل شه...

بالخاش خپل لاس د ایلي تر زني لاندې کېښود، د هغې سر یې اوچت کړ، او د هغې پر اوبښکو لړلې سترگو ته یې وکتل. بیا یې ورو رامخکې شو، د هغې نرم مخ یې ښکل کړ او ویې ویل: ډېر ژر به یو بل بیا ووینو.

ایلي بې له دې چې څه ووايي، سر ښکته واچوه او په بېرته له طویلی ووت. بالخاش څو شیبې هماغلته ودرېد، بیا ورو، د فکرونو ډک، د طویلی دروازې ته لاړ. اولجای د باندې منتظر و. بالخاش د اسپ واگې ترې واخیسته، پښه یې پر اس واپول او پر اسپ سپور شو. اولجای- بریالی شه.

بالخاش چوپ پاتې شو، یوازې یې غمچین پر اسپ ووهل او له هغه ځایه روان شو...

د اس د پښو غږ د ښار د پراخ میدان ارامي مات کړه، خو ډېر ژر چوپتیا بېرته خپره شوه. بالخاش، چې په تیزی سره د خوارزم تنگو کوڅو ته ننوت، د خپل ماموریت په اړه یې فکر کاوه. قربان گلدی هغه تاجر چې له مغولو جاسوسانو سره یې اړیکې درلودې، ده پیژانده! هغه ته یې په دارالحکومه د اترار کې توجه اوږیدلی وه، هغه وخت کله چې یې د غایر خان حرم سرای ته قیمتي زربفت ټوکران راوړې وه، کله چې یې د هغه نوم د سوباتای له خولې واورېد، حیران شو، او همدې لپاره یې بار، بار نوم ورڅخه تکرار کړ. خو د سوباتای په مخکې یې ژر ځان کنټرول کړ، تر څو هغه ته د شک ځای ور نه کړي.

بالخاش لځان سره وویل: نو دا دوزخي مخلوقات په خوارزم کې هم ډېر جاسوسان لري؟ خو زه پوهېږم څنگه ورسره معامله وکړم. زه هغه سړی نه یم چې د سوباتای لپاره جاسوسي وکړي!

خو ناڅاپه، تر اوسه له ښاره نه و وتلی، چې له شا څخه یې یو کلک او دروند غږ

پورته شو: بالخاش!

دا د یو سړي غږ وو چې بالخاش یې پر نوم نارۍ کاوه، بالخاش ژر د اس واگې ونيوله، او د اس تگ یې کم کړ، چې یوځل بیا له شا څخه د هغه سړي غږ راغی: بالخاش! ودرېږه!

یوه پارونکې چوپتیا خپره شوه، بالخاش کولی شو چې اس ته پښه ورکړي او خپل سفر ته دوام ورکړي، خو وېره یې درلوده چې شونې ده تعقیب شي، ځان سره یې وویل: باید همدا اوس د دوي حساب خلاص کړم. ده د اس سر تاو کړ، او په کلک او لوړ غږ یې ویوښتل: تاسو څوک یاست؟ د سړي غږ پورته شو: موږ ماموریت لرو چې تا ونیسو! مقاومت بې فایده دی. خپله توره وغورځوه، د اس نه کښته شه، او تسلیم شه! بالخاش په قهر وویل: شاته لاړ شی، که نه مرگ ته تیار شی!

هغه سړي په لوړ غږ وخنډل او ویې ویل: موږ دوه نفره یو، موږ ته غایر خان امر کړی چې تا مړ یا ژوندی ونیسو. ته ځان یې او باید د خپلو اعمالو سزا ووينې. بالخاش توره له غلاف وایسته او ویې ویل: کاش ما ستاسې سرونه غایر خان ته استولی شواي، خو خیر هغه به ډېر ژر خبر شي چې تاسو دواړه مړه یاست. هغه دوه تنه، چې وړاندې را روان وو، د بالخاش په دې خبره یې په لوړ غږ وخنډل، د دوی خندا غږ د شپې په چوپتیا کې انگازې وکړې. بالخاش اس د یو دوکان تر دیوال نږدې کړ، ورو له زینه راجگ شو، ځان یې د دوکان چت ته ورساوه...

تورې یې بېرته غلاف ته کړه، سترگې یې په دوی وټومبل، چې د تیارو په منځ کې را نږدې کېدل، همدا چې د دوکان دیوال ته راوړسېدل، ناڅاپه، بالخاش خپل ځان له چته پر هغه دواړو سړیو راوغورځاوه ...!

د بالخاش په دې ناڅاپه حرکت دواړه راولوبدل او پر ځمکه پرېوتل. بالخاش په چټکۍ سره خپل خنجر راویسته او له هغوی څخه یې یو تن ووژاوه. د هغه دردناک چیغې په ستوني کې پاتې شوې او پر ځمکه ولوېد. بل سړی په چټکۍ سره راپورته

شو، خپله توره يې راويسته او د بريد حالت يې ونيو. تياره د دې مخه نيوله چې هغه وتوانېږي خپل ځواکمن سيال بالخاش وويني، چې د سترگو په يو رپ کې يې د هغه ملگری وژلی و. بالخاش په خدا وويل:

- تر څو ناوخته شوی نه وی خپل نیمه ژوندی ملگری جسد واخله او له دې ځايه وتښته، ځکه پریکړه مې کړې که ته لاس توری ته ویسي نو زه به دی د هغه بل ملگری څنگ ته واستوم.

هغه سړي چې سخت وېرېدلی و او هڅه يې کوله چې ځان کنټرول کړي وويل: خو زه تا ته مشوره د تښتي نه درکوم! ځکه زه غواړم ستا سر غايرخان ته یوسم. بالخاش په مسخره خدا وويل: يقيناً چې غاير خان به تاته ډېر غټ انعام ټاکلی وی زما په سر؟

- پر ځای د دې خبرو، را وړاندې شه. ځان مه پټوه. بالخاش - احمقه، ښه به وای چې نور ملگری دې هم راوستي وای زما د گیر کولو لپاره.

بالخاش دا خبره وکړه او بیا ناڅاپه يې د بریښنا په څېر په ساتونکي بريد وکړ. ساتونکي وېرېدلی او حيران شو شاتګ يې وکړ خو شا يې ديوال ته ولګېده. نور د تښتې لار نه وه. په وېره او ډار يې هڅه کوله چې د ځان څخه دفاع وکړي. بالخاش سره له دې چې په اسانۍ سره يې کولای شو هغه ووژني، خو د هغه د وژلو نیت يې نه درلود. غوښتل يې چې د هغه د لاس څخه توره واخلي. کله چې دواړه سپنه په سپنه شول، تورې يې پر يو بل ولګولې ساتونکی وېرېدلی و، هڅه يې کوله چې بالخاش شاته وتمبوي، خو بالخاش هغه په داسې ځای کې نيولی وو چې نه د تښتې لار درلود نه د جګړې.

او هڅه يې کوله چې د هغه توره ترې واخلي. بلاخره د ساتونکی مقاومت مات شو، او کله چې د هغه وسله د لاس څخه يې وغورځېده بالخاش د خپلې تورې لاستی،

کلهک د هغه پر مخ وواهه او خپل یو څه شاته لار، ساتونکي د درد نه یو لنډ چيغه ووهله، سر یې وگرځېد، نور یې د ځان دفاع توان نه درلود، بالخاش دوهم گوزار د هغه د سر شا ته ورکړ. ساتونکي خپل تعادلله لاسه ورکړ، څو قدمه مخکې لار، او بیا پر ځمکه راولوېد.

بالخاش، چې پر شونډو یې یو نری مسکا و، خپل توره یې غلاف ته واچوله، د ساتونکي سر ته ودرېد، په پښه یې د هغه په اړخ لغت ووهله او ورته ویې ویل: اووو جناب زما غږ اورې؟ ساتونکي چې د درد څخه کرار کرار اخ کاوه، یو څخه لږ حرکت وکړ او په ساه نیولي غږ یې وویل: ما... مه وژنه... خیر دی... زه بې گناه یم.

بالخاش وخنډل او ویې ویل: زه کمزوری خلک نه وژنم. له دې ځایه ولاړ شه. او هوو ستا نور ملگري چیرته دي؟

ساتونکي وویل: موږ پنځه کسان یو، زموږ درې نور کسان په ښار کې پاتې دي. بالخاش - کله چې اترار ته لارې نو غایر خان ته وایه چې زما انتظار دی باسی، زه به یې آرام ته پرېښودم.

ساتونکی - هغه ستا په لټه کې دی.

بالخاش په لوړ آواز وخنډل، اس ته ورنژدې شو، په یو خیز پر اس سوور شو ا بغیر د څه ویلو یې حرکت وکړ.

درې ورځې وروسته، کله چې لمر نوی راختلی و، او د جند ښار برجونو او دیوالونو ته یې رڼا ورکوله، یو سپور چې د سفر سترې وو، د ښار دروازې ته ورسېد. د سفر دوړو یې څېره پوښلې وه، خو خوښ و چې خپل هدف ته رسېدلی و. دا سترې سپور بالخاش و د مغولانو جاسوس! څو شېبې ودرېد، ترڅو د ښار دروازه خلاصه شوه.

بزار له شپنۍ چوپتیا راوتلی و. هغه، پداسې حال کې چې پر اس سپور و، ورو ورو د ...کوڅو څخه تېرېده

بازار ته ورسېد. لا هم دوکانونه بند وو او د بزار خلک له خپلو کورونو څخه د راوتلو حال کې وه، په هغه شاوخوا کې یو چایخانه هم وه. بالخاش هلته ولاړ ترڅو د سهار سبا ناری وکړي او د سفر سترپیا لېرې کړي، یو ساعت وروسته، د قربان گلدي لیدو ته له چایخانې ووت بازار ته ورسېد، له یوه سړي یې د قربان گلدي د حجرې پوښتنه وکړه.

سړي د لاس په اشاره حجره ور وښوده، چې تر هغې پېر واټن نه و، او ویې ویل: همدا اوس یې حجره خلاصه کړه.

بالخاش بازار ته داخل شو، قربان گلدي یې د زخم له نښانه وپېژانده، چې په چپ خوا د مخ یې درلود، یو ټیټ قد او د منځني عمر سړی و. ټولې نښې، چې سوباتای ورکړې وې، پکې موجودې وې. بالخاش ته د سوباتای خبره رایاده شوه، چې قربان گلدي باید په خپل کور کې وويني. یو نوی فکر یې ذهن ته راغی. مخکې لا، گلدي متوجه شو، خپل څېر او زیرک نظر یې په بالخاش کېښود او و یې پوښتل: کوم کار لری؟

بالخاش - له لرې ځایه مې درته د سوداګری مال راوړی.
قربان گلدي په مشکوک توګه پوښتنه وکړه: زه څوک یم؟
بالخاش د دوکان دننه شو او ویې ویل: که زه نه یم غلط شوی، نو ته به د جند لوی سوداګر، قربان گلدي اوسپړی؟
قربان گلدي وویل: دا سودا تا له کومه ځایه راوړې؟
بالخاش - له هرښان څخه.
قربان گلدي - یوازې یې؟

بالخاش- هو يوازې او سترې.

قربان گلدي د فکر کولو په پار تندی تروش کړو خپل سترگې يې د بالخاش سترې مخ ته واړولې او ويې ويل: تم شه، تر څو چې زما شاگرد راشي بيا به يو ځای د سوداگريز مال ليدو ته لاړ شو.

يو څو شيبې چوپتيا شوه، بيا گلدي وپوښتل: ستاسو نوم څه دی؟
بالخاش ځواب ورکړی: بالخاش.

قربان گلدي- له لهجې څخه دې ښکاري چې د اترار له سيمې اوسيدی؟
بالخاش- هو، زما د زيږېدو ځای هلته دی.

قربان گلدي د بالخاش سترگو ته وکتل، مخ يې تريو شو، يوه شېبه يې فکر وکړ، بيا يې يو نړۍ موسکا وکړه او ويې ويل: له څېرې څخه دې ښکاري چې يو سوداگر يې، چې له لږ سرمايي سره تجارت ته راغلی یی؟
بالخاش احساس کړه چې قربان گلدي موضوع درک کړې، خو شرايط داسې دي چې دی نشي کولی مستقيماً اصل موضوع ته داخل شي.

بالخاش- زه يو داسې سړی يم چې له مادي نړۍ څخه يوازې يو اس لرم، چې تر دې ځايه رارسولی يم نور څه نه لرم.

قربان گلدي خپل ږيرې ته لاس يووړ، ويې خندل او ويې ويل: نو ځوانه څه کار کوې؟ شايد د سوداگرو کاروانونه منزل ته رسوی او پيسی اخلی؟

بالخاش- هو همداسی ده.

قربان گلدي- اوممم يا هم شايد بل کار کوی خو نه غواړې چې ماته ووايي؟

بالخاش- ما د لارې دومره کړاوونه وزغمل ترڅو تاسو ووینم.

قربان گلدي په ځانگړې انداز وويل: نو ضرور دی ما ته زيات قيمتي مالونه راوړي دی؟

بالخاش بله خبره راواخيسته او ويې ويل: ستاسو شاگرد نه دی راغلی؟ لکه چې نن نه راځي؟

قربان گلدی خپل نظر د بازار خواته واچاوه او ویې ویل: هغه دې راغې.

لږ وروسته، یو ښایسته ځوان چې منځنی قد یې درلود، دوکان ته داخل شو او سلام یې وکړ. قربان گلدی هغه ته وکتل او ویې ویل: همدلته اوسه تر څو زه بېرته راځم.

بیا یې بالخاش ته اشاره وکړه، چې ورسره لاړ شي، قربان گلدی مخکې روان و، او بالخاش یې ورپسې وو، کله چې له بازاره ووتل بالخاش ځان قربان گلدی ته ورنیږدې کړ او ورو یې ورته وویل: زما آس د چایخانی په طویلي کې دی.

قربان گلدی - مهمه نه ده، ځوانه!

بالخاش - بیا نو سمده.

دوی د ښار له تنگو کوڅو تېرېدل، قربان گلدی د هغه کور مخکې ته ودرېد، چې د کوڅې له سطحې تقریباً یو متر تیب و. لکه چې بالخاش نږدې شو، قربان گلدی د هغه کور خواته ښکته شو بالخاش هم ورسره لاړ، دواړه کور ته دننه شول، قربان گلدی د کور د دهلیز لږکینه دروازه خلاصه کړه او بالخاش ته یې وویل: راننوڅه خپل کور د دې.

بالخاش پرته له دې چې کوم شک وکړي، کوټې ته داخل شو، قربان گلدی هم ورپسې ورننووت، دروازه یې بنده کړه، او بغیر د کوم وخت ورکولو یې د بالخاش څخه وپوښتل: ته څوک یې؟ د چا له خوا راغلی یې؟ او زما سره دې څه کار دی؟
بالخاش - زه د سوباتای له لوري راځم.

قربان گلدی - سوباتای! زه هغه نه پېژنم.

بالخاش - خو زه ډاډه یم چې ته یې پېژني.

قربان گلدی - رښتیا ووايه ځوانه.

بالخاش لاس د خپل کالو خواته او هغه خنجر یې راوايست کوم چې سوباتای د قربان گلدی د آشنایي د نښان په توگه ورته سپارلی و. بالخاش خنجر د قربان گلدی پر لور ونیوه او ویې ویل: زه فکر کوم چې اوس به سوباتای وپېژني؟

قربان گلدی خنجر واخیست، موسکی شو، او ویې ویل: ته یو زیرک ځوان ی، د سوباتای پیغام څه دی؟
بالخاش- ته باید ما سره مرسته وکړې ترڅو هغه معلومات راټول کړم کوم چې سوباتای یې غواړي.

قربان گلدې په فکر کې شو او ویې ویل: ته باید لږ صبر وکړې.
بالخاش- خو زه باید ژر بېرته هرسبان ته ورشم.
قربان گلدې- خو هغه معلومات چې سوباتای یې غواړي، دومره اسانه نه تر لاسه کېږي.

بالخاش- خو ته یوازې ما ته لارښونه وکړه نور زه ښه پوهیږم چې څه کار وکړم.
قربان گلدې خپل تندي تروش کړ او ویې ویل: ته په دې ښار کې پردی یې، باید ډېر احتیاط وکړې.

بالخاش، چې غوښتل یې وښيي چې له هېڅ شي یا هېچا وېره نه لری خپل سر جگ کړ او ویې ویل: زما په اړه فکر مه کوه، یوازې دا راته ووايه چې له کوم ځی باید پیل وکړم؟ که ته یوازې ما له ښار سره بلد کړې، نو نور به تا ته اړتیا نه وي.
قربان گلدې چې د بالخاش پر لوري یې کتل وویل: ته یو نه وېرېدونکی زړه لرې ځوان! باید ووايم چې سوباتای تر اوسه ستا په څېر بې باک سرتېری نه درلود. خو بیا هم، احتیاط له لاسه مه ورکوه.
بالخاش په ناكراری وویل: خو ته وخت ضایع کوی.

قربان گلدې داسیاحساس کړه چې دی د سوباتای له یوه زړور او نه تسلیمېدونکي مأمور سره مخ دی، چې په هېڅ قېمت نشي کولی خپل خان ته یې تسلیم کړې او خپل خبره ورباندې ومني، څو شېبې چوپتیا رامنځته شوه او بیا قربان گلدی وویل: تر څو چې شپه نه وي شوې، زه نشم کولی تا ته لارښوونه وکړم.
بالخاش- خو د شپې له راتگ سره زه باید له "جند" ښار څخه ووځم، مخکې له دې چې د ښار دروازې وتړل شي.

قربان گلدی- ته یو جذباتی خوان یی.

بالخاش- د هغه مأموریت په اړه خبرې وکړه کوم چې سوباتای درکړی دی.

قربان گلدې لږ سوچ وکړ او بیا ویې ویل: زه به همدا اوس تا له خپل ښار سره بلد کړم، او کله چې شپه شوه، د "جند امیر" د سپرو مشر به راوالم، ترڅو خپل معلومات درکړي.

بالخاش په حیرانتیا وپوښتل: هغه هم زموږ له ډلې دی؟

قربان گلدې له زیرکانه خندا سره وویل: هغه د سرو زرو د روپو غلام دی.

بالخاش له معناداره موسکا سره وویل: نو د سرو زرو د روپو لپاره خیانت کوي؟

قربان گلدې ورو خپل سر وخواوه او ویې ویل: موږ ټول د پیسو لپاره جاسوسي ته چمتو یو، زه، ته، او د جند د امیر د سپرو مشر.

بالخاش وویل: خو زه د پیسو غلام نه یم! د انتقام لپاره دا کار کوم.

قربان گلدې په حیرانتیا سره وپوښتل: انتقام؟ د چا څخه؟

بالخاش ورو د هغه پر اوږه لاس کېښود او ویې ویل: ملگریه غوره به وي چې موږ دواړه یو د بل شخصي ژوند په اړه خبرې ونه کړو. موږ د سوباتای لپاره کار کوو، او موږ باید د یو بل د تېر وخت په اړه هیڅ و نه پوهیږو؟ زه هڅه کوم چې د شپې د مخه کله د "جند" ښار تر شا پرېږدم، او لاړ شم شاید نور هېڅکله دلته را نشم او تا ونه وینم.

نو زموږ دواړو لپاره غوره همدا ده چې چوپتیا اختیار کړو او یوازې خپل مأموریت

ته پام وکړو. ته په "جند" کې یې او زه په "اترار" کې دواړه د مغول خان لپاره کار

کوو. هغه یو فتح کوونکی سړی دی، ډېر ژر به ټوله نړۍ د هغه د سپرو آسونو تر پښو

لاندې ولږېږي. هغه یو دوزخي سړی دی، نه رحم پېژني، نه شفقت.

قربان گلدې، چې خپل نظر یې د بالخاش پر خوله ټینګ ساتلی و، وویل: ته یو

بې ساري ویناوال یې!

بالخاش موسکی شو او ویې ویل: ته د داسې څه په اړه خبرې کوي چې په ما کې

بيخی نشته.

قربان گلدې- زه يوازې دا فکر کوم چې ته بايد د "اترار" له لور پورو او شهزادگانو څخه اوسپړی.

بالخاش- نه، ته تېروتنه کوي زه د "اترار" د عادي خلکو څخه يم.
قربان گلدې خپل ځای بدل کړ او ويې ويل: ما تر اوسه هېڅکله عمر کې ستا په شان بې پروا سړی نه وو ليدلی. ته مغول خان يو دوزخي انسان گڼې. که دا خبره سوباتای ته ورسېږي، هغه به تا ژوندی پرېنږدي.

بالخاش په بې پروا انداز وويل: زه نه له سوباتای وېرېږم او نه د هغه له نورو ملگرو څخه، هغوي ټول دوزخي دي، حتی زه او ته، چې ورسره يوځای شوي يو او مرست ورسره کو.

قربان گلدې په لور اواز وخنډل او ويې ويل: ته عجيب انسان يې.
بالخاش- زما څخه عجيبتر خو ته يې چې بېخايه زموږ دواړو وخت ضايع کوي.
قربان گلدې- زه دې ته فکر کوم چې تا څنگه د ښار سره بلد کړم؟
بالخاش- يوازې د ښار د خلکو او د هغوی د شمېر په اړه راته ووايه.

قربان گلدې يو مزدور سړی وو چې کور يې د مغول خان د جاسوسانو پټنځای گڼل کېده. هغه د ښار د برجونو، دېوالونو او د پوځ د شمېر په اړه معلومات نه لرل، يوازې هغه معلومات يې ورکاوه چې خپله يې درلودل. خو هغه د بالخاش سره ژمنه وکړه چې د امير جند د آس سپرو مشر به د غرمې ډوډۍ لپاره هلته راولي.
بالخاش وپوښتل: ايا فکر کوي چې د آس سپرو مشر به ستا بلنه ومني؟
قربان گلدې په شيطاني انداز وخنډل او ويې ويل: د سرو زرو روپي به هغه دلته راولي، هغه د پيسو لپاره هر کار ته تيار دی هغه له ما هم ډېر معلومات لري، ټول هغه څه چې سوباتای غواړي.

بالخاش- نو تلوار کوه.

قربان گلدې- زه به همدا اوس د يو دليل په موندلو د هغه ليدو ته لار شم.

بالخاش- سمدہ نو ستا تر راتلو زہ به لږ په ښار کې وگرځم.

قربان گلدې هغه یوازې پرېښود او د آس سپرو د مشر د لیدو لپاره ولاړ. خو شېبې وروسته، بالخاش په پوره احتیاط د قربان گلدې له کوره ووت او کوڅې ته ننوت. کوڅه ارامه او تشه وه، نو په ډاډه زړه روان و. کله چې د ښار مرکزي میدان ته ورسېد، پرته له دې چې له چا ویوښتي، د دولتي قلعي (ارک) ته نږدې شو، او بیا د ښار د برجونو او دېوالونو خواته ولاړ. هغه په دقت د ښار د دیوالونو شاوخوا ځایونه وڅېړل.

هغه نږدې و چې خپل مطلوب معلومات ترلاسه کړي، خو لا هم معلومات یې بشپړ نه وو. هغه باید د جند د آس سپرو له مشر سره لیدلی وایې یا د پیسو په وسوسه، یا یې د گواښ کولو له لارې مجبوره کړي ډای چې ټول رازونه ورته ووايي. کله چې بالخاش بېرته د قربان گلدې کور ته د تگ پر لاره د ښار مرکزي میدان ته ورسېد، نو ناڅاپه یې احساس کړه چې یو سړی یې تعقیبوي! هغه د نعل جوړونې یو دوکان ته ودرېد، ځان یې د دوکاندار سره په خبرو بوخت کړ، خو په پټه یې هغه سړی تر نظر لاندې ونیو، چې خو قدمه لرې ولاړ و. د سړي له څېرې ښکاره وه چې د "جند" د خلکو له ډلې نه دی.

بالخاش له ځانه سره وویل: کېدای شي د سوباتای له جاسوسانو څخه وي، چې زما څارنه کوي؟ د دې فکر سره، هغه په ډاډ زړه خپل لاره ته دوام ورکړ. خو هغه سړی لکه سیوری ورپسې روان و، سړی د بالخاش تعقیب ته دوام ورکړ. بالخاش پر خپله لاره روان و، خو فکر یې ټول د دې نامعلوم سړي پر خوا راټول و. هغه هماغه کوڅې ته ننوت، چې د قربان گلدې کور یې په پای کې و. نامعلوم سړی هڅه وکړه چې فاصله راکمه کړي، کله چې هغه د بالخاش څو قدمې ته ورسېد، نو د بالخاش نوم یې واخیست ..

بالخاش لومړی یو دم وډار شو، بیا ودرېد، سر یې شاته واړاوه، او د سړي خواته یې وکتل او په کلک غږ یې ویوښتل: ته څوک یې؟ او له ما څه غواړې؟

سړې د هغه مخې ته ودرېد، سترگې يې د بالخاش سترگو ته ټينگې کړې او وپوښتل: ته بالخاش يې؟

بالخاش په هماغه جدي لهجه وويل: هو زه يم د مطلب خبره كوه. د بالخاش په دې خبره ناخايه هغه سړي خپل بڼي لاس چې تر شا يې نيولى و، راوايست، د چرې نوک يې د بالخاش پر سينه کېښود، او په معناداره موسکا يې وويل: زه به د هغه انعام مستحق شم، چې د ستا د سر لپاره ټاکل شوى.

بالخاش سمدستي موضوع درک کړه او په پوره آرامۍ يې وپوښتل: هغه انعام، چې غاير خان زما په سر ټاکلى څومره دى؟ سړي وويل: زر د طلاو سکي.

بالخاش په مسخره انداز وخنډل او ويې ويل: "و داسې ښکاري چې زه ډېر مهم کس يم، چې غاير خان زما پر سر د طلاو زر سکې ټاکلي؟ سړي چې خپل نظر يې د بالخاش له سترگو نه اړاوه، وويل: ستا پيدا کول، هغه هم د "جند" په ښار کې، زما لپاره يو معجزه وه. اوس حرکت وکړه، زه غواړم تا دارالحکومه ته بوزم!

بالخاش په آرامۍ وويل: نو آخر غاير خان بريالى شو... سړي- ته يو ځان انسان يى.

بالخاش په قهرجنه غږ وويل: خپله خوله بنده کړه.

هغه سړي وخنډل او ويې ويل: تصور به دې هم نه و، چې په دې لري پرتې سيمه کې به زما په گير به راشي؟

بالخاش سترگې ښکته واچولې او ويې ويل: زه تسليم يم، يوازې اجازه راکړه، دسمال مې چې ما خپل تر ملا تړلى خلاص کړم، ځکه سخت يې پeczاب کړى يم. سړي چې خپل د خنجر څوکه د بالخاش پر سينه ايښې وه وويل: ژر شه.

غایر خان چې د بالخاش د ناخاپي تېښتې او د جلا د هغه شاگرد، او د دروازې ساتونکو د وژل کېدو له امله په غوسه و، پرېکړه وکړه چې په هر قیمت چې کېږي بالخاش مړ یا ژوندي پیدا کړي او خپل غوسه ورباندې ماته کړي. هغه فکر کاوه چې بالخاش د مغول خان د جاسوسانو په مرسته له زندانه تېښتېدلی، دا یې د خپلې ادارې کمزوري گڼله او وپریږده چې که سلطان ته دا خبر ورسېږي، د واک بنسټ به یې ولرېږي، نو یې د اترار شاوخوا ټول ښارونو ته مامورین واستول، ترڅو د بالخاش نښه ومومي. هغه اعلان وکړ، که هر چا د بالخاش سر راوړي، نور زر د طلاو سکې به جایزه ورکړي.

خو د هغه مامورین په هر ځای کې ناکام شول، او اوس نوبت هغه مامور ته و، چې په جند کې د بالخاش د پیدا کولو لپاره گمارل شوی و. کله چې دې مامور د جند ښار د برجونو او دېوالونو شاوخوا بالخاش ولید، د خوښۍ نه یې په پښو کې زغم نه و. هغه فکر کاوه، که د بالخاش د اوسېدو ځای معلوم کړي، نو ملگري به یې هم وپېژني، نو یې بالخاش ناخاپه ونیوه. بالخاش ځان داسې وښود، لکه زیات پیاده تگ هغه پغذاب کړی او اوس غواړي خپل تر ملا تړل شوی دسمال خلاص کړي.

هغه چې خپل نظریې د غایر خان د مامور په سترگو کې ښخ کړې و، کرار کرار د خپل ملا څخه د دسمال خلاصول باندې بوخت شو، په همدې حال کې د هغه سرې څخه وپوښتل: ستا نوم څه دی؟

سري په کلک غږ وویل: زما د نوم پر پوهېدو تا ته هېڅ فایده نه رسیږي، کله چې زه تا جلا د ته وسپارم نو هغه وخت د مرگ څخه مخکې به زه ځان دروپیژنم. بالخاش - نو ته غواړې ما د جلا د لاس ته وسپارې؟ سري ځواب ورکړ: دا د اترار د امیر غایر خان حکم دی، آن زه اجازه لرم چې همدلته تا ووژنم.

بالخاش په مسخره خندا وویل: او بیا به زما سر زما د بدن جدا کړي او غایر خان ته به یې یوسي؟

سړې وويل: ما ته ډېر اسانه ده چې دا خنجر ستا په سينه کې ننباسم، خو ته بايد د اترار په لوی ميدان کې د خلکو پر وړاندې ووژل شې، ترڅو ټول وپوهېږي چې د يوه خاين برخليک اخر څه وي؟!

بالخاش په دې فکر کې و، چې څنگه سړي ناڅاپه راگير او له پښو وغورځوي؟ هغه پرېکړه کړې وه، چې هره چالاكي او چل ول به کاروي، ترڅو د دې سړي له منگولو ځان خلاص کړي. بالخاش نه توره درلوده، نه خنجر، خو د ځواک له پلوه له دې سړي سره برابر و. يوازې د يو چل له لارې يې کولای شول، چې د سړي خنجر له لاسه وباسي. کله چې بالخاش د خپل دسمال وروستی غوټه هم خلاص کړ، نو دسمال يې په لاس کې ټول کړ او ناڅاپه يې د سړي پر مخ سخت وار وکړ. ورپسې يې په تيز حرکت، د سړي مټ کلک ونيو، او په ټول زور يې پورته کړ او بيا يې لاندې رابښکته کړ.

سړي چې له دې برید سره ورختا شوی و، لږ شاته لاړ بالخاش په همدې فرصت کې خپل په بل لاس باندی يو قوي سوک د هغه پر شا ورکړ. سړي سره له دې چې کلک او سخت ډبونه يې خوړلې وه خو بيا هم مقاومت يې کاوه خپل تعادل يې له لاسه ورنکړ، او سمدستي يې د بالخاش د مری نیولو هڅه وکړه خو بالخاش د هغه لاس کوم کې چې خنجر وو تاو کړ، سړي څو وارې خپل پر ځان تاو شو خو بالخاش د هغه لاس، چې خنجر په کې و، شاته کش کړ او بيا خپل پر ټول زور سره يې سړي شاته، د ديوال پر لور تېله کړ او سخت يې ديوال خوا ته وواهه. د دې قوي ضربې له امله، د سړي له لاسه خنجر و ولېد.

بالخاش ژر خنجر راوخيست چې په همدې شېبه کې دوه نور کسان چې د جند له خلکو څخه وو، کوڅې ته داخل شول هغوی چې دا صحنه يې وليده، پر ځای ودریدل يوه يې يوه چيغه کړه: څه کوي؟!

بالخاش هغوی ته متوجه شو. بيا يې خنجر د غاير خان د مامور پر اوږې وواهه، هغه

یې زخم کړ او ویې ویل: لار شه او غایر خان ته ووايه چې ډېر ژر به زه خپله د هغه پسې ورشم. اړتیا نشته چې زما د سر لپاره جایزه وټاکي!

د غایر خان مامور، چې د وروستي برید له امله تعادل له لاسه ورکړی و، ونه توانېد چې څه ووايي، بالخاش هغه پرېښود، او سپری پر ځمکه راولوېد. کله چې هغو دوو سړیو دا ولیدل، یو یې په لور غږ چیغې کړې: تا هغه وواژه، قاتله. بالخاش پوه شو، چې وضعیت ډېر خطرناک دی، نو له هماغې لارې، چې راغلی و، په تېښته شو، هغه دوه سړي د هغه پسې منډه کړه، حالات ډېر خراب شوي وو. که نیول شوی وای، وژل کېدل یې حتمي وو. اوس یوازینی لار دا وه، چې ځان پټ کړي. بالخاش، چې ساه یې لنډه شوې وه او زړه یې له وېرې په درېدو و، په چټکۍ سره له کوڅې ووت او بله کوڅه کې داخل شو.

خو هغه د ښار د تنگو کوڅو له لارې نه و خبر هغه یوازې هڅه کول چې خپل ځان د هغه دوه نفرو څخه پټ کړي، نه پوهېده چې چېرې روان دی، یوازې د خپل ژوند د ژغورلو فکر یې درلود. څو کوڅې سره تېر راتیر کړل، بیا یې د قدمونو سرعت لږ راکم کړ. په یو ناڅاپي حرکت د یو دیوال تر څنګ ودرېد، څو تازه ساه گانې واخیستې بیا یې سر له کوڅې راویست د هغو دوو سړیو هېڅ نښه نه وه، له ځانه سره یې وویل: حتما ورڅخه ورک شوی یم، زه باید مخکې له دې چې ناوخته شي، ځان د قربان گلدي دوکان ته ورسوم او ټوله کیسه ورته ووايم، بیا یې حرکت وکړ، خو هر قدم چې اخیست نو شاته یې کتل، چې څوک خو یې تعقیبوي نه؟

ناڅاپه یې نظر په یو ځوان ولگید چې له مقابل لوري راتله، نو د هغه څخه یې د بازار پته وپوښتله، ځوان د سر تر پښو ورته وکتل، بیا یې پوښتنه وکړه: تازه راغلی یې؟ بالخاش ژوره شاه واخیست او ویې ویل: زه له ډېر لرې ځایه راغلی یم. ځوان چې د لارې څخه خبر و بازار ته د تلو لاره یې بالخاش ته وروښوده، بالخاش هم په ورښودل شوی لاری حرکت وکړ، بازار ته یوازې یوه کوڅه پاتې وه، هغه ډېر منزل کړی و، منډې یې وهلې وې، او سترې شوی و، کله چې د بازار لومړي سر ته

ورسېد، په احتیاط یې قدمونه اخستل، ځکه پوهېده، چې د غایر خان مامورین به
پېر ژر د ښار ساتونکو ته خبر ورکړي او هره کوڅه به د هغه د پیدا کولو لپاره تلاشي
کړي.

قربان گلدي په خپل دوکان کې، په ارامه ناست و چې ناڅاپه بالخاش دننه شو. قربان
گلدي حیران شو، خو ژر یې ځان راټول کړ. بالخاش چې د یوې ټوټې قیمت یې په
دروغو پوښتنه کوله په کراره قربان گلدي ته وویل: زه په خطر کې یم، ستا کور زما
لپاره خوندي نه دی، بله پناه ځای را پیدا کړه.
قربان گلدي، چې یو هوښیار او زیرک سړی و، د دلیل پوښتنه یې ونه کړه، یوازې یې
ووویل: زما سره راځه.

هغه له دوکانه ووت، بالخاش هم ورپسې روان شو قربان گلدي هغه د ښار
"توخوجولار" سیمه کې د یوه ځوانې فاحشې کور ته بوت، بالخاش ټوله کیسه ورته
بیان کړه. د قربان گلدي څېره د خواشینۍ رنگ واخیست او ویې ویل: زه نه غواړم
وپوښتم چې داترار امیر غایر خان ولې ستا پسې گرځي او غواړي تا ووژني! خو
احساس کوم چې حالت پېر خطرناک شوی ته باید ژر تر ژره له ښاره ووځي.
بالخاش وپوښتل: آیا تا د آس سپرو مشر سره لیدنه وکړه؟

قربان گلدي کرار خپل سر وخوځاوه او ویې ویل: ته کولی شې د ماښام له رارسېدو
سره هغه وگوري.

بالخاش - خو زه غواړم چې د شپې وخت کې له ښاره ووځم.

قربان گلدي ځواب ورکړ: باید صبر وکړې او له خپل پټنځای څخه بهر نشې.
بالخاش چې د کور بڼه یې له لومړي نظره معلومه کړې وه او پوهېدې څنګه ځای دې
پوښتنه وکړه: هغه ښځه چې زموږ لپاره یې دروازه خلاصه کړه څوک ده؟
قربان گلدي په یو شیطاني موسکا وویل: زه او د اسونو سپرو مشر پېر شپې دلته

راځو او دا ځوانه فاش*ش جنی زموږ ښه پالنه کوي، هغه همدا اوس ځان ستا د خدمت لپاره چمتو کوي.

بالخاش چې نه يې غوښتل له چا سره واوسي په تلوار وويل: خو زه يوازې پاتې کېدل غواړم.

د بالخاش په خبرې قربان گلدي په حيرت وويل: ای کاش زه پوهېدلی شوم چې ته اخر څه ډول سرې يې؟

بالخاش- ډېر ژر به پوه شې مخکې له دې چې له ښاره ووځم.

او ورپسې زياته کره: او هو يوه بله غوښتنه مې هم درلود، هغه جنی ته ووايه هېڅوک نه کور ته پرېږدی او نه هم زما کوټي ته.

گلدي اوږې پورته واچولې او ويې ويل: سمه هر رقم چې ستا زړه غواړي.

بالخاش- زه يوازې غواړم چې ما د ښار له خبرونو خبر کړي.

قربان گلدي له خونې ووت، ځوانه انجلۍ چې د ده د وتلو سره د ده لاره بنده کړه وغوښتل چې څه وپوښتي خو قربان گلدي له دې مخکې چې هغې څه ووايي، وويل: هغه يوازې پرېږده، زه ژر بېرته راځم.

کله چې شپه شوه، بالخاش د کوټې له کړکۍ څخه کوڅې ته ټوپ کړ. يو څو شېبې د ځوانې انجلۍ د کور ديوال ته نژدې ودرېد، ترڅو ډاډ ترلاسه کړي، چې څوک يې نه وينې. بيا يې په تېزۍ او احتياط سره ځان له هغه ځايه لرې کړ. هغه يو خطرناک پلان درلود، داسې پلان، چې که لږ غلطې ورڅخه شوې وای، نو راز به يې افشا شوی وای، او ژوند به يې هم له لاسه ورکړی وای، بالخاش له څو کوڅو تېر شو تر دې چې د ښار منځني ميدان ته ورسېد هغه مخکې فکر کړی و، چې قربان گلدي به د شپې ناوخته د اسونو د سپرو مشر د انجلۍ کور ته راوړي، او تر هغه وخته به دی خپله دنده سرته رسولې وي.

هغه د سهار پر مهال، چې ښار ته يې چکر واهه، د دارالحکومه مخې ته هم تېر شوی و. هغه اوس د هغه ځای لاره پېژندله، نو اړتيا يې نه درلوده، چې له چا پوښتنه وکړي.

دی سره له دې چې په ډېر خطرناک حالت کې و، د ښار حاکم ته د ورتلو پریکړه یې نیولی و کله چې د دارالحکومه د لویې دروازې مخې ته ورسېد، ودرېد او نظر یې هغه اوږد قد لرونکي ساتونکي ته واچاوه، چې د دروازې مخ ته ولاړ و. بالخاش سره له دې چې خپل پلان یې تازه جوړ کړی وو او په ذهن کې تکرار کاوه خو بیا هم ډاډمن وو او هېڅ د وېرې احساس یې ونه کړ.

هغه د کلک قدمونو سره داسې روان و چې ډېر په بیړه ښکاره نشي خو ساتونکي یې مخه ونيوله په زوره یې وپوښتل: ته څوک یې؟ او دلته څه کوی؟ ای پردي سړي؟ بالخاش، په کلک لهجه ځواب ورکړ: زه له اترار څخه راغلی یم، او د حاکم صیب لپاره مې مهم پیغام راوړی.

ساتونکي له سره څخه تر پښو ورته وکتل بیا یې وویل: دلته ودرېږه، زه د ساتونکو مشر ته خبر ورکوم.

بالخاش، په همغه کلک لهجه وویل: ژر شه، تلوار وکړه.

ساتونکی د لویې دروازې ترڅنګ یوه کوچنۍ خونه ته ننوت لږ وروسته د منځني قد لرونکي یو سړي د هغه سره راووت د ساتونکو مشر بې پروا او مغرورانه چلند درلود بالخاش ته نږدې شو، او په بې احترامانه لهجه یې وپوښتل: له کومه راغلی یې؟

بالخاش پرته له ځنډه ځواب ورکړ: زه د اترار له ښار څخه راغلی یم او د اترار د امیر د غایر خان لخوا مې د حضرت حاکم لپاره مهم پیغام راوړی.

دساتونکو مشر په مسخره توګه وخنډل او ویې ویل: حتماً هم د هغه دنیا سر څخه تر دی ځایه د پښو په زور دی مزل کړی؟

بالخاش- نه، زما آس بازار ته نږدې د چایخانی په طویله کې دی، هغه د دومره مزل وروسته سترې شوی وو، نو زه مجبور شوم هغه پریږدم او پیاده ځان را ورسه وم تر څو د غایر خان پیغام حضرت حاکم ته ورسوم.

د ساتونکو مشر- پیغام دی ماته ووايه زه به یې د هغه تر غوږ ورسه وم.

بالخاش، بی له ځنډه وویل: نه، زه مامور یم چې خپله شخصاً د حاکم حضور ته ورشم.

د ساتونکو مشر په فکر کې شو، هغه د بالخاش په خبرو شکمن و خو په بشپړه توګه یې هم نه شوای رد کولی ځکه هیڅ شک نه و چې بالخاش د اترار له خلکو څخه دی. نو و یې پوښتل: ستا نوم څه دی؟
بالخاش پرته له ځنډه ځواب ورکړ: زما نوم محمد مهدي دی! زه د اترار د امیر غایر خان د ساتونکو مشر یم.

د ساتونکو مشر چې د دې نوم او منصب په اورېدو حیران شوی و، ځان یې لږ را سم کړ او په درناوي یې وویل: زما سره راځی.

د ساتونکو مشر مخکې روان شو او بالخاش یې هم تر شا، هغوي له لویې دروازې تېر شول.

دساتونکو مشر وویل: حضرت حاکم دا مهال حرم سرای ته تللی دی باید د حاجب له لارې ورته خبر ورکړم.

بالخاش وویل: بیرې وکړه، زه باید همدا شپه بیرته اترار ته ولاړ شم.

د ساتونکو مشر چې ظاهراً د بالخاش د منصب او داسی تلوار څخه متاثره شوی و وپوښتل: ایا هلته جګړه پیل شوی؟
بالخاش - جګړه؟ نه هر څه امن دي.

د ساتونکو مشر وویل: ما فکر کاوه شاید د مغول خان پوځ زموږ پر هېواد برید کړی وي.

بالخاش په مسکا لنډ وخنډل او ویې ویل: مغول خان هېڅکله داسې غلطی نه کوي.
دواړه وخنډل...

لږ وروسته دواړه د حرم سرای دروازې ته ورسېدل، د ساتونکو مشر دروازه وټکوله.

لږ وروسته یو غلام هلک دروازه خلاصه کړه. د ساتونکو مشر هلک ته وویل: حاجب ته خبر ورکړه، چې یو مهم امر رامنځته شوی، او زه غواړم ورسره ووينم.

غلام د حرم سرای دننه لاړ. پېر وخت نه و تېر شوی، چې بېرته راستون شو او وویل:

حاجب ستاسو د راتگ په تمه دی.

دواړه د دروازې څخه تېر شول او د یو پراخ دهلیز ته ننوتل، په دهلیز کې د دواړو خواوو څراغونه ایښي وو، چې فضا یې د روښنایۍ لاندې نیولې وه. کله چې د حاجب کوټي ته داخل شول بالخاش یو زور سپری ولید، چې د کوچني تخت پر سر ناست و دا سپری بل څوک نه بلکې حاجب و!

حاجب، چې خپله څیره یې بالخاش ته اړولې وه د ساتونکو له مشر وپوښتل: دا ځوان څوک دی؟

د ساتونکو مشر وویل: قربان محمد مهدي د اترار دامیر غایر خان د ساتونکو مشر دی. هغه د امیر له لوري د حضرت حاکم لپاره یو مهم پیغام راوړي، او د لیدنې اجازه غواړي.

حاجب، لږ وڅوڅېد، بیا یې وویل: زمونږ ښار ته ښه راغلې محمد مهدي! د اترار امیر پیغام څه دی؟

بالخاش له لږ ځنډ وروسته په درنښت وویل: قربان زه دنده لرم چې د امیر پیغام شخصاً د حضرت حاکم غوږونو ته ورسوم.

حاجب مسکا وکړه او له خپل تخته راکوز شو او ویې ویل: که داسې ده نو د غایر خان پیغام به ډېر مهم وي خدای دې وکړي چې د هغه په پیغام حضرت حاکم او د جند خلک خیر ومومي.

بالخاش وویل: همداسې ده د حضرت حاکم او د جند د خلکو خیر او مصلحت په همدې پیغام کې دی.

حاجب سر وڅوڅاوه بیا یې وویل: زه همدا اوس حضرت حاکم ته خبر ورکوم چې ستا لیدو ته حاضر شي.

هغه د کوټې یوې کوچنۍ دروازې ته لاړ، دروازه یې خلاصه کړه، او له هغې واوښت. د ساتونکو مشر د بالخاش لور ته وکتل او ویې ویل: ډېر ژر به موږ ټول د اترار د امیر د پیغام څخه خبر شو.

بالخاش- امکان لری حضرت حاکم تا د یو دندی لپاره مامور کړی!

د ساتونکو مشر حیران بالخاش ته وکتل او ویې پوښتل: څنگه ماموریت؟
بالخاش موسکی شو او وویل: ژر به پوه شې.

د ساتونکو مشر- خو ای کاش ژر پوهه شوی وای ترڅو ځان مې ورته تیار کړی وای.
همدغه وخت کې حاجب له دروازې دننه شو او بالخاش ته یې وویل: حضرت حاکم د
اتراامیر غایر خان سره د دوستۍ او ښې اړیکو له امله ته لیدو ته منلي یې راځه له
ما سره.

بالخاش په درنښت ځواب ورکړ: زه د هغوی د احسان مندوی یم.

هغه د حاجب شاته لاړ، دواړه له دهلیزونو تیر شول، تر دې چې یوه پراخ تالار ته
ورسیدلپه تالار کې د لویو څراغونو رڼا خورېده حاجب د یوې لویې دروازې مخې ته
وږېد. خو ځله یې دروازه وټکوله بیا یې دروازه خلاصه کړه او دننه ننوتل دا یوه
مجلله خونه وه فرشونه قیمتي وو، او د چت له لویې چلچراغ څخه ځلانده رڼا
خپړېده د کوتې په منځ کې د جند حاکم ولاړ و، هغه د منځني عمر سړی و، او خپل
لاسونه یې د شا خواته تړلې و. حاجب او بالخاش دواړو د احترام لپاره سرونه ورته
تیت کړل.

حاکم په درانه نظر بالخاش ته وکتل او ویې ویل: رانژدې شه محمد مهدي!

بالخاش ورو ورو وړاندې لاړ او کله چې نږدې شو نو یو ځل بیا یې تعظیم وکړ.
حاکم خپلې کوتې د ږیرې منځ ته یووړې بیا یې وویل: زما د ورور غایر خان پیغام
څه دی؟!

بالخاش یو نظر حاجب ته واچاوه چې حاکم یې وپوهو چې باید یوازې پاتې شي،
حاکم، سر و خوځاوه بیا یې حاجب ته وویل: موږ یوازې پرېږده.

حاجب، په درناوي شاته شاته ووت، حاکم بالخاش ته وکتل او ویې ویل: اوس کولی
شې هر څه په راحت خیال ووايې.

بالخاش خپل سر پورته کړ غږ یې ښکته کړو او ویې ویل: د مغول خان جاسوسان
ستاسو ښار ته راننوتی.

حاکم حیران شو او ویې ویل: زه به سمدلاسه امر وکړم چې ټول ښار تلاشي شي او د ښار دروازې کلکې وټرې ترڅو هر مشکوک کس راو نیول شي.

بالخاش په زیرکتیا وویل: دا بې فایدې ده ځکه هغوي د مغولو نفران نه دي! بلکې ستاسودوو کسان دي چې د طلا په بدل کې د دوی لپاره جاسوسي کوي.

حاکم ژر پوښتنه وکړه: دا دوه خیانتکاران څوک دي؟

بالخاش ځواب ورکړ: یو قربان گلدي دی د ابریشمو ټوټو سوداگر، او بل هم ستاسو د اسونو د سپرو مشر.

حاکم د حیرانتیا له امله خوله نیمه خلاصه کړه او ویې ویل: نه دا ناممکن ده که دا حقیقت ولري زه به پرې نږدم چې هغوي د سبا لمر وویني، زه به همدا شپه امر وکړم چې دواړه اعدام شي، خو اصل کیسه څه ده؟

بالخاش د دروغو یو کیسه جوړه کړل او حضرت حاکم ته یې داسي پیل کړل: د اترار امیر غایر خان جاسوسانو یو مغولي جاسوس راو نیوچ، هغه جاسوس د شکنجو لاندې، د قربان گلدي او ستاسو د اسونو سپرو مشر نومونه یاد کړل، د هغه وروسته غایر خان ماته امر وکړو چې ځان د یو مغول جاسوس په توګه معرفی کړم او دلته راشم او د هغه دواړو سره اړیکه ونیسم ترڅو معلوم کړم چې ایا هغه جاسوس موږ ته رښتیا ویلي او کنه؟

بالخاش لږ خاموش شو بیا یې وویل: ما هم د امر سره سم همغه کار وکړو او نن ماښام زه د هغه دواړو جاسوسانو لیدو ته ورځم.

حاکم د قهر نه خپل مټ کلک ونيو او ویې ویل: زه همدا اوس امر کوم چې هغه دواړه راکیر او اعدام کړي.

بالخاش - که اجازه راکړي دا کار به زه وکړم.

حاکم - څه کار غواړي وکړي؟

بالخاش چې د زیرکۍ له لارې یې خپله نقشه عملي کړې وه وویل: زما د ملاقات ځای د هغوی سره د یو فاکتور په "توخوجولار" سیمه کې دي شاید همدا اوس چې زه ستاسو سره په خبرو لګیا یم هغوی راغلی اوسیدي.

حاکم چې دا خبری واوریدل له غوسې څخه په ماڼي کې په گرځېدو شو، خو شېبې وروسته د بالخاش مخي ته ودرېد او وېې پوښتل: ستا په نظر زه باید څه کار وکړم؟ دا حالت زه نشم زغملی! د دوی وینه باید تویه شي.

بالخاش وویل زه هم د همدی کار لپاره راغلی یم او بیا یې خپل پلان حاکم ته تشریح کړ، چې څنګه به قربان ګلدی او د اسونو د سپرو مشر ته د هغوی د کړی خیانت سزا ورکړي.

حاکم قانع شو هغه خپل لاس د بالخاش پر اوږه کېښود او وېې ویل: زه درنه مننه کوم محمد مهدي!

بالخاش، سر تپت کړ او وېې ویل: موږ ټول د سلطان خدمتګاران یو. حاکم موسکی شو: آفرین سبا د ماسپښین ډوډۍ زما مېلمه یې.

بالخاش سر وښوراوه: مننه، قربان خو زه باید همدا شپه اترار ته ستون شم.

حاکم- خپل تګ بل سبا ته پاتي کړه.

بالخاش په درناوي وویل: که اجازه راکړئ زه باید همدا نن شپه له ښاره ووځم.

حاکم ژوره ساه واخیسته بیا یې وویل: ځکه چې مامور یې نو ډېر ټینګار درباندي نکوم، د تلو وخت کې زما ځانګړي ګوتمه د حاجب څخه واخله تر څو د ښار دروازی درته بغیر د کوم ستونزي څخه خلاصه کړي.

بیا یې دواړه لاسونه سره ووهل حاجب دننه راغی، حاکم امر وکړ چې د ساتونکو مشر ژر تر ژره ورولیږي او همدا راز هغه ځانګړي ګوتمه محمد مهدي ته ورکړل شي، چې د تګ وخت کې د جند دروازی ورته خلاصی کړي. ډیر ژر د ساتونکو مشر حاضر شو حاکم هغه د بالخاش اختیار ته وسپاره او ورته وېې ویل: ته باید د محمد مهدي له امرانو څخه پیروي وکړې.

بالخاش، چې د محمد مهدي په بڼه یې حاکم غولولی و، د دې لپاره چې پلان یې بریالی روان و، له خوشحالی نه په ځان نه پوهیده، بالخاش د تالار څخه د وتلو پر مهال ودرېد او پوښتنه یې وکړه: ایا د اترار امیر پاره کوم پیغام لری؟

حاکم وویل: زما گرم سلامونه زما ورور ته ورسوه او ورته ووايه چې ژر به يو استازی، د داسې ډالېو سره چې د هغه مقام ته مناسبه وي، وروليږلم، د هغه د داسې احسان په بدل کې.

هغوی له تالار څخه ووتل بالخاش ځانگړی گوتمه له حاجب څخه واخيست او د ساتونکو مشر ته يې خپل پلان تشریح کړ. هغه چمتووالی ونيو او له حکومتي ماڼۍ څخه ووت...

بالخاش په تیزی سره د هغې لارې په لور حرکت وکړ چې راغلی و. هغه اټکل کاوه چې شاید قربان گلدي او د اسونو سپرو مشر به د ځوانې انجلۍ کور ته داخل شوي وي. هغه د خپل غيابت لپاره يوه بهانه برابره کړې وه او باوري و چې هغوی به پرې شک ونه کړي. خلوت کوڅې يې په چټکۍ سره تر شا پرېښودې، او له خپلې کړې کارنامې څخه راضي او خوشحاله ښکارېده. کله چې د ځوانې انجلۍ د کور دروازې ته ورسېد، خپل د خونې کړکۍ يې تياره وليده، په خپل ذهن کې يې وویل: هغوی لا هم نه دي راغلي.

دروازه يې کرار ووهل لږ وروسته، ځوانې انجلۍ دروازه پرانيسته، بالخاش کور ته ننوت، انجلۍ دروازه بنده کړه او پوښتنه يې وکړه: چيرته وي؟ بالخاش د هغې د فکر اړولو لپاره خپل لاس د هغې پر اوږه کېښود او ويې ويل: زه لارم چې خپل آس وگورم، د سهار راهيسې مې چايخانه کې يوازی پريخودی وو.

بيا يې ځوانه انجلۍ په دواړو لاسونو پورته کړه، هغه يې ښکل کړل او په خدا يې وویل: کاش زه دلته لږ نور هم پاتې کېدای شوی.

ځوانه انجلۍ چې پر هيچان راغلې وه وویل: تر هغو چې قربان گلدي راځي، موږ وخت لرو، راځه ما خپل خونې ته دې بوځه او د هغه شرابو څخه يو غورپ وڅکه کوم چې ما ستا لپاره تيار کړي دي.

بالخاش هغه خپل خونې ته بوتله په نرمۍ يې پر بستر کېښوده، او خپله د هغې تر څنګ پريوت کله چې يې د ځوانې انجلۍ سترګو ته وکتل نو د دې لپاره چې د هغې دعوت د شرابو لپاره رد کړي په چالاکې وويل: زه بغير د شراب څښلو څخه ستا دوه سترګو مست کړم ته فکر کوې چې شراب به ما ته له دې څخه لا زياته نشه راکړي؟

ځوانه انجلۍ چې دا ډول خبرې ورته نوې وې، فکر وکړ چې خپل د خوښۍ سرې يې موندلې، د هغې له سترګو د خوښۍ او ښکې را وبهېدې، زړه يې له هيچانه په تېږدو شو. هغې له شوقه خپل لاسونه د بالخاش شاوخوا تاو کړل، سر يې ښکته کړ او بالخاش يې ښکل کړو، خو بالخاش يوازې لوبه کوله. هغه غوښتل چې د خپل غيابت پټولو لپاره د ځوانې انجلۍ احساسات داسې راوپاروي چې بل څه ورته مهم ښکاره نشي. هغه په خپل نيت کې بريالی شوی و. اوس ځوانه انجلۍ په بل حالت کې وه، او د بالخاش پرته يې بل هېڅ نه ليدل هغې يوازې د دغه صحنې او بالخاش په اړه فکر کاوه چې د هغې تر څنګ پروت و او د هغې ويښتيا يې نازول.

ځوانه انجلۍ له بستري څخه را ولاړه شوه، يو جام يې له شرابو ډک کړ او بالخاش ته يې ورکړ.

ځوانه انجلۍ - زه غواړم د شرابو اثر ستا په سترګو کې ووينم. بالخاش چې پوهېده يو جام شراب هغه نه نشه کوي نو په يو ځل يې پر سر واړو او تش يې کړ. ځوانې انجلۍ خپل کالی و باسل او خپل بدن يې بربنډ کړ نيمه لوڅه د بالخاش مخې ته ودرېده ورو وڅرخېده، او د هغې سينه د حرکت پر مهال لږ ولرېږده، چې دا صحنه بالخاش ته لا جذابه ښکارېده. بالخاش چې ځان يې داسې ښودلو لکه ځوانې انجلۍ چې پر هيچانه راوستی وي وويل: کالې دې واغونده...

ځوانې انجلۍ يو غورږ شراب وڅښل، مسته خندا يې وکړه او د بالخاش غېږ ته يې ځان وغورځاوه همدا چې غوښتل يې بالخاش ښکل کړي د دروازې ټک ټک پورته شو. لکه چې ځوانې انجلۍ هېڅ دا غږ نه و اورېدلی، ځکه لا هم د بالخاش د ښکل کولو نيت يې درلود خو بالخاش هغې ته وويل؛ دروازه ټکېږي!

خوانې انجلۍ وخنډل او ويې ويل: قربان گلدي يو چاغ سپرې دى، پرېرېده چې د دروازې تر شا پاتې شي.
بالخاش - نه، ورځه دروازه پرانيزه.

خوانه انجلۍ چې لا هم په خپل جذباتو کې غرقه وه وويل: خو تا زه هغسي مسته نكړم ځنگه چې ما غوښتل!

بالخاش له ځايه پورته شو او ويې ويل: ته همدلته پاتې شه، زه دروازه خلاصوم.
خوانې انجلۍ وخنډل ځان يې لږ تاو كړ آه يې وايست، او نور يې هېڅ ونه ويل داسې معلومېده لكه چې د بلې نړۍ فكرونو ته تللې وي، او بل هېڅ شى يې پام ته نه و. بالخاش د هغې له خونې ووت او دروازه يې پرانيسته. قربان گلدي او د اسونو د سپرو مشر ولاړ وو. بالخاش د قربان گلدي خوا ته وكتل او ويې ويل: ما ويلي هم وه درته چې زه بايد له ښاره ووځم، بيا ولې دومره ناوخته راغلي؟

د اسونو د سپرو مشر چې يو غښتلي سپرې وو رامخكي شو او ويې ويل: قربان گلدي ملامت نه دى زه وم چې هغه مې ودرولو.

قربان گلدي د بالخاش نه وپوښتل: هغه چېرته ده؟
بالخاش ځواب ورکړ: هغه بيده ده.

قربان گلدي د سپرو مشر ته اشاره وکړه: مهربانۍ راځی.

هغوى هماغې خونې ته داخل شول چې بالخاش څو شېبې وړاندې ترې د كړكۍ له لارې كوڅې ته ټوپ وهلى و. د سپرو مشر خپله توره د ملا له څخه جلا كړه او د ځان تر څنگ پر فرش كېښوده.

قربان گلدي هم د هغه ترڅنگ كېښناست. بالخاش د دوى مخې ته ودرېد، د اسونو د سپرو مشر ته يې وكتل او وپوښتل: ستاسې نوم څه دى؟
قربان گلدي تر هغه وړاندې شو او ويې ويل: عبدالغفور.

بالخاش په مصنوعي موسكا وويل: مغول خان كه زموږ په څېر هوښيار او چالاک مامورين ولري، نو ډېر ژر به پر ټوله نړۍ واکمن شي.

عبدالغفور ځواب ورکړ: له کومه معلومه ده؟

بالخاش په لنډه خندا وويل: له دې ځايه چې تاسو د جند ښار تر ټولو مهمې پوځي معلومات ما ته راکوئ، او زه هغه چاته رسوم، چې اړتيا ورته لري. دا بسنه نه کوي؟

عبدالغفور قربان گلدي ته وکتل او ويې ويل: بهر وگوره.

قربان گلدي له ځايه پورته شو د خونې دروازه يې پرانيسته بهر يې وکتل بېرته دروازه بنده کړه او ناڅاپه يې خپل ځان د بالخاش پر لور وغورځاوه، بالخاش هماغه شېبه احساس کړ چې دوی د هغه او د حاکم د ملاقات په اړه پوهېدلي دي او غواړي دي ووژني، خو هغه ژر ځان سمبال کړو په پوره مهارت يې قربان گلدي له خپل سره راواړاوه او پر فرش يې وغورځاوه، بيا په چټکۍ له ځايه پورته شو، خپل خنجر يې له غلافه راوايسته

هممهاله عبدالغفور، چې خپله توره يې د څنگ سره ايښې وه، له ځايه ودرېد او په غوصه يې وويل: ته به له دې ځايه ژوندي ونه وځي، ځان زه ستا له هر څه خبر يم! ستا د حاکم سره ملاقات او هغه نقشه چې تا جوړه کړې، ما ته ټول معلومات را رسېدلي دي.

بالخاش يو گام شاته شو او په غوصه يې وويل: زه خوشحاله يم چې نن شپه به تاسو ځانان په خپلو لاسونو نيست او نابود کوم. بالخاش ته بله لاره نه وه پاتې که له دوی څخه يو هم ژوندي پاتې کېده، نو د هغه او د حاکم د ملاقات راز به يې سوباتای ته رسولى وای، هغه بايد په هر قيمت دا دواړه له منځه وړي او له ښاره تښتيدلى وای.

عبدالغفور چې توره يې د بالخاش پر لور نيولې وه، ناڅاپه پرې حمله وکړه! بالخاش چې خپل د ژوند په اوږدو کې يې ډېر دا ډول صحنې ليدلې وې، په مهارت ځان شاته کش کړ. د عبدالغفور توره د دېوال سره ولگېده! بالخاش همدا فرصت غنيمت وگاڼه، او خپل د تېره خنجر په وسيله يې د عبدالغفور ښي اوږې ته ضربه ورکړه، بيا په چټکۍ د قربان گلدي پر لور وروگرځېد، چې خنجر يې په لاس کې وه، خو حيران ولاړ و.

بالخاش د هغه پر نس زورور لغته ووهله! قربان گلدي د درد له امله پر ځمکه ولوېد. جنگ لا سخت او خونړی کېده، هر یو یې هڅه کوله چې بل له منځه یوسي. بالخاش د خپل ملي غرور لپاره جنگېده! دا یوه سخت او د بریښنا پشان تیر جگړه وه، داسې جگړه چې یوازینی پای یې مرگ و. هغه باید دا دواړه ځاننان له منځه وړي وای. عبدالغفور یا قربان گلدي، که هر یو ژوندی وتښتېده، نو د بالخاش د مرگ حکم به یې لاسلیک کړی و. د جاسوسانو لاسونه اوږده وو، مغول به هغه ژوندی نه پرېښود. په همدې سختو شېبو کې، چې بالخاش هڅه کوله دواړه خپل دښمنان ووژني، ناڅاپه یې د سایان نوم په ذهن کې تیر شو. هغه په یاد راوړل چې څنگه سوباتای هغه د خیانت په سزا ووژه.

د بالخاش چالاکی او تیز حرکاتو هغه دواړه حیران کړي وو، کله چې قربان گلدي د عبدالغفور وینه بهېدلی اوږه ولید، نو د وېرې احساس یې وکړ، هغه یوه شو چې د ده سیال دا اتراري ځوان، بې رحمه، چالاک او له مړینې نه وېرېدونکی کس دی، د قربان گلدي مخ د وېرې له امله بې خونده ښکارېده، هغه چې د بالخاش له سختې لغتې وروسته پر ځمکه غورځېدلی و، اوس یې خنجر په لاس کې لږزېده او ویره چې د هغه د بدن هر رگ ته ننوته، د سترگو له بڼو یې لوستل کېده. عبدالغفور چې لا هم خپله توره په لاس کې نیولې وه، د یو تیز برید لپاره چمتو و!

هغه هڅه وکړه چې بالخاش ته یو مرګونی کوزار ورکړي، بالخاش چې د جگړې چلونه یې ښه زده وو په احتیاط د مناسب فرصت په لټه کې و، تر څو خپل دویم ضربه هم پرې وکړي. عبدالغفور، چې سخت ژوبل و د غوسې او درد له امله چیغه کړه- گلدي وار ورباندې وکړه فرصت مه ورکوه وې وژنه.

خو قربان گلدي چې بدن یې له وحشت له لاسه لږزېده بغیر د کوم حرکت ځای پر ځای ولاړ وو، هغه نه د کور څخه د وتلو توان درلود او هم د جگړې، ځکه پوهېده چې بالخاش ترې پیاوړی دی بالخاش په قهرجن غږ وویل: تاسو دواړه ځاننان باید لکه سپي ووژل شئ.

عبدالغفور، چې د مرگ له ويرې يې عقل له كاره لوېدلی و، چيغه كړه: زه به سوباتای ته ستا د قتل خبر ورکړم.

او ناڅاپه يې حمله وكړه، خو بالخاش ډېر چالاک و، د عبدالغفور د تورې مټ يې په هوا كې ونيو. عبدالغفور د خپل ټول توان سره هڅه وكړه چې لاس خوشې كړي، خو بالخاش ته دا ښه فرصت و هغه خپله بله لاس، چې خنجر پكې وه، پورته كړه...

او په بيحد سرعت سره يې د عبدالغفور په نس كې ووهل، خنجر يې تر لاستي د هغه په نس كې ښخ كړ، بيا يې ژر را وايسته، عبدالغفور د درد څخه سخت چيغې وهلې د هغه توره له لاسه ولوېده، دواړه لاسونه يې د خپل ژوبلې شوې گېډې پر سر كېښودل، خو وينه له گوتو راتوبېده. سترگې يې د مرگ له وېرې پراخې شوې يو، دوه قدمه شاته ولاړ، بيا پر گونډو باندي شو او ناڅاپه پر سينه ولوېد يو ځل يې بدن وخوځېد بيا بې حركته پاتې شو. عبدالغفور مړ شو!

قربان گلدي چې پخپله د دې جگړې پيل كړی و، اوس بې وسه او بې وسلې پاتې و. هغه د ځان سره فكر وكړ كه بالخاش وويني چې زه وسله نه لرم نو شايد رحم به راباندي وكړي، هغه پوهېده چې د مرگ او ژوند ترمنځ يوازې څو شيبې فاصله لري. بالخاش، چې لا هم د قهر او غوسې په اور كې سوځېده ورو يې وويل: اوس نو ستا نوبت دی ځان.

قربان گلدي چې له مرگه سخت ډارېده، خپل لاسونه پورته كړل او په زاريو يې وويل: نه... نه ما مه وژنه عبدالغفور زه مجبور كړم دا كار وكړم.

بالخاش چې د هغه درواغو ته متوجه و ترې وپوښتل: بغير له تاسو دوو، نور څوك د مغولو لپاره جاسوسي كوي؟

قربان گلدي چې د ويرې له امله يې ژبه بنده شوې وه قسم ياد كړ چې بغير له ده او عبدالغفور څخه نور څوك نه پېژنی.

بالخاش بيا وپوښتل: تاسو څنگه له مغولو سره اړيکه نيسي؟

قربان گلدي چې اوس يې ژبه له ډاره سخته گرځېده، په وېرېدلي غړي يې وويل:

هغوی هر څو میاشتي وروسته د سوداګرو په جامو کې 'جند' ته راتلل او زموږ څخه یې معلومات ترلاسه کول.

بالخاش، چې د خیانت د دغه تسلسل له اورېدلو نور هم قهرېدلی و، چیغه کړه: او تاسو ځاننانو به د دې خبیثانه کار په بدل کې پیسې ترلاسه کولې کنه؟
قربان ګلدي چې اوس یې زنگونونه لږېدل او له سترګو یې اوښکې بهېدلې، ژر وویل: بله چاره نه وه که مې دا کار نه وای کړی، هغوی به زه وژلی وای.
بالخاش چې نور یې د قربان ګلدي بېل ناشوني بلل، د خپلو غوسه ناکو سترګو سره ورته وکتل او په سخت غږ یې وویل: اوس زه تا وژنم، ځاننه.
قربان ګلدي چې نور یې د مرګ سیوری له نږدې حس کاوه، د لږېدلو شونډو سره ورو ویل: ما ژوندی پریږده قسم خورم چې سبا سهار به له دې بېاره ولاړ شم او ځان به پټ کړم، نور به هېڅکله مغولو ته کار ونکړم.

خو بالخاش چې د خیانت سزا یې معلومه کړې وه په جدیت وویل: نه، ته باید ووژل شې!

د دې خبرې سره سم هغه د خپل لاس خنجر کلک ونيوه، هدف یې وټاکه او د قربان ګلدي د زړه پر لور یې وغورځاوه. خنجر د هوا سینه څېره کړه او د ځاین په زړه کې ښکته شوه قربان ګلدي د یوه نرۍ چیغې سره پر ځمکه وغورځید څو ځله وښورېده، بدن یې شخ شو او بیا د تل لپاره خاموش شو. بالخاش چې د بریا احساس یې کاوه، د افتخار له مسکا سره د قربان ګلدي مړې ته وکتل ورو یې ګامونه واخیستل، خنجر یې د هغه له سینې وایستله، او د هغه پر جامو یې پاک کړ.

بیا یې څراغ راواخیست او له کوټې بهر شو. د ځوانې انجلۍ څخه کوم خبر نه وو لکه چې په ژور خوب ویده وه. بالخاش چې پوهېده نور دلته تم کېدل خطر لري، ځان یې بام ته ورساوه هغه څراغ څو ځله پورته کوز کړدا یوه پټ نښه وه چې د ساتونکو مشر او سرتیري هر کله دا نښه د فاکس د کور پر بام ولیده خپل د کمین له ځایه راووځي او کور محاصره کړي ترڅو قربان ګلدي او د اسونو سپور مشر لاس تړلی

ونیسې، بالخاش د احتیاط له مخې بېرته ژر ښکته شو. او کرار د ځوانې انجلۍ ته ورننووت انجلۍ لا هم بې حرکت په درنه خوب ویده وه، بالخاش چې د هغې داسې کرار خوب ته کتل په آرامۍ یې وویل:

- که دې خبر درلودای چې په کور کې یې څه وحشتناکه پیښه شوې، نو ښایي له وېرې څخه یې سا بنده شوې وای.

ناڅاپه د باندي د اسونو د پښو دروند غږ پورته شو، بالخاش ژر دروازه خلاصه کړه، د ساتونکو مشر له اسه کوز شو، او بالخاش چې څراغ یې په لاس کې و، نښه ورکړه چې نژدې راشي کله چې دواړه مخامخ ودرېدل، بالخاش په آرام خو قاطع غږ وویل: ما نن ماښام د جلا د کار ترسره کړ.

د ساتونکو مشر چې حیران ښکارېده، پوښتنه وکړه: مطلب تا هغوی ووژل؟
بالخاش سر و خوځاوه: هو او که ما لږ غفلت کړی وای، نو هغوی به زه وژلی وای، هغوی د مخه ماته نقشه جوړه کړې وه.

د ساتونکو مشر چې د حاکم امر یې په یاد و وویل: خو حضرت حاکم غوښتل چې دوی ژوندی وویني.

بالخاش چې د خپل کار په سموالي مطمئن و، ځواب ورکړ: چاره نه وه، هغوی پوه شوي وو چې ما له حاکم سره لیدلي وو. که ما هغوی نه وای وژلي، هغوی به زه له منځه وړی وای.

د ساتونکو مشر چې اوس یې د موضوع جدیت درک کړ پوښتنه وکړه: او هغه فاش نجلۍ؟ هغې سره دې څه وکړل؟

بالخاش پوزخند وواهه او وویل: هغه په ژور خوب کېده داسې ښکاري چې له دې ټولو پښو ناخبره وی.

د ساتونکو مشر یو شېبه فکر وکړ بیا یې وویل: خو تا ډېر تلوار وکړه.

بالخاش، چې نه یې غوښتل بحث اوږد کړي و خندل او وېی ویل: که ما یوه شېبه هم ځنډ کړی وای، تاسو به یوازې زما مړې موندلی وای. هغوی ناڅاپي حمله وکړه، که ما

يوه لحظه بې پرواهي کړې وای، زه به اوس ژوندی نه وم.

بيا يې ټينگار وکړ: د ځوانې انجلې سره کار مه لری، زه فکر نه کوم چې هغه دی له دوی سره همکاره اوسېږي؟

د ساتونکو مشر سر و خوځاوه او وويل: سمه ده حرکت وکړه، نور کار ما ته پرېږده. بالخاش - زما آس د بازار مخې ته د چايخاني په طويله کې دی، که ممکن وي يو آس دې راته راکړئ، زه بايد ژر لاړ شم.

د ساتونکو مشر وويل: حضرت حاکم غواړي تاسو وويني، لکه چې غواړي د اترار امير ته کوم پيغام واستوی!

بالخاش په ارامۍ سره سر و خوځاوه او په ځانگړې زيرکۍ يې وويل: زه د حضرت حاکم حکم منم.

د ساتونکو مشر وويل: موږ بايد مړي وگورو.

بالخاش - امر ورکړئ چې مړي هديرې ته يوسي او ژر يې پټ کړې، ځکه د ورځې به دا کار د خلکو د گڼې گونې سبب شي.

د ساتونکو مشر وويل: همدا اوس دا کار تنظيموم.

او بيا د کور انگرې ته يې قدم دننه کړ او داخل شو، بالخاش او دوه ساتونکي ورپسې روان شول، بالخاش لږ شاته شو، څه شېبه وروسته له کوره راووت او پنځو نورو ساتونکو ته يې وويل: تاسو هم دننه شئ.

ساتونکي له خپلو اسونو کوز شول او کور ته دننه ولاړل، بالخاش موسک شو او لځان

سره يې وويل: له حضرت حاکم سره بله ليدنه نښايي زما سر پر هوا کړي!

دی په يو ټوپ د اس شاته کېناست او په چټکۍ د دروازې پر لور روان ش، په بېرته يې حرکت کاوه، وېره يې درلوده چې د دروازې نه تر وتلو وړاندې، د ساتونکو مشر د

ده له تېښتې خبر شي او پسې ورشي هغه د "جند" د کوڅو له منځه خپل اس په

زوره ځغلولو، د وېرې او هيلو ترمنځ و. په زړه کې يې ځان سره ويل: که ونيول شم،

شک به راباندې وکړي، زندان ته به مې واچوي، او غاير خان به خبر کړي.

بيا يې له ځانه سره وويل: امکان نه لري چې پرېږدم دوی مې ونيسي.
د خولې دانې يې د تندي او مخ پر سر بڼکاريدی، خو دی لاهم د امید او اضطراب
ترمنځ، د اس په منډه روان و. ناڅاپه يې د ښار د دروازې څراغونه وليدل او له ځانه
سره يې وويل: نور هېڅ خطر ما نه گواښي.
بالخاش د دروازې شاته ورسېد، دروازه ساتونکي د يو بل ساتونکي سره يو ځای
مخې ته ودرېد او لاره يې بنده کړه.
دروازه ساتونکي په دروند غږ وپوښتل: ته څوک يې؟
بالخاش په پياوړي غږ ځواب ورکړ: زه د حضرت حاکم له لوري مأمور يم، بايد ترار ته
لار شم.

دروازه ساتونکي وويل: د تېرېدو نېنه؟
بالخاش د حضرت حاکم ځانگړی گوتمه چې د دروازی څخه د تيريدو لپاره ځانگړی و
وښود او ويې ويل: ژر کوی دروازه خلاصه کړي زه بيره لرم.
دروازه ساتونکي گوتمي واخيست، د مشعل تر رڼا لاندی په څېر وکتل او تر شونډو
لاندې يې وويل: نېنه سم ده.
بيا يې د ساتونکي په مرسته د دروازې اوسپه کش کړ او دروازه يې خلاصه کړه.
بالخاش گوتمه بېرته واخيست، اس ته يې پښه ورکړه او اس يې په چټکۍ روان کړ،
او د دروازې له منځه تېر شو، د دروازی څخه د تيريدلو سره سم يې ژوره ساه
واخېسته او له ځانه سره يې وويل: دا لا د کار پيل دی، زه بايد د مغول خان د
جاسوسي شبکې ريښې ووهم!

هغه د شپې په تياره کې د اس په منډه روان و، د هغه لارې پر لور چې هر سبا ته تلله.
هغه د قربان گلدي او عبدالغفور د وژلو له امله ځان آرام احساساوه. پرېکړه يې کړې
وه چې د مغول خان ټول مزدوران له منځه يوسي، بالخاش خان سلطان نه و هېر
کړی خو هغه څه چې ورته مهم وو او د هغه لپاره يې جگړه کوله، وطن و هغه د خپل
سر د خطر پروا نه درلوده، خو بيا هم د غاير خان د انتقام فکر يې هم له ذهنه نه و

وتلی بالخاش ه د هغه ورځې هیله درلوده، چې غایر خان به په یوه ویرونکې بڼه ووژني او خان سلطان هغه نجلۍ چې زړه یې ورباندې بایللی وو خپل کړی.

درې ورځې وروسته ماښام له رانژدې کېدو سره بالخاش هر سبان ته ورسېد د سختې لارې سترپیا او تکلیف د هغه لمر وهلي مخ باندې له ورايه ښکارېده. له هغه وخته چې یې "جند" ښار شاته پرېښی و، یوازې دوه ځایه یې د ناري او ماښام پوډۍ لپاره تم شو، نور یې بې دمي سفر ته دوام ورکړی و. هوا پوره تیاره شوې وه چې دی د شرابخانې شاته په هغه پټ طویله کې دننه شو. هلته څوک نه و. خپل اس یې په یوه کونج کې وتاړه، زین یې ترې راکوز کړ، او غوښتل یې د پټې دروازې له لارې! شرابخانې ته ننوځي خو دروازه له بله طرفه بنده وه

دی له هغه ځایه راووت د شرابخانې د مخ دروازې ته ورغی د نشه یي مشتریانو خنداگانې یې په غوږو کې واوږېدې څو شېبې ودرېد بیا دننه لاړ، شرابخانه له خلکو ډکه وه، هلته موجود کسانو یوه پیاله خالي کول بله ډکول د دروازې له درزونو یې ایلې ولید چې د مشتریانو منځ کې تاوېده او د دوی خالي پیالې یې له شرابو ډکولې. بالخاش پر زینو پورته وځوت د ایلې د کوټې دروازه یې خلاصه کړه، او د سختې سترپیا له امله یې ځان د شا پر خوا پر کټ وغورځاوه، احساس یې وکړ چې سوباتای او د هغه کسان له دې ځایه تللي دي.

دومره سترې و چې ژر یې سترگې درنې شوې، او ژور خوب کې لاړو نیمه شپه تېره شوی وه چې ایلې د شرابخانې دروازه بنده کړه او خپله کوټې ته ورغله. همدا چې دننه شوه او بالخاش یې د کوټې په منځ کې پر کټ پروت ولید، د خوشالی له شدت څخه یې ساه بنده شوه، په همغه حیران حالت کې د بالخاش څنگ ته کېناسته، خپل مخ یې د بالخاش په دورو وهلي مخ کېښود، بالخاش چې لا هم د خوب په نړۍ کې و، احساس کړه چې څوک ورسره نژدې دی. ورو یې سترگې پرانیستې، او چې ایلې

یې ولیده، پورته غوښتل یې کښېنې، خو ایلي خپل لاس د هغه پر سینه کېنود، او هغه یې د پورته کېدو څخه منع کړو، بیا یې په بیحد شوق ښکل کړ او ویې ویل:

ایلي- ستا له لیدو دومره خوشحاله یم، چې زړه مې غواړي د خوښۍ چیغې ووهم. بالخاش په کمزوري موسکا وویل: لکه چې زړه دې غواړي ما د مرگ کنډې ته ورټېل کړي په چغې وهل؟

ایلي چې سترگي له اوبښکو ډکې شوې وه پر هغه غږ چې لږ لږزیده وویل: هغه ورځ چې ته نه یې، زما نړۍ به تیاره شي، او بیا به د ایلي په نوم نجلۍ هم سشتون ونه لري.

بالخاش وخنډل او ویې ویل: یعنی ستا په دی خبری باور کړم؟ ایلي چې د بالخاش سترگو ته یې کتل په ټینگار وویل: زه د لیونانو پشان ستا سره مینه لرم.

بالخاش د هغې مخ په دواړو لاسونو کې ونیوه او ورو یې وویل: او زه یو تېښتېدلی بندي یم، چې بل پناه‌ځای نه لرم. یوازې ستا توده غېږی څخه، هغه غیږ چې کولای شي ما بیا ژوند ته هیله من کړي...

ایلي- له خپل مأموریت راته ووايه، کومه بده پېښه خو درته پېښ نه شوه؟ بالخاش ژور سا واخیسته او ویې ویل: لږ پاتې و چې بندي یا مر شم، سوباتای چیرته دی؟

ایلي- هغه د قبیچاق په دښت کې ستا انتظار باسي، تر هغه ځایه دوه ورځې لاره ده خو زه نه پرېږدم چې ته دومره ژر ولاړ شي.

بالخاش د خوب له نشې را بیدار شو کښېناست، او ویې وویل: تا ته معلومه ده چې زه له یوه خطرناک مأموریت نه راستون شوی یم، باید ژر تر ژره سوباتای ووینم.

ایلي چې غوښتل یې هغه لږ نور هم پاتې کړی موسک شوه او ویې ویل: ته لا اوس له لاره راغلی یې لږ استراحت خو وکړه!

بالخاش وخنډل او ویې ویل: اوس ماته یو گرم خواړه او داسې شراب پکار دي چې

سړی له پښو وغورځوي.

ایلي په شیطاني موسکا وویل: او ماته یو سړی پکار دی چې نوم یې بالخاش دی. دواړه له زړه نه په لور غږ وخنډل...

ایلي له ځایه پاڅېده، له کوټې ووته، ترڅو بالخاش ته خواږه او شراب چمتو کړي. څو دقیقې وروسته د شرابخاني د دروازې د ټک وهلو غږ راغی، بالخاش ناڅاپه راوینښ شو، ایلي په بیرې د دروازې لور ته ولاړه، د شرابخاني آرام فضا دا غږ گډوډ کړ...

بالخاش په ټیټ غږ وویل: ورشه وگوره چې څوک دی؟ که د سوباتای کسان نه وو، ورته ووايه چې شرابخانه بنده ده.

ایلي هغه یواځې پرېښود، شاته د شرابخاني بغل ته ولاړه. ډېر وخت نه و تېر شوی، چې ایلي د مغولي سړي اولجای سره بېرته راستانه شوه. اولجای چې بالخاش ولید وخنډل او ویې ویل: زه شکمن وم چې ښايي بېرته راشې. بالخاش چې لا هم د سفر ستړی و وویل: ما د شپې په تیاره کې هرسبان ته ځان راورساره.

اولجای- سوباتای لکه چې خبر وو چې ته به راغلې اوسیرې! زه یې راواستولم ترڅو ستا حال واخلم. باید بیرې وکړو هغه انتظار باسي.

بالخاش- لږ وخت به رانکړی ترڅو خپل ستړیا وباسم؟ اولجای د کوټې پر فرش کېناست خپله توره یې تر څنګ کېښوده او ویې ویل: سوباتای به ستا پر لیدو خوشحاله شي.

بالخاش- زه پخپله هم حیران یم، چې ولې لا ژوندی یم؟ باید وژل شوی وای. اولجای په حیرت پوښتنه وکړه: څنګه ته یې هلته وپېژندلي؟ بالخاش چې سترګې یې یو نامعلوم لوري ته نیولې وې وویل: دا یوه وېروونکې کیسه وه...

اولجای وویل: نو کیسه راته وکړه، څه وشول؟

بالخاش موسک شو او په خاموشۍ کې یې وویل: کله چې موږ سوباتای ته ورسېږو، هلته به یې واورې.

اولجای وخنډل: زه بله تمه نه لرم، سوباتای همدا غواړی، ته به ډېر ژر د هغه تر ټولو نامتو مأمورانو کې شامل شې.

بالخاش وخنډل او ویې ویل: او یا هم د چپه نویان په مامورانو کې؟! اولجای- هغه دواړه د مغول خان له باوري کسانو څخه دی، هر دانه سره چې یوځای شې افتخار به وگټي.

په همدې حال کې ایلي کوټې ته ورننوتله، د خوراک پتنوس او د شرابو کوزه یې د فرش پر سر کېښوده.

بالخاش اولجای ته وکتل او ویې ویل: کولای شې له ما سره دا خواړه او شراب شریک شې؟

اولجای لږ وړاندې شو موسک شو او ویې ویل: یوازې شراب. هغه یو جام پورته کړ ویې څښل بیا بل تر څو یې څو جامه پرله پسې وچښل بیا یې خپل د لاس شا خپل پر شونډو تیر کړ او په کراره یې وویل: بالخاش! موږ باید د سپېدو له راختو وړاندې د هرسان له سیمې ووځو.

بالخاش د شراب څو غوړپونه وڅښل او په ډاډمن غږ یې وویل: زړه دې ډاډه اوسه اولجای! که موږ د ورځې له لارې هم تېر شو، هېڅوک جرئت نه لري چې زموږ مخه ونیسي ستا په څېر یو جنګیالی زما زوروتیا نوره هم پیاوړې کوي. اولجای چې دا خبرې ورته نوې وې، د غرور احساس وکړ خپلې وسلې ته یې لاس کړ او په احتیاط یې وویل: باید احتیاط وکړو سوباتای نه غواړي چې د هغه کسان په بې ځایه ستونزو کې ځانونه واچوی، جنګېدل زموږ دنده نه ده.

بالخاش خپل خواړه پای ته ورسول څو غوړپونه نور د شرابو وڅښل او موسک شو: موږ د مغول خان د پوځ مخکښ سرتېري یو، چې د شپې په تیاره کې حرکت کوو، او

د دوی لپاره لاره هواروو.

اولجای وخنډل او ویې ویل: ما دا ډول خبرې تر اوسه نه وې اورېدلې.

هغه له ځایه پاڅېده، ایلي چې د بالخاش سترپا یې محسوسوله، اولجای ته وویل:

بالخاش سترپې دی لږ وخت ورکړه چې استراحت وکړي.

اولجای چې د شراب مستي یې لږ زور اخیستی و، په شیطاني نظر ایلي ته وکتل
موسک شو او ویې ویل: ورختا کېږه مه بالخاش ډېر وخت لری چې ستا سره عشق
وکړی او په غیر کېدی ونیسی.

ایلي سمدلاسه تنډی تروش کړ او ناڅاپه یې یو زورور څپېږه د اولجای په مردار مخ
ووهله، اولجای لاس خپل توره ته کړ خو له غلاف یې را ونه ایستله. غوسه یې مخ
تک سور کړ او په کرکجن غږ یې وویل: افسوس چې ښځه یې! که ته نر وای داسې
به مې ادب درکړی وایې چې عمر کېدی هیر کړی نه وایې.

بالخاش چې د جگرې هوا یې احساس کړه سمدلاسه خپل لاس د اولجای پر اوږه
کېښود او په سره سینه یې وویل: ملگریه ومنه چې ناسمې خبرې دې وکړې شاید
نایاکي فاش ښځې دا ډول خبرې خوښ کړي، خو ایلي یوه پاکه نجلۍ ده او د
سوباتای باوري کس ده.

اولجای نیم مخ بالخاش ته وگرځاوه، سترگې یې را نږدې کړې، او په غوسه یې
وویل: تر اوسه مور نه دې زېږولي چې زما پر مخ څپېږه ووهي، زه به د ایلي د دې
څپېږې بدل ضرور اخلم دا زما لپاره ستره سپکاوی ده، چې یوه فاحشې راته څپېږه
راکړه.

بالخاش چې نور یې دا سپکاوی نشو زغملی په سخت غږ ورته وویل: خپل دا خبرې
دی بېرته واخله که نه نو له ما سره به مخ شې.

اولجای لکه چې کومه درنه سپکه یې اورېدلې وي ساه بنده شو، مخ یې لاپسی تک
سور شو سترگې یې بالخاش ته واړولې او غاښونه یې سره وچيچل، په کلک غږ یې
وویل: زه غواړم هغه خبره چې دی وکړه یو ځل بیا واورم، څه دی وویل؟

بالخاش په امرانه لهجه وويل: هغه سپكې خبرې چې تا ايلي ته وكړې، بېرته يې واخله.

اولجای چې لا هم په قهر نیم نظر د بالخاش خواته وو ناڅاپه يې د لاس په څنگل بالخاش کلک پر سينه وواهه او ويې ويل: خپل حد وپيژنه ته اوس دومره شی شوی چې پر ما امر کوی؟
بالخاش پر همغه جدي غږ پرته له دې چې شاتگ وکړي ورته وويل: داسې يو کار مه کوه چې د يو سپی پشان دی ووژنم.

اولجای ناڅاپه حرکت وکړ، د يو وحشي حيوان په څېر د بالخاش مخ ته ودرېد او په غوسه يې وويل: ته غواړې ما لکه سپی ووژنې؟! بدبخته که ما ستا د وړلو ماموریت نه درلود نو ستا د دی خبرو ځواب مې خپل د تورې په ژبه درکاوه.
بالخاش چې لکه د غر ولاړ و د خپلې زړورتيا څرگندونه وکړه لاس يې د اولجای پر اوږه وواهه او په کلک غږ يې وويل: مخکې ولاړ شه، د ايلي مخکي زنګون ووهه او د خپلو سپکو خبرو بښنه ورڅخه وغواړه.

اولجای چې نور يې صبر تمام شوی و، د بالخاش گربوان ونيوه بالخاش د برق په تېزۍ د خپل قوي لاسونو لاندې د هغه مټ کلک کړ يو ناڅاپي حرکت يې ورکړ، او د اولجای لاس يې تاو کړ اولجای چې د دې حرکت تمه نه درلود خپل د بدن کنټرول يې له لاسه ورکړ بدن يې چرخ وخوړ او شاته بالخاش ته ودرېد، ايلي چې د وېرې له امله يې شونډې شنې شوې وې او دا شخړه هم د دې له امله رامنځته شوې وه په وېره، وېره هغه دواړو ته کتل ناڅاپه يې په ژرغوني غږ يې وويل: بس کړئ! ... تاسو يو د بل ملګري ياست زه نه غواړم ستاسو دواړو څخه د کوم وينه توی شي.

بالخاش چې لا هم په قهر و د غضب له جذبې ډک غږ سره وويل: دا احمق بايد پوه شي چې له چا سره مخ دی!

اولجای چوپ و خو سترګې يې لا هم له قهره سوځېدې، ايلي په تلوار وويل:
بالخاش، ما هغه وښلولو، پرې يې ږده!

بالخاش چې لا هم قهرجن و، يو گام وړاندې شو، او د قسم په اخیستو يې وويل: په ستر خدای مې دی قسم وی، که اولجای ستا مخې ته زنگون ونه وهي او بېښه ونه غواړي نو ته به نن شپه د هغه د وينې توييدل دلته پر دې فرش وويني.

اولجای چې د خپل غرور ساتل ورته مهم و، ناخپه يې خپل ټول قوت را ټول کړ چې له دې حالت ځان خلاص کړي، خو کوشش يې بې گټې وو، هغه داسې احساس کول لکه چې د بالخاش په مقابل کې کمزوری شوی دی! بالخاش خپل پر پښه د اولجای زنگون په کلک وواهه، اولجای د خپل بدن کنټرول له لاسه ورکړ، او له خپل هغومره غرور سره پر زنگونو ولوېد، بالخاش چې په قهر و په کلک غږ وويل: زنگون وواهه که نه ستا وينه به دلته توييږي.

اولجای د درد له امله ورو وويل: بالخاش! ته د اور سره لوبی کوي زه به ستا دا سپکاوی هېڅکله هېر نکړم.

بالخاش په يوه غوصه ناک خندا اولجای ونيوه او د کوټې ديوال ته يې ور ټېل واهه. د اولجای تندي په شدت سره له ديوال سره ولگېد. ايلي چې وېرېدلې وه ژر يې وويل: بالخاش ته خپل ځان وژنې! دا احمقانه کارونه بس کړه.

اولجای چې له درد له امله يې تندي تروش کړې وو له قهر او غوسې په لړزيدلی غږ وويل: هغه خپل قبر په خپل لاسونه کيندلی، د دی لوبې پای د هغه مرگ دی او بس. بالخاش چې لا هم شاتگ ته نه و تيار د اولجای له ملا څخه د هغه د توري تېره خنجر را وويسته، او د هغه تيزه څوکه يې د اولجای پر ستوني کېښوده.

بالخاش - اوس هر څه چې زه درته وایم باید وکړې.

اولجای چې نور يې توان ختم شوی و او پوهيده چې بل انتخاب نه لري، ورو د قهر له لرزې سره، د ايلي مخې ته پر زنگونو کېناست. ايلي چې دې وضعیت ته حيرانه وه يو گام شاته شوه بالخاش د اولجای لاس پرېښود او امر يې وکړ: شابه بخښنه وغواړه.

اولجای همغه کار وکړو کوم چې بالخاش غوښتی وو، هغه د ایلي څخه بښنه وغوښته.

بالخاش- اوس هم راپاسپړه چې دتگ وخت دې.

اولجای کرار لځایه پاسیده د هغه د سترگو وړاندی یو توره پرده د کرکي او غوسې نیولې وو، دا د ده د مات شوی غرور کینه وه، او په زړه کې د انتقام اور بل و. بالخاش بې له دې چې د اولجای له کینې او راتلونکي غچ څخه ووېرېږي، د بریا احساس کاوه هغه نور یوازې یو تنبیدونکی زندانی نه و هغه د خپل فکر او ذهنیت یو نوې بڼه موندلې وه.

د هغه ذهن یوازې په یوه موخه گرځېده: انتقام له مغولانو او غایر خان څخه. هغه لا دمخه خپل پلان عملي کړی و په جند کې یې د مغولو دوه مهم جاسوسان، قربان گلدي او عبدالغفور، وژلي وو. دا یوازې د هغه د ستر هدف لومړی گام و. اوس یې هوډ درلود چې د مغولو د جاسوسي شبکې ریښې وباسي، او بیا د غایر خان سره د خان سلطان په زوره وړل او د ده د مرگ پلان جوړه ولو حساب خلاص کړي، بالخاش له مرگه وېره نه درلود هغه خپل میړانه هغه وخت چې د غایر خان په زندان کې وو او هغه شکنجه کاوه ترڅو ورڅخه د "چپه نویان" او "سوباتای" سره د لیدو دلیل بیان کړي او معلومات ورکړي، خپل دلاوری ټولو ته ښکاره کړی وو خو اوس، یوه بله اندېښنه هم موجوده وه ایلي!

ایلي چې د کوتې په یو کوچ کې ولاړه وه د بېری له امله یې بدن رېږدېده. هغه مغولان بڼه پېژندل هغه پوهېده چې اولجای او د هغه قوم څنکه انتقام اخلي. هغه د اولجای په تیاره څېره کې لوستلای شو چې دی به خامخا خپل انتقام د بالخاش څخه اخلي. اولجای چې اوس د یو خاموش طوفان پشان چوپ وو، خو کینه او کرکه یې زړه نیولی وو او د غچ اخیستلو په فکرونو کې ډوب وو.

بالخاش د اولجای خواته وکتل او ویې ویل: د دې څخه وروسته باید پوه شې چې د یو بښې سره څنګ چلند وکړی.

اولجای د هغه خواته وکتل خپل خاموشي ماته کړل او ويې ويل: کله چې د قيچاق دښمني ته ورسيدو ستا د دې ټولو سپکاويو ځواب درکوم، زه د چنگيز خان سرتيري يم! او د کم ذات او سپک انسان ځواب په توره ورکوم، که نن ماښام مې لاس توري ته ور نه وړو ستا څخه د وېرې له سببه نه ده، بلکې د هغه ماموريت له سببه ده چې "سوباتای" راکړی دی.

بالخاش وخنډل او ويې ويل: دا ووايه که ته يو سلنه هم کامياب شوی وایي او زه دی رانيولی وایي بيا هم جرئت دی نه درلود چې ما ووژني، ځکه سوباتای چې کوم معلومات غواړی هغه زما سره دی، او هو زما منې دا پيښه يو دم له ذهنه وباسه او د غچ اخیستلو په فکر کې مه اوسېږه خدای خبر کامياب شی هسی به دی ژوند له لاسه ورکړی وی.

اولجای د کرکي او کيني څخه په لوړ غږ وخنډل او ويې ويل: ستا مرگ به يوازینی سبب وی چې دا پيښه له ذهنه وباسم. بالخاش هم د هغه پشان وخنډل او ويې ويل: شابه روانيږه او نور بيځايه خبری هم مه کوه.

ایلي خاموشي ماته کړه او په داسي غږ چې له وېرې لږیده وويل: بالخاش مه ورسره ځه، هغه به تا ووژني.

بالخاش خپل سر وخواوه او ويې ويل: تر هغه چې د سوباتای خيمې ته رسېږو، د اولجای لخوا مې فکر ارامه دی او پوهيږم چې کوم حماقت نه کوی، د هغه وروسته هم سوباتای بايد پريکړه وکړی.

بيا يې د کوټې له مينځه د اولجای توره راوخيسته او هغه ته يې ورکړه او ويې ويل: واخله توره مې هم درکړه ترڅو بيا ونه وایې بالخاش زما څخه وېرېده او توره يې نه راکوله، دا واخله او پوهه شه زه ستا څخه وېره نلرم.

اولجای- د قبيچاق تر دښمني هېڅ پيښه به نه کېږي خو هلته په رسېدو به زه تا د جگړی ميدان ته راوبلم او بالاخره زموږ د دواړو څخه به يو له منځه ځي.

بالخاش- شاید سوپاتای هم همدا نظر ولری، یو سخت او وینه تویونکی جنگ، هخه وکره چې داسې توره غوره کرې چې د جگرې تر پایه دې ساتنه وکړای شي.

د دې خبرو سره سم بالخاش په کلک گامونه د ایلي خواته ورنږدې شو، د هغې سترگو ته یې وکتل او ویې ویل: نه پوهېږم چې له دې سفره به بېرته ژوندی راشم او کنه؟ خو که زما د مرگ خبر یې درته راوړو نو ما هېر کړه، او خپل ژوند وکړه. ایلي بې اختیاره په ژړا شوه هغې په سختۍ سره ژپل، خپل سر یې د بالخاش پر اوږه کیښود او ویې ویل: خو زه... زه نه غواړم چې ته ووژل شې تا نه باید له اولجای سره دومره سخت چلند کړی وای.

اولجای د یو جنګیالی پشان په غرور وویل: غم مه کوه د بالخاش د وژل کېدو خبر به زه خپل تاته راوړم.

بالخاش د ایلي زنی ته لاس وروړ د هغې سر یې اوچت کړ او د هغې له اوبلنو سترگو سره یې نظر ټکر کړ بیا یې په مسخره خندا سره وویل: هو کرانې شاید دا د اولجای حق وي چې زما د مرگ خبر درکړي، ته د همدا اوس څخه خپل تر ټولو ښه شراب چمتو کړه، چې کله هغه بریالی راستون شي، نو یو پیاله د بریا وڅښي! هغه د ایلي مخ ښکل کړ او ترې جلا شو... اولجای وویل: شپه ډېره تېره ده، باید بېرته وکړو.

بالخاش خپل خنجر پر ملا وتړو او د کوټې د دروازې خوا ته لاړ او بغیر د کوم څه د ویلو څخه د کوټې ووت، ایلي څراغ راواخیست او په منډه د بالخاش پسې ولاړه. اولجای چې د دوی پسې روان و په کرکجن خندا وویل: دا څراغ به ډېر ژر د بالخاش د قبر پر سر کېږدی او ورته به وژاړی.

بالخاش چې له زینو ښکته کېده وویل: ایلي له همدا اوس نه باید وعده راکړې چې زما جسد به هرسابان ته وپړې او د ښار هدیره کې به مې ښخوې، خو ته وکولی شې د قبر پر سر مې دا څراغ بل کړي.

ایلی ناخپه چیغه کره: بس کرئ زه دا خبرې نه شم اورېدلای.

ټولو چوپ شول دوی د طویلي تر شا دروازې ته ورسېدل، او ډېر ژر یې خپل اسونه زین کرل بالخاش پر اسب سپور شو، ایلی ته یې وکتل او ویې ویل: گرانی خدای پامان، زما لپاره دعا کاوه.

ایلی د طویلي دروازه پرانیسته او هغوي دواړه له طویلي څخه ووتل، ښار خپل په خاموشي کې ډوب و د اسونو د پښو ټک ټک د شرابخونې شاوخوا چوپتیا مات کړ. ایلی چې څراغ یې په لاس کې و د طویلي دروازې ته ولاړه وه، او د بالخاش د سیوري پسې یې سترگې اړولې، کله چې د هغه سیوری د تیاری تر شا ورک شو، غوږ یې ونیو یوازې د اسونو قدمونه اورېدل کیدل او څو شیبې وروسته هغه هم ورک شو او کامل چوپتیا خپره شوه.

کله چې د اسونو رغونه هم ورک شول ایلی د اوبنکو ډک سترگې بیرته طویلي ته روانه شوه دروازه یې بنده کړه، او ورو ورو روانه شوه. ټول فکر یې د بالخاش شاوخوا راټول و" آخر اولجای به هغه ووژني" په دې فکر سترگي له اوبنکو ډکي شوی، دومره چې نږدې وه له زینو ولوېږي. ځان یې ونیو خو داسې احساس یې کاوه لکه چې د بالخاش بغیر ژوند ورته د جهنم څخه لا زیات سخت شوی. ایلی فکر کاوه چې د بالخاش له تگ سره یې ژوند پای ته رسېدلی او نور هیڅ هیله نه لری. هغې تازه د بالخاش تر څنگ د خوبۍ خوند څښلې وو، خو اوس دا خوبني په غم او ترخو یادونو بدله شوې وه.

کله چې ایلی خپل کوټې ته ننوته، ورو یې د ځان سره وویل: که د بالخاش د مرگ خبر د اولجای له خولې واوړم، زه به زهر د هغه په شراب کې واچوم. هغې څراغ د کټ ترڅنگ کېښود او په ژړا خپل پر بستری پرېوته...

لمر تازه لوېدلی و چې د مغولو د پوځ څارونکي وليدل چې دوه سپاره له لرې راروان دی، کله چې سوباتای ته دا خبر ورسېد، هغه اټکل وکړ چې دا به اولجای او بالخاش وي! هغه سمدستي دوه سپاره ولېږل چې دوی ته ښه راغلاست ووايي. هوا ورو ورو تيار کيده چې بالاخره اولجای او بالخاش کمپ ته راورسېدل، په داسې حال کې چې دوه سپاره د دوی تر شا روان وو. دوی ښغ په ښغ د سوباتای د خيې لور ته ولاړل سوباتای له پېر وخت راهيسې د بالخاش راتگ ته انتظار کاوه. هغه غوښتل دا نوی جاسوس وازمويي، د هغه د کار پایله معلومه کړي، او پرې باور وکړي.

بالخاش او اولجای د خيمي مخې ته له اسونو ښکته شول، د لارې دوړې يې پر شونډو او مخ ناست وه او ستړيا يې د تود لمر وهلې خېرې څخه له ورايه څرگنده وه. بالخاش خپل کالی و ځنډل او د خيمي پرده يې پورته کړه او دننه شو. هغه د سوباتای مخې ته سر تيب کړ او په قوي غږ يې وويل: سلام سوباتای! د ستر چنگيز خان لوی سرداره.

سوباتای چې دا واورېدل د وياړ او غرور موسکا يې پر شونډو خپره شوه او ويې ويل:

سلام پر بالخاش د اترار پر غښتلي ځوان! ته کولی شې چې کښېښې. بالخاش د هغه تر څنگ پر يو کټ چې ورباندې څرمنه خوره وه کښېناست. اولجای همغسې ولاړ وو.

سوباتای بالخاش ته وکتل او ويې ويل: زما اټکل ستا په اړه ناسم نه و. بالخاش ځواب ورکړ: کله چې د اترار د امير څخه د انتقام اخیستلو خبره منځ کې اوسېږي زه د مغول خان وفادار يم. سوباتای لږ موسک شو او ويې ويل: عجيبه ده چې تا تر اوسه د غاير خان څخه د غچ اخیستلو فکر نه دی هېر کړی!

بالخاش لږ و خوځېده او ويې ويل: هغه ما ته داسې ضربه راکړې چې يوازې د هغه وژل کولی شي زما درد کم کړي.

سوباتای پوښتنه وکړه: مور ته دې څه کړي؟ قربان گلدی دې ولید؟
بالخاش ځواب ورکړ: هو، جنابه هغه معلومات مې راټول کړل چې تاسې غوښتل.
سوباتای موسک شو: زه پوهېدم چې ته به بريالی شې.
بيا يې اولجای ته وکتل او ويې ويل: مور يوازې پرېږده.
خو اولجای له ځايه ونه خوځېد، سوباتای په تعجب ورته وکتل او ويې ويل: څه
خبره ده؟ غواړې څه ووايې؟

بالخاش اولجای ته د خبرو وار ورنکړو او ويې ويل: زما او اولجای تر منځ په هر سبان
کې يو څه تېر شوي، چې يوازې تاسو پرېکړه کولی شې.
اولجای- زه بالخاش ته د يو پر يو جگړې بلنه ورکوم.
سوباتای تندې تروش کړ په تعجب يې دواړو ته وکتل او ويې ويل: ستاسو په خبرو
زما سر خلاص نشو!
بالخاش- قربان د اولجای وړاندیز د يو پر يو جگړې لپاره ومنئ، ترڅو هغه له خيمې
ووځي او زه خپل معلومات ستاسو سره شريک کړم.
سوباتای اولجای ته وکتل او ويې ويل: د سبا لپاره ځانونه تيار کړئ!
اولجای له خيمې په خندا ووت...

بالخاش هغه معلومات چې د جند ښار، د دېوالونو، سرتيرو او خلکو په اړه يې ترلاسه
کړي وو، سوباتای ته بيان کړل. همداراز، د "قربان گلدی" او "عبدالغفور" د وژل کېدو
کيسه يې هم ورته وکړه، خو هغه يې په بل رنگ وړاندې کړه. سوباتای، چې کله د
خپلو دوو جاسوسانو د وژل کېدو خبر واورېد، حيران شو او فکر ته لار، هغه هېڅکله
نشو کولی پر بالخاش شکمن شی، ځکه دليل د شک يې نه درلود.
بالخاش وويل: که ما لږ غفلت کړی وای، بې شکه زه به هم اوس مړ وای.

سوباتای لا هم چوپ و، بالخاش د جاسوسانو د وژل کېدو کيسه داسې جوړه کړې وه،
چې ښکارېده هغوی د جند د حاکم سرتېرو وژلي دي، دا کيسه دومره ښه جوړه شوې
وه چې شک پکې نه شو کېدای سوباتای خپل لاس د بالخاش پر اوږه کېښود او ويې

ویل: ستا موریت بریالی و، زه له تا مندوی یم د هغوي وژل کیدل دومره هم د افسوس وړ نه دی ځکه موږ په جند کې نور کار نه لرو، دا معلومات ما ته مخکې هم را رسېدلي وو، او اوس ستا وفاداري مغول خان ته ثابتې شوه. اوس غواړم د اولجای او ستا کیسه واورم؟ تاسو ولې داسې یو بل ته پرسېدلې واست؟

بالخاش د هرسبان د شرابخانې کیسه ورته بیان کړه، او دا یې هم وویل چې د اولجای سره د یو پر یو جگړې ته راغلی دی، سوباتای ورو خپل سر وخواه او ویې ویل: تا باید پرې ایښي وای چې اولجای ایلي ته ادب ورکړي وای، او خپل زړه یې یخ کړې وای.

بالخاش- خو ما اولجای ته ادب ورکړ.

سوباتای- زموږ ترمنځ داسې دود نشته.

بالخاش- زه اوس باید څه وکړم؟

سوباتای- ته باید له اولجای سره جگړه وکړې هغه یو زړور جنگیالی دی.

بالخاش- د جگړې په پای کې زموږ څخه باید یو مړ شي.

سوباتای- خو زه نه غواړم دا جگړه ومنم.

بالخاش- خو بله چاره نشته، اولجای زما سره کینه اخیستې ده او کېدای شي که

تاسو دا ونه منی د شالخوا په نامردی کې می ووهی.

سوباتای- ته د هغه مقابله نشې کولی بالخاش!

بالخاش- معلومه نه ده قربان.

سوباتای- نو ځان چمتو کړه.

بالخاش له ځایه پورته شو سوباتای وویل: هغه خیمې ته لاړ شه چې ستا لپاره ټاکل

شوي استراحت وکړه سبا د مرگ یا بریا ورځ ده.

بالخاش- دا مرگ یا بریا زموږ دواړو لپاره ده، حتی تاسو هم پکې برخه لرئ.

سوباتای څه ونه ویل بالخاش له خیمې ووت، یو سپی چې د خیمې ترڅنګ ولاړ و

هغه بالخاش یې د هغه خیمې خواته ویوړ کوم چې د هغه لپاره ټاکل شوی وه.

بالخاش د پراخې څرمنې پر سر کښېناست، خپل بوټان يې وايستل کالي له ځان څخه لرې کړه او يوې خواته يې وغورځوله لږ وروسته د هغه لپاره يو څه خواږه راوړل شول. هغه په بشپړه اشتها سره وخورل بيا يې ځان اوږد وغځاوه خپل خنجر يې د بالښت لاندې کيښود سره له دې چې ډېر ستړی و خو خوب يې سترگو ته نه راتله د سبا خونړۍ جگړې په فکر کې و هغه سبا چې يا به مرگ و يا به برياء...

د مغول خان د پوځ په دې کوچني کمپ کې بې سارې شور ماشور و، د لمر له ختو سره سم د اولجای او بالخاش د يو پر يو جگړې خبر د هر چا تر غوږه رسېده او هر يو له خپلو خيمو راووتل. د بالخاش نوم ټولو ته نااشنا و، هر چا غوښتل پوه شي چې دا سپرې څوک دی؟ له کومه راغلی؟ او څه ډول انسان دی چې دې جگړې ته چمتو شوی؟ د اولجای ملگري د هغه خېمې ته ورغلل چې له هغه پوښتنې وکړي چې څه کيسه ده؟ خو اولجای چې خپله د مغولو له پټو جاسوسانو څخه و غلی پاتې شو او هېڅ يې ونه ويل.

د سهار گرم او نرمه لمړينه روښنايي هر ځای خپره شوې وه، سوباتای له خپلې خيمې راووت او هغه ځای ته لاړ چې د يو پر يو جگړې لپاره ټاکل شوی و. بالخاش لا هم په خپلې خيمې کې و، د باندې تگ راتگ ته يې پوره پام و. د جگړې فکر يې له ذهنه نه وت، هغه يوازې د خپلې برياء په اړه سوچ کاوه. د اولجای د گوزارونو د مخنيوي لپاره يې پلانونه جوړول او يا دا چې خپله څنگه برید وکړي.

ناخپه هغه سپرې چې تېره شپه يې دې خېمې ته راوستی و ورننوت او ويې ويل:
سوباتای او قوماندانان درته انتظار باسي ځان چمتو کړه.

بالخاش موسک شو او ويې ويل: زه ډېر وخت مخکې چمتو وم.
بيا د هغه سپرې پسې له خيمې راووت، کله چې د کمپ سرتېرو بالخاش وليد، شور ماشور جوړ شو هر چا د هغه په اړه خبرې کولې. بالخاش نېغ وړاندې روان و،

گامونه يې درانه او حساب شوي وو، بغير له كوم وېرى روان وو او له ځان سره يې تکراروله: مړينه يا بریا ...

همدا چې سترگې يې پر اولجای ولگېدې ورو يې سر وخوځاوه اولجای خپل کميس ويستلې وه، د هغه غښتلي بدن د لمر په رڼا کې ځليده. سوباتای خپل لاسونه پورته کړل او ټولو ته يې د چوپتيا بلنه ورکړه، بيا يې بالخاش او اولجای ځان ته راوغوښتل هغوی هغه ځای ته لاړل چيرته چې سوباتای او د کمپ څو مشران ولاړ وو کله چې نږدې شول ودرېدل.

سوباتای بالخاش ته وکتل او ويې ويل: ستا د بریا هيله پر اولجای ډېره کمزورې ده، زما پر گومان غوره به دا وی چې ته خپل د تيز او نادوستانه خبرو او کارونو لپاره د اولجای څخه بښنه وغواړې شايد هغه له دی جگړې تير شي.

بالخاش چې سر يې جگ نيولی و په قاطعيت او کلک هوډ سره وويل: ما هغه د دې لپاره ادب کړ چې د ايلي سره يې سخت چلند وکړ. او اوس چمتو يم چې د خپل عزت او حيثيت دفاع وکړم نه، زه هېڅکله له هغه بښنه نه غواړم.

اولجای په تروش تندي د بالخاش خبرو ته غوږ نيولی و، کله چې د بالخاش خبرې پای ته ورسېدې سوباتای اولجای ته وکتل او ويې ويل: ژر به يوه سخته او خونړۍ جگړه مخ ته ولرې، اولجای..

اولجای چې لا هم يې تندي تريو و، نيم مخ د بالخاش لور ته وگرځېد، بد نظر يې ورته واچوه بيا يې بېرته سوباتای ته وکتل او ويې ويل: زه د مغول خان يو جنګيالی يم او هېڅکله به اجازه ورنکړم چې يو پردی سړی لکه بالخاش پشان چې يو تبښتېدلی بندي دی زما سره دغسې سپين سترگې چلند وکړي زه به هغه ووژنم او يوازې همدا به ماته ارامی راکړي ځکه بيا به دا پردی سړی شتون ونه لری چې زه ورته په زړه کې کينه وساتم.

سوباتای په غوسه شو او په تنده لهجه یې وویل: چوپ شه اولجای! دا سپری بیګانه نه دی دی زموږ له پلې دی، قسم یادوم که په دې جګړه کې ته ژوندی پاتې شې، د خپلو ناسم خبرو سزا به خامخا ووينې، د وسلې انتخاب ستا اختیار دی انتخاب وکړه.

اولجای خپل لاس خپل پر اوږو تیر کړ او وپې ویل: زه غوره ګڼم چې بې وسلې د بالخاش سره مخ شم. یو شېبه غلی شو بیا یې په مردار خندا وویل: ځکه چې زه غواړم هغه په خپلو لاسونو خفه کړم.

سوباتای د بالخاش خواته مخ کړ او وپې پوښتل: ته څه وایې زموږ ملګری؟
بالخاش په قوي لهجه ځواب ورکړ: زه د اولجای د خبری سره موافق یم.
سوباتای- سمدۀ نو چمتو شئ.

دواړه خپل ځای ته وګرځېدل او یو بل ته مخامخ ودرېدل بالخاش خپل کالی وویستې او یوې غاړې ته یې وغورځولې خپل لاسونه یې سره موبنل، سر یې لږ ټیټ کړ خپل لاسونه یې دواړو خواوو ته وغځول او په داسې حال کې چې یې اولجای ته کتل ورو ورو د هغه پر لور لار اولجای چې شیطاني بڼه یې اخیستې وه، خپل لاسونع د بالخاش پر لور ونيول له سختې کرکې او نفرت نه یې غاښونه سره کلک کړل.
داسې ښکارېده چې د هغه سترګې له غوسې سور اور اخلي، هغه یوازې په یوه خبره فکر کاوه: "بالخاش به وژنم" هغه هم په هغه مټو چې ډېر ورباندي باوری وو.

ټوله کمپ په مرګوني خاموشۍ کې ډوب وه هېچا څه نه ویل ټول سترګې په اولجای او بالخاش خښې وې چې دواړه د یو بل د وژلو فکرونه لرل، ټول د مغولخان د خاورې خلک او مغول ول، یوازې بالخاش د دوي په مینځ کې یو بیګانه و خو سوباتای هغه 'خپل ملګری' بللی و. خاموشۍ داسې درنه و لکه چې وخت درېدلې وې تماشاګوونکي د لمر وهلي څیرو سره د ویرې او اندیښنې احساس کاوه ټولو د اولجای د بریا هیله درلوده او ډاډمن وه چې اولجای به یې ګټي، حتی سوباتای هم د

بالخاش د بریا تمه نه لرله د دوی لپاره اولجای یو نه ماتیدونکی جنگیالی و، د هغه اتلولۍ یې اوربدلې وې او لیدلې وې، خو د بالخاش په اړه په څه نه پوهېدل.

سوباتای چې بالخاش یې تر ټولو ښه پېژانده، فکر کاوه چې هغه به ډېر ژر د اولجای پر وړاندې ماتې وځوري او ژوندی به پاتې نه شي، دواړه یو بل ته ور نږدې شول... اولجای په کراره وویل: زه به ستا مری دومره ټینګه ونیسم، ترڅو خپل پر سترګو ستا د مرګ صحنه ووینم.

بالخاش یو کمزوری مسکا وکړه خو هیڅ یې ونه ویل، ناڅاپه د خلکو له منځه یو سړي چغه کړه: اولجای فرصت مه ورکوه مړ یې کړه.

بیا چوپتیا خپره شوه... د دواړو ترمنځ فاصله هره شیبه کم کېدل اوس یوازې دوه گامه سره لرې ول، او هر یو د برید په فکر کې و. ناڅاپه بالخاش د ځایه وځوځېد او یو ناڅاپي برید یې وکړ. خو همدا چې لاسونه یې د اولجای بدن ته ورسېدل، پوه شو چې سیال یې یو چل کړی لاسونه یې بې واکه ښکته شول، اولجای زهرجن خندا وکړه او برید یې وکړ خو بالخاش یې خوله په یو قوي سوک ووهله اولجای شاته ولوېد او پر ملا په مځکې پرېووت.

د خلکو له منځه چیغې پورته شوې، بالخاش د جگړې له ډګره ووت او د سوباتای خواته لاړ ټولو حیران ورته کتل.

سوباتای په خندېدو ورته وویل: له وړاندې معلومه وه چې ته زموږ د جنگیالي مقابله نشې کولای، خو اوس ناوخته ده بالخاش! تا د جگړې بلنه منلي او میدان ته ښکته شوی یی، هغه به تا ووژني.

بالخاش - دلته یو چل روان دی!

سوباتای خپل تندي تروش کړ او په حیرانتیا یې وویل: د څه چل؟ دا یو پر یو جگړه ده.

په هماغه شېبه کې اولجای د هغوي خوا ته منډه کړل او غوښتل یې چې بالخاش له شا لخوا ناڅاپه راګیر کړي خو سوباتای ورباندې چیغه کړه: هملته خپل ځای کې

ودرېره اولجای.

او بیا خپل د بالخاش مخ ته ودرېد او ورته وېې ویل: خبرې وکړه د څه چل روان دی؟

بالخاش - اولجای خپل بدن غوړ کړی ترڅو زه پرې لاس وانه چوم، همدا لامل و چې ده د بې وسلې د جگړې کولو وړاندیز وکړو!

سوباتای د دې خبرې په اورېدو قهرجن شو او شاوخوا خلک هم حیران شول. سوباتای په غوسه وویل: که دروغ دی ویلې اوسېږی بالخاش! زه به خپل پر لاسونو ستا ژبه پرې کړم.

بالخاش - که هغه دا کار نه وای کړی نو ما به هېڅکله د جگړې میدان نه وای پرې ایښی.

سوباتای له خپل ځایه ووت څو گامونه یې واخیستل او ودرېد او بیا په لوړ غږ یې اولجای ته غږ وکړ: دلته رانږدې شه اولجای.

اولجای احساس وکړ چې چل یې افشا شوی، نو زړه یې ناکراره شو، په وېرېدلی غږ یې وویل: زه په تمه یم ترڅو بالخاش بیرته میدان ته راشی.

سوباتای - خو بالخاش ادعا کوي چې تا خپل بدن غوړ کړی دی؟ که دا خبره رښتیا وي نو زه به بالخاش ته وسله ورکړم، او ته به اړ یې چې بې وسلې ورسره وجنگېږی.

اولجای بې باوره گام پورته کړ، سوباتای لاس د هغه پر شا او اوږو تېر کړل او ناڅاپه یې یو زورداره سوک د هغه پر سینه وواهه او وویل: اوس له څه شي نه دفاع کوي؟ له شرافت؟ هغه شرافت چې ته یې هیڅ نه لرې بیغیرت!

او په قهر سره بېرته خپلې ځای ته ستون شو او بالخاش ته یې وویل: د وسلې انتخاب ستا په لاس کې دی.

بالخاش توره وغوښته، د سوباتای له کسانو څخه یوه خپل توره بالخاش ته ورکړل سوباتای په لوړ غږ خلکو ته وویل: اولجای غوښتل د چل او فریب په وسیله جگړه وکړي، هغه نور یو وفادار جنگیالی نه دی، مگر که په دې جگړه کې بریالی شي.

د اولجای د چل خبره خوله پر خوله ټول خلکو ته ورسېد، سوباتای بالخاش ته وکتل او ویې وویل: د اولجای په اړه فکر مه کوه، موږ به هغه ته وسله ورنه کړو. بالخاش - نو دا بیا یو پر یو جگړه نشې بلل کېدای، زه غواړم تاسو هغه ته هم توره ورکړی.

سوباتای څو شېبې په حیرت بالخاش ته وکتل بیا یې امر وکړو تر څو یوه توره اولجای ته هم ورکړی شی او یو ځل بیا دواړو یو بل مخامخ شول، اولجای داسې حملې کولې لکه چې غواړي بالخاش ټوټې ټوټې کړي په زړه کې یې یو عجیبه کینه راټوله شوې وه. بالخاش پرته له دې چې د هغه له چټکو او پرله پسې بریدونو څخه شا ته شي په بې ساري زړورتیا یې حملې ځوابولې هغه یو ځانگړی تخنیک کاراوه غوښتل یې چې اولجای د بې فایده هڅو نه ستړی کړي، او بیا په یو چټک برید یې پای ته ورسوي.

داسی شیبه راغله چې دواړو خپل توري پورته نیولې وې او یو بل ته سینه په سینه ولاړ وه هر یو هڅه کوله چې بل شا ته کړي، بالخاش ناڅاپه ځان شا ته کړ، اولجای خپل تعادل له لاسه ورکړ، او په هماغه شېبه بالخاش په زور سره د هغه پر شا یو قوي لغته ووهله، اولجای پر سینه باندی پر ځمکه پرېوت! د خلکو شور ماشور ناڅاپه خاموشي ونيوه هیچا دا تمه نه لرله، سوباتای احساس وکړ چې د بالخاش په اړه یې غلط فکر کړی و، او ښایي مغرور اولجای به ماتې وخوري.

اولجای چې غوسه یې عقل ته لاره نه ورکوله په بیره راپاڅېد، له زمکی پورته شوه او پرته له دې چې حالت ته پام وکړي، برید یې وکړ بالخاش چې له وړاندې ورته متوجه و، د توری څوکه یې د اولجای کین لاس ته ژور زخم ورکړ. وینه د اولجای له لاسه وبهېده او جگړه د وینې رنگ واخیست. دواړو له ستړیا خپل د تندي څخه خولې پاکولې، اولجای په ستمی کولو جگړه کول د هغه د قهر او غوسي ترشا یو ډول پټه اندیښنه حس کېده. هغه تر اوسه خپل سیال دومره قوي نه و گڼلی، خو اوس یې

وېره او سترپيا احساسوله. بريدونه يې بې ترتيبه وو. بالخاش هڅه کوله چې هغه په يو سخت بريد راوغورځوي...

ډېر وخت نه و تېر شوی چې دوهم زخم باندی يې د اولجای سينه په وينو ولړله. کله چې بالخاش د خپل سيال سترپيا احساس کړه، نو بريد ته يې زور ورکړ. د اولجای دفاع له ويريې او بې نظمي ډکه وه. داسې ښکارېده چې هغه نور پخوانی ځواک نه لري. د تورې حرکت يې ښودله چې سترپي شوی او د بالخاش قدرت وپړولی دی. خلکو له منځه يو سړی چيغه کړه: بالخاش، هغه ووژنه هغه زموږ جنگيالی نه دی.

اولجای د بالخاش د پرله پسې گوزارونو له کبله شاته تللو او ناڅاپه يې له دې چې فکر وکړي بريد يې وکړ. دا د هغه وروستی بريد و. بالخاش په کلک ځواک د اولجای وسلواله لاس ووايه، او همدا چې توره يې له لاسه ولوېده، د بالخاش د تورې څوک د اولجای سينه څېرې کړه، اولجای لږ وړاندې او وروسته زنگېد لاسونه يې په سينه کېښودل، وينه يې په شدت روانه وه. توره يې د زړه له لارې تېره شوې وه. سترگې يې پراخې شوې، او د بالخاش په لور يې کتل ناڅاپه پر ځمکه راوغورځېد بې حرکته پاتې شو.

د خلکو د تشويق چيغې ميدان ولړزواهه بالخاش خو شېبې د اولجای پر وينو لړلي مري ته ودرېد بيا يې توره پر ځمکه وغورځوله، سر يې ښکته کړ او د جگړې له ډگره د خپلې خيمې پر لور روان شو.

- و درېهه بالخاش!

دا د سوباتای غږ و بالخاش ودرېد. سوباتای ځان ور ورساوه لاس يې د هغه پر بربنډ اوږه کېښود او ويې ويل: ته يو رېښتینی جنگيالی او زموږ وفادار ملگری يې. بالخاش چې سر يې ښکته و وويل: خو زه به تل ستاسو په منځ کې يو پردی اوسيرم.

سوباتای خپله توره له ملا خلاصه کړه د هغه لاستي يې د بالخاش لاس ته ورکړه او

ويې ويل: زه خپله توره د دوستۍ او وفادارۍ د نښې په توگه تاته درکوم! ته له دې وروسته کولی شې ځان زموږ له پلې وبولې.

بالخاش د سوباتای سترگو ته وکتل او ويې ويل: زه ستاسو په خدمت کې يم. سوباتای وخنډل او ويې ويل: زه پوهيرم زما دوست، ته اوس بيرته خپل خيمې ته لاړ شه او استراحت وکړه.

بالخاش روان شو او له ځانه سره يې وويل: دا لا پيل دی، زه هغه ورځ ليدل غواړم چې تا خپل په وينو ککړ اوسيرې.

هغه د مغولانو د وينو تړې و هغوی يې د خوارزم د خلکو لپاره د خدای غضب بلل، مغولان بې رحمه او وينې زبېښونکي دښمنان وه کله چې خپلې خيمې ته ورسيد، هغه توره چې سوباتای ورکړې وه، په يوه کوچ کې کېښوده او خپله پر څرمني کت و غځېد د سترپيا له وجې يې د مخ پر پوستکي د خولو دانې راټوکېدلې وې. هغه د يوې خونړۍ جگړې څخه ستړی و، يو داسې جگړه چې ټول يې په حيرت کې اچولی وه، هغه يو مغولی وژلی و، داسی يو مغول چې د دوی دلاور او پهلوان و.

څه موده وروسته يوه مغولې نجلۍ خيمې ته داخله شوه.

بالخاش وپوښتل: څه کار لري؟

نجلۍ په مسکا سره وويل: سوباتای زه دلته راوستولم ترڅو چې ستا سره اوسم.

بالخاش لږ موسک شو او ويې ويل: نو سوباتای ته زما د برياً په انعام کې راکړې يې؟ نجلۍ د بالخاش تر څنگ کېښناسته هغه نړۍ ټوټه چې ورسره وه، د بالخاش پر مخ کېښوده، څو د هغه خوله پاکه کړي.

بالخاش وپوښتل: ستا نوم څه دی؟

نجلۍ ځواب ورکړ: آدينه گل.

بالخاش موسک شو: ډېر ښکلې نوم لری.

انجلۍ د بالخاش په خبره خوښې وښوده او ويې ويل: موږ ټول خوښ يو چې تا

اولجای وواژه، هغه یو چلباز انسان وو.

بالخاش وپوښتل: ته څنگه؟ ته خوشحاله یی؟

آدینه گل سر ښکته کړې، ورو یې د بالخاش مخ ښکل کړ او ویې ویل: دا هم زما
خواب.

بالخاش له ځایه پاڅېد، د هغی مخ ته کښېناست او په آدینه گل یې سترگې خښې

کړې او ویې ویل: سوباتای ته د دې کارونو لپاره را استولی یی؟!

آدینه گل په خوښی خواب ورکړ: هغه زه د تل لپاره تا ته درکړې یم.

بالخاش - خو زه تا ته اړتیا نه لرم.

آدینه گل وپوښتل: ولې؟ له ما دی بد راځي؟

بالخاش خواب ورکړ: نه برعکس زه تا خوښوم ته ډېر ښایسته یی خو زه غواړم تل

یوازې واوسم.

آدینه گل لاس د بالخاش پر برېښ اوره کېښود او ویې ویل: مور باید پرې نږدو چې

داسې یو جنگیالی یوازې پاتې شي.

بالخاش موسک شو: ښه نو ته همدلته پاتې شه.

آدینه گل په خوښی له ځایه پورته شوه په بېره له خیمې ووته او منډه یې کړه،

ترڅو دا زېری خپلو ملگرو ته ورسوي بالخاش د سختې ستړیا له امله ژور خوب وکړ.

کله چې آدینه گل د غرمې ډوډۍ پر وخت راویښ کړ، هغه له زحمت سره خپلې

سترگې پرانیستې.

د ادینه گل عجیب مینه د بالخاش سره پیدا کړې وه، نجلۍ به مړۍ د هغه خولې ته

ور اچوله، او له دې چې د بالخاش توجه یې ځان خواته جلب کړې وه، له خوښی په

ځان نه پوهیده، شپه نیمایي ته رسېدلې وه چې بالخاش د سوباتای خیمې ته ننوت.

د مغول خان جاسوس یوازې ناست و، او بالخاش یې د یوې مهمې موضوع لپاره

احضار کړی و. بالخاش د سوباتای له اجازې وروسته د هغه مخې ته کښېناست.

هغه د مغول خان د ځيرک سړي خولې ته ځير شو، او اټکل يې وکړ چې بايد کومه نوې دنده ورته وسپارل شي.

سوباتای عادت درلود چې د شپې کله چې ټول ويده وو خپل کسان خيمې ته راوغواړي او د هغوی ماموريت ورته اعلان کړي.

سوباتای وويل: نن دې ثابتته کړه چې يو دلاور او زړور سړی يې.

بالخاش ځواب ورکړ: خو ما خپل بریا ته پېر اميد نه درلود.

سوباتای موسک شو: ټولو ستا جگړه او دلاوری خوبه شوه.

بالخاش - ټول زما ملگري دي.

سوباتای وويل: زه تا د خپلو زړورو کسانو له پلې شميرم.

بالخاش وخنډل او ويې ويل: هغه انعام چې ما ته دې را لېږلی و پېر ارزښتناک و.

سوباتای په لوړ غږ وخنډل او ويې ويل: دا زموږ د هېواد يو پخوانی رسم دی موږ يو

فاتح جنگيالی ته همداسې قدر ورکو.

بالخاش پوښتنه وکړه: د هر بریا لپاره يې همداسې انعام ورکوی؟

سوباتای ځواب ورکړ: هو که بریا يوازې د يو تکړه سرتېري په نوم ثبت شوې وي.

بالخاش په معنا دار موسکا وويل: که داسې وی نو دا به درته لويه ستونزه جوړه

کړي، ځکه يو تجربه کار او زړور سرتېری ته که هر ځل يو شان انعام ورکول شی نو

کېدای شي د لوی لښکر بنسټ کېږدي.

سوباتای په لوړ اواز وخنډل او ويې ويل: نو ته دا ازاده لرې چې داسې يو لښکر جوړ

کړې، زموږ پر انعاماتو؟

دواړو څو شيبې په دی خبره وخنډل، او بيا سوباتای وويل: زه غواړم يو مهم

ماموريت درکړم او فکر کوم...

بالخاش د هغه خبره پرې کړه او ويې ويل: او حتماً دا ماموريت د خوارزم په خاوره

کې دی؟

سوباتای وخنډل او ويې ويل: هو همداسې ده.

بالخاش وپوښتل: چېرته بايد لاړ شم؟

سوباتای ځواب ورکړ: اترار ته!

بالخاش لاړ سوچ وکړ بيا ويې ويل: دا خطرناک ماموریت دی، کېدای شي په دی ماموریت کې ما لاسه ورکړئ، هلته که یو نفر لا ما وپیژني، نو غایر خان به د ټول ښار دروازي بند کړي، تر څو زه و نه تښتم!

سوباتای ډاډ ورکړ: زه پوره باور لرم، چې هلته به څوک تا و نه پیژنی ته به دیو سوداگر په بڼه اترار ته داخلېږي، له تا سره به پنځوس نور سوداگر هم وي نو هېڅ اندېښنه مه لره، هېڅ خطر به درته نه وي. بالخاش وپوښتل: زما ماموریت څه دی؟

سوباتای- ته به له یوه بل مامور سره یوځای، له اترار نه د خوارزم پلازمېنې ته ځي. بالخاش- نو دا واقعاً یو مهم ماموریت دی.

سوباتای موسک شو: له هغه څه هم زیات، چې ته یې فکر کوې.

بالخاش- په پلازمېنه کې به څه کوم؟

سوباتای- هغه مامور چې له تا سره یوځای کیږي، د نقشبې ټول جزئیات به درته تشریح کړي.

بالخاش موسک شو او طنز امیز توگه یې وویل: امم نو له دې معلومېږي چې زه به ډېر وخت له هغه انعام سره تېر نه کړای شم، چې ما ته مو راکړي!؟

سوباتای وخنډل او ويې ويل: هر وخت چې بېرته راشې هغه ستا ده.

بالخاش لاړ شېبه چې پاتې شو بيا یې وویل: زه پوهېږم چې د داسې انعام ردول یو ډول سپکاوی ښکاري خو زه نه غواړم د هغې ژوند خراب کړم.

سوباتای ورو سر وخوځاوه او ويې ويل: زه پوهېږم چې هېڅ نجلۍ نشي کولی د خان سلطان ځای ستا په زړه کې ونيسي، خو آدینه گل باید ضرور ومنی.

په هماغه شېبه کې ناڅاپه د یوې ښځې زوروره او دردوونکی چیغه د کمپ خاموشي او سکون مات کړ، سوباتای او بالخاش یو بل ته وکتل او دواړه له ځایه راپورته شول.

بالخاش- کېدای شي يو چا هغې ته زیان رسولی وي باید مرسته وکړو.
سوباتای ځواب ورکړ: زه فکر کوم يو بیګانه سرې کمپ ته راننوتی.
بالخاش- اجازه راکړئ، چې زه لار شم او هغه ښځه وژغورم.
سوباتای سر وښوراوه: نه ته همدلته پاتې شه دا د ساتونکو دنده ده.
بالخاش- ممکن هغه کس چې هغې ته یې زیان رسولی لا له کمپ څخه تښتېدلی وي؟
سوباتای- هېڅ امکان نلری ساتونکو به هغه ضرور راگیر کړی وی.
بالخاش- د هغې چیغې ښودله چې په جدي خطر کې ده، او ډېر خوږه شوی؟
سوباتای په کمزورې موسکا وویل: فکر وکړه چې دا ښځه وژل شوې ده! زما لپاره
مهمه دا ده چې قاتل پیدا کړم.

سوباتای د خیمې مخې ساتونکی راوباله او ورته ویې ویل: سمدستي لار شه او
وګوره چې څه پېښ شوي دی؟
ساتونکی په بیرې له خیمې ووت ډېر وخت نه و تېر شوی، چې د ساتونکو مشر خیمې
ته راننوت او د سوباتای نه یې د یو مهم موضوع د ویلو اجازه وغوښته.
سوباتای وویل: نزدې راشه.

ساتونکی وړاندې لار، د سوباتای ترڅنګ پر زنگنو شو او د هغه په غوږ کې یې څه
ووویل بیا ودرېد او ورو ورو له خیمې ووت، د سوباتای د څهری رنگ بدل شو او تندی
تروش کړو بالخاش چې هغه ته ځیر و اټکل وکړ چې شاید مهم خبر سوباتای ته
رسیدلی وی؟

بالخاش وپوښتل: ایا هغه ناپېژاند کس یې راگیر کړی؟
سوباتای چې لا هم تندی تروش وو او مخامخ یې کتل ویې ویل: نه تر اوسه نه دي
توانېدلي، خو هغه وژل شوې ښځه ...

هغه څو شېبې چې پاتې شو بیا یې وویل: زه غواړم چې له تا سره یوځای هغه
خیمې ته لار شم چې هغه ښځه پکې وژل شوې ده.

دواړه له ځايه ودرېدل، بالخاش فکر وکړ چې شايد هغه ښځه د سوباتای د خوښی ښځه وه چې داسی خفه شو؟ ځکه د هغه د رویې له بدلون څخه له وریاه ښکاره وه چې دا قتل سخت ځورولی دی، سوباتای څو شپې ولاړ و بیا له خیمې ووت بالخاش هم ورپسې روان شو. یو ساتونکی چې مشعل یې په لاس کې و د دوی مخکې روان و. د ساتونکو مشر د سوباتای تر شا قدم په قدم روان و او بالخاش ورسره اوږه په اوږه مخ ته تله د کمپ فضا گډوډه شوې وه سرتیری زنگېدلي ولاړ وو او شور ماشور جوړ و، هر چا له یو بل څخه پوښتل: څه پېښ شوي؟

کله چې هغوی د سوباتای له خیمې یو څه فاصله واخیسته د کمپ قوماندان هم ورسره یوځای شو هغه له سوباتای وپوښتل: دا وژل شوې ښځه څوک وه؟ سوباتای ځواب ورکړ: ور به شو چې جسد وگورو، بیا به درته ووايم چې دا د کمپ له ښځو څخه وه که نه؟

ډېر ژر هغوی د بالخاش خیمې ته ورسېدل، یو شمېر ساتونکي او سرتېري، چې له خپلو ځایونو راوتلي وو، د خیمې شاوخوا ولاړ وو بالخاش چې دا حالت ولید حیران شو.

سوباتای د خیمې مخې ته ودرېد بالخاش ته یې وکتل او ویې ویل: هغه ښځه ستا په خیمه کې وژل شوې ده.

بالخاش، چې لا هم حیران و وویل: ولې زما په خیمه کې؟! هسې نه چې آدینه گل وژل شوې ده؟

سوباتای ورو سر وڅوځاوه او ویې ویل: هو تا سم اټکل وکړ.

بالخاش چې دا خبره واورېده، سخت اغېزمن شو د سوباتای له اجازې پرته په بیړه خیمې ته ننوت هلته د آدینه گل په وینو ککړ جسد ولید چې یو چاقو یې له شا لخوا په زړه وهل شوی وو. د بالخاش قدمونه درانه شول له ځايه یې حرکت نشو کولی... سوباتای او د کمپ قوماندان هم خیمې ته ننوتل.

آدینه گل د بالخاش د بستر څنگ ته غورځیدلی وه، د هغې وینه د فرش پر غالیو او بستر پاشل شوی وع چاقو لا هم د هغې په شا کې نښتې وه. بالخاش ژور ساه واخیسته د هغې مړي ته یې کتل او ویې ویل: دا بېچاره نجلۍ چا په دومره بې رحمۍ ووژله؟!

د کمپ قوماندان وویل: کېدای شي قاتل زموږ دښمن وي...

سوباتای په کمزورې موسکا سره، وویل: که قاتل زموږ له دښمنانو څخه وای، نو باید ته او زه یې وژلی وای نه دا بېچاره نجلۍ! زه پوره ډاډه یم چې قاتل زموږ له خپلو کسانو څخه دی باید پلټنه وکړو.

بالخاش چې سخت خواشینی و وویل: تاسو باید هماغه وخت چې د آدینه گل چیغې مو واورېدې، ما ته اجازه راکړې وای چې مرستی ته یې ورشم، که ما ته مو اجازه راکړې وایې اوس به مې قاتل راکړې وای لرلی!

سوباتای په بې پروایۍ وویل: لا هم ناوخته نه دی زما کسان به ډېر ژر قاتل معلوم کړي.

د کمپ قوماندان د مړي شاوخوا وکتل هر څه یې ویل بیا یې وویل: پرته له دې چاقو چې د مقتولې په شا کې نښتې ده بله هېڅ نښه د قاتل نه ده پاتې.

سوباتای پر مړي ورتپت شو د هغې د شا څخه یې چاقو را وویست، په وینې ککړ چاقو ته یې به ځېر وکتل او ویې ویل: همدا کافي ده، همدا په وینو لړلی چاقو به موږ ته د قاتل نښه راکوي.

بالخاش چې د مړي څنگ ته پر گونډو ناست و، د آدینه گل وپښته یې له مخه لرې کړل د هغې پر څېره د سخت درد نښې پرتې وې. هغه چې له غوسې ډک و وویل: قاتل چې هر څوک وی زه به یې خپله سزا ورکوم.

سوباتای په معنادار موسکا وویل: ایا دا ته نه وې چې هغه دی یو څو شیبی مخکی رد کول! او ویل دی واخله خپل ډالی؟ تخو اوس باید خوشحاله اوسېږې ځکه نور آدینه گل نشته چې درسره د محبت خبرې وکړي.

بالخاش چې سخته خواشینی و وویل: منم چې ما هغه نه غوښتل، خو پر مرگ مې

هم نه وه پيرزو د هر بې گناه كس مرگ ما ته درد راکوي! تاسو ملامت ياست چې دا نجلۍ مو له هغه سرې جدا كړه، چې هغه يې خوبوله، او دلته مو رالېږله. قاتل بايد هماغه سرې وي چې د انتقام لپاره راغلی وي.

د کمپ قوماندان وويل: زه هم فکر کوم چې خبره همداسې ده، لکه بالخاش چې وايي.

خو سوباتای په خپله زېره که لهجه وويل: نه! زه فکر نه کوم چې د آدينه گل وژنه دې يوازې د انتقام لپاره شوې وي بايد بله ژوره وجه ولري. بالخاش چې تيزهوشه او چټک فکره سرې و وويل: که زه اشتباه نه يم پوهه شو نو قاتل اصلاً غوښتل چې ما ووژني خو په غلطۍ کې يې دا بې گناه نجلۍ قرباني کړې ده!

سوباتای چې ژور فکر يې کاوه سر وښوراوه او ويې ويل: زه هم همدا گمان کوم، قاتل د دې لپاره خېمې ته داخل شوی و، چې تا ووژني، هغه گمان کړی وو چې په بستر کې ته ويده يې؟ خو د غلطی څخه يې دا بې وسه نجلۍ ووژله، خو زه بايد ووايم چې ته يو ډېر زيرک سرې يې، او دا چې دومره ژر دی خبری ته فکر لارو او درک دی کړه زه دی نور هم حيران کړم زه ډاډه يم چې ته به زما له مهمو او غوره جاسوسانو څخه شې او ستا خدمتونه به د مغول خان له پاره ارزښتناک وي.

د کمپ قوماندان چې د بالخاش خبرو ته يې په غور غور نيولی و وپوښتل: تا څنگه دا فکر وکړ چې قاتل اصلاً ستا د وژلو نيت درلود؟ په داسې حال کې چې ته هغه نه پېژني؟

بالخاش په ډاډه لهجه ځواب ورکړ: دا ځکه چې ما په ميدان کې 'اولجای' وواژه هغه دلته ډېر دوستان لری داسی حال کې چې ټولو فکر کاوه زه به د هغه په لاس ووژل شم مگر زما بریا ممکن د اولجای دوستانو وسوسه کړې وي چې د هغه انتقام له ما واخلي.

سوباتای، له لنډې خندا سره وویل: او هغوی ډېر ژر اقدام وکړ د غچ اخیستو. بیا یې د کمپد قوماندان پر اوږه لاس کېښود او دواړه له خیمې ووتل، بالخاش یو شېبه د آدینه گل بې حرکتې جسد ته ځیر شو، بیا یې داسې حال کې چې زړه له خفگان او غوسې ډک و ژوره ساه واخیسته او خیمه یې پرېښود. په ذهن کې یې یوه جگړه روانه وه یو خوا یې د آدینه گل بې گناه مرگ ځوروه، او بل خوا د قاتل د پیدا کولو ژمنه یې زړه ته اور اچولی و.

هغه د خیمې څخه لری شو د لږ مزل وروسته د کمپ مشر د هغوی څخه جلا شو، یو باتای بالخاش ته وویل: کوم نوی خیمه یې چې ستا لپاره تیاره کړې هلته ورشه، خو پام کوه د آدینه گل قاتل لا هم نه دی گیر شوی امکان لری بیا درته په کمین کې ناست وی!؟

بالخاش په غوسه وویل: کاش همداسې ویی او د سهار د رڼا راختو مخکې ورسره ووینم.

سوباتای چې د بالخاش د خبرو له اندازه یې خوند اخیست وی خندل او ویې ویل: زه دا منم چې ته یو دلاور او هوشیار سړی یی، خو زیات غرور هم ښه نه وی، مغولان هغه ډله چې زه هم یو له هغوی یم نه یوازې چټک بلکې انتقام غوښتونکي خلک دي. که ته غواړې ژوندی پاتې شې نو احتیاط وکړه.

بالخاش په آرامه ساه واخیسته بیا یې په ډاډه غږ وویل: زه هیڅکله په خپل ځان مغرور شوی نه یم، حتی هغه مهال چې 'اولجای' مې ووژا زه مغرور نه وم، ځکه پوهېدم چې دا یوازې د تقدیر یوه لوبه ده که زما برخلیک دا وي چې د آدینه گل د قاتل په لاس ووژل شم نو هېڅ ځواک به دا تقدیر بدل نشی کړی، او زه له هرې وېرې پرت خپل تقدیر ته هرکلی وایم.

سوباتای چې د بالخاش زپورتیا یې ستایله په ژور فکر کې شو بیا یې وویل: زه تر اوسه له داسې سړي سره نه وم مخ شوی چې ستا په څېر فکر وکړي ته که څه هم مغول نه یې، خو زه تا له خپل د قوم له کسانو څخه حسابوم او هیله مند یم چې د

راتلونکو جگړو په سختو میدانونو کې بریالی شې. اوس هم خپل نوي خیمې ته لار شه او ځان ته پام وکړه که له قاتل سره مخ شوې، نو هڅه وکړه چې هغه ژوندی ونیسې دا مهمه ده چې هغه ژوندی راوړي ځکه باید له پوښتنو وروسته سزا ورکړل شي.

بالخاش چې د سوباتای خبرې ورته شکمنې ښکاریدې په پوسخند وویل: ژوندی نیول؟ هغه هم د داسې سپرې چې زما د وژلو پلان لري او د آدینه گل د بې گناهی پروا یې ونه کړه؟ دا خو یو خطرناک کار دی او شاید هم ناممکن وي؟! هغه یوه شېبه چوپ شو بیا یې په نیوکه وویل: هسې نه چې ته غواړې زه هم د آدینه گل په څېر قرباني شم؟

سوباتای په لوړ غږ خنديد او ویې ویل: ته زما په ملاتړ کې یې، د ساتونکو مشر ته مې حکم ورکړی چې څو تنه نگهبانان په پټه ستا د خیمې شاوخوا وټاکي که کوم وخت ...

بالخاش د هغه خبرې پرې کړې او ویې ویل: ما یوازې پرېږده، زه ساتونکی ته اړتیا نلرم که قاتل احساس کړي چې څو کسان په کمین کې ورته ناست دي، نو بل پلان جوړوي چې ما داسې له منځه یوسي چې څوک متوجه نشي. سوباتای په حیرانتیا سره وویل: نو ته غواړې چې یواځې ورسره مخامخ شې؟ بالخاش- هو زما په اړه فکر مه کوئ.

سوباتای- ته یو زړور او جرات لرونکی سپرې یې.

بالخاش- خو زه چندان پیر امید ځانته نه لرم.

سوباتای- ته کولی شې چې خپل خیمې ته لار شې.

او بیا د ساتونکو مشر ته وکتل او ویې ویل: بالخاش ته لارښوونه وکړئ.

دوی له یو بل څخه جلا شول، بالخاش د ساتونکو مشر سره هغه خیمې ته لار چې د هغه لپاره ټاکل شوې وه. د دېچ خیمې ځای تقریباً د کمپ په پای کې و. هلته چې ورسیدل د ساتونکو مشر پوښتنه وکړه: آیا کوم څه غواړئ؟

بالخاش وویل: زما لپاره دعا وکړئ.

د ساتونکو مشروویل: ته یو زړور سړی یې

بالخاش - امید لرم چې همداسې وي.

او خپل خیمې ته داخل شو، د ساتونکو مشر د درنو گامونو غږ چې له هغه ځایه لیرې کیده په څرگنده توگه اوریدل کیده. بالخاش په چوپتیا سره د خیمې یوه تیاره کونج ته تکیه ورکړه او خپل خنجر یې کلک ونيوله، د شپې سره هوا یې بدن ولړزوه د هغه ذهن د آدینه گل د وینې توییدو انځور ته تللی و چا دا معصومه نجلۍ وژلې وه؟ ایا دا د انتقام یوه بله لوبه وه؟ که نه یو پټ راز پکې نغښتی و؟

بیرون کمپ کې یو غیرعادي چوپتیا خپره وه، یوازې د باد نرم زمزمه د جنګی اسپو کمزور یحرکات او د ساتونکو گامونه اوریدل کېدل. بالخاش له ځانه سره وویل: قاتل به حتمي راځي... خو زه باید مخکې له دې چې هغه ما ووژني پوه شم چې ولې یې دا قتل وکړ؟ شپه اوږده وه خو هغه خوب ته نه و تیار سترګې یې د خیمې د دروازې پر خوا ټینګې کړې او غوږونه یې د هر ډول مشکوک حرکت په لټه کې ول آیا قاتل به نن شپه راڅرګند شي؟ که نه هغه د بلې مناسبې شېبې انتظار باسي؟

بالخاش د هغه سړي انتظار درلود چې د ده پر ځای یې آدینه گل وژلی و. تقریباً یې باور درلود چې د سپېدو مخکې قاتل د ده د وژلو لپاره راځي، سترګې یې تیارې ته روږدې شوې وې او ټول حواس یې د خیمې بهر خوا ته وو دومره یې امید نه درلود چې ژوندی پاتې شي، د سوباتای خبرې یې د خطر زنگ پشان په ذهن کې تېرولې: مغولان چې زه هم یو له هغوی یم سخت غچ اخیستونکي او چټک دي، ځان ته پام کوه. کمپ په خاموشي کې ډوب و، خو د بالخاش د خیمې چوپتیا وپروونکې وه یو سړی د دې لپاره خیمې ته راغلی و چې هغه ووژني خو پر ځای یې یوه بې گناه نجلۍ وژلې وه دا وژنې د هغه ارام اخیستی وو.

ځان سره وويل: شايد زه غلط شوی اوسپریم او همغه کس چې آدینه گل يې وژلې، اصلي هدف يې همغه وه؟ خو نه سوباتای هم زما نظر تاييد کړو هغه زيرک او هونبیار سړی دی، هېڅکله نه تېروځي..

يوه يا دوه ساعته همداسې تېر شول بالخاش د خيمې په يوه کونج کې ناست و، چوپتيا له وېرې سره يو ځای شوې وه، بالخاش ناڅاپه د پښو ورو غږ محسوس کړ ځان سره يې وويل: خپله دی را روان دی...

پاڅېده او ودرېد د پښو غږ هم ودرېد لږ وروسته بيا يې واورېد داسې ښکارېده چې څوک خيمې ته نږدې کېږي ډېر احتياط کوي او ښايي لوڅي پښی وهې! غږ ورو ورو واضح کېده داسې ښکارېده چې ناشناخته کس د خيمې تر شا ولاړ دی خو بيا غلی شو.

بالخاش د خپل خنجر لاستي ټينگه ونيوه ټول تمرکز يې د خيمې دروازې ته و کله چې د پښو غږ بيا واورېده ساه يې بنده کړه. ناڅاپه د خيمې د دروازې مخې ته يو سيوری راښکاره شو لومړی يې فکر وکړ چې هسی د ده خيال او وهم دی! خو دا يو سړی و چې ورو ورو دننه کېده، بالخاش په خپل ځای گنگس ولاړ و سترگې يې په هغه سيوري خښې کړې وه، داسې ښکارېده چې دغه ناشناخته کس هم په لاس کې خنجر لري...

سړی ورو ورو ښکته شو پر گوتو کېناست او په احتياط يې لاسونه پر ځمکه کش کړل داسې ښکاره کېده چې د بالخاش د بستر ځای معلوموي! کله چې ډاډه شو چې بستر ته رسېدلی ورو پاڅېد دا هماغه شيبه وه چې غوښتل يې خپله شومه دسيسه عملي کړي، هغه لاس چې خنجر يې نيولی و، پورته کړ او بيا يې په چټکۍ ښکته راوړ د خنجر تېره څوکه هوا څېرې کړه او په بستر کې کېناست خو دقيقا هماغه لحظه بالخاش له شا ځان پرې وغورځاوه د خنجر تېره څنډه يې د هغه تر ستوني لاندې کېښوده او په گواښ آمیزه لهجه يې وويل: که مقاومت وکړې سر به دې له تنه جلا کړم.

سړې له وېرې ژبه وچه شوه حرکت یې ونه کړ.

بالخاش وپوښتل: ته څوک یې؟ نوم دې وایه او خنجر دې د خیمې بلې خواته وغورځوه.

سړې ځواب ور نه کړ، بالخاش چې یو لاس یې د هغه تر زړې لاندې و فشار یې ورکړ، د سړې سر یې شا ته کش کړ او ویې ویل: اوس د آدینه گل د انتقام اخیستو وخت دی! خنجر دې وغورځوه.

سړې لا هم چوپتیا غوره کړې وه، ناڅاپه هغه خپل وسله وال لاس پورته کړ او په چټکۍ یې ځان وڅوځاوه تر څو بالخاش ناڅاپه راگیر کړي او د خنجر یوه ضربه ورکړي او ځان خلاص کړي، خو بالخاش پرته له دې چې ووېرېږي، سړې په زوره مخکې ووهلو او خپله یې شاته ټوپ کړ.

سړې چې لاس یې پورته کړی و د دې ناڅاپي حرکت له امله تعادل له لاسه ورکړ او پر مخ پر بستر پرېوت او تر هغه مخکې چې پورته شي د بالخاش د بدن دروندوالی یې احساس کړ، بالخاش د هغه اوږده وپښتان له شا ونيول، او په داسې حال کې چې له سختې غوسې لړزېده څو ځله یې د هغه سر پر ځمکه وواهه د سړې غږ د سخت درد له امله د ستوني په منځ کې بند پاتې و...

بالخاش نور خنجر ته اړتیا نه لرله سړې ته یې داسې حالت ورکړی و چې پرته له وسلې هم کولی شو هغه ووژني خپل خنجر یې یوې خوا ته وغورځاوه او د ناشناخته سړي وسله وال لاس یې کلک ونيوه پورته یې کړ او ناڅاپه یې په ټول قوت تاو کړ. سړې د سختې درد له امله چیغه وکړه او خنجر یې له لاسه ولوېد. بالخاش د هغه د کالو یخن کلک ونيوه له ځمکې یې راپورته کړ او د خیمې څخه یې بهر کش کړ. سړې سکوت مات کړ او وویل: تا به ضرور وژني ...

د هغه غږ بالخاش ته اشنا ښکاره شو لږ یې فکر وکړ بیا یې په حیرت وویل: بالاخره مې وپېژندلی ته هماغه قا آن یې د اولجای نږدې ملگری کنه؟
قا آن د غوسې او کینې څخه په ډک غږ وویل: زما ملگری به تا ژوندی پرېنږدي!

بالخاش هغه په زوره وړاندې ووهلو قا آن چې خپل تعادل يې له لاسه ورکړی و څو قدمه لاړ خو ځان يې نشو کتنړولولی او پر مخ پر ځمکه ولوېد.

بالخاش ورو ورو ورنژدې شو. قا آن نور د پورته کېدو وس نه درلود مخ يې له وينې ډک و او سخت درد يې احساساوه. بالخاش په لوړ غږ چيغه کړه: ساتونکو! ساتونکو.. د کمپ خاموشي يو ځل بيا ماته شوه د څو کسانو د پښو گړندۍ قدم اخيستل واوريدل شو چې د بالخاش د خيمې پر لور منډې وهي.

قا آن هڅه وکړه چې له ځمکې پورته شي خو بالخاش خپله پښه د هغه پر غاړه کېښوده او ويې ويل: کاشکې مې وژلی وای، خو نه ته بايد د ټولو په وړاندې محاکمه شۍ.

قا آن چې غږ يې په سختی اوريدل کيده و وويل: ته زموږ دښمن يې او ډېر ژر به ووژل شۍ.

بالخاش د هغه پر غاړې زور ورکړ او وويل: زه به له سوباتای وغواړم چې اجازه راکړي تا ووژنم زه بايد د هغې بې گناه نجلۍ انتقام واخلم.

په دې وخت کې څو ساتونکي راورسېدل يو يې مشعل پورته نيولی و، بالخاش ساتونکو ته مخ کړ او ويې ويل: دا هماغه کس دی چې آدينه گل يې وژلی، نوم يې قا آن دی.

ساتونکو يو بل ته وکتل او له تعجبې يې دا نوم تکرار کړ:
قا آن؟!

بالخاش خپله پښه د قا آن له غاړې پورته کړه او ساتونکو ته يې وويل: له دی ځای بوژی.

دوه ساتونکي رامخکې شول قا آن يې له ځمکې راپورته کړ د هغه مخ له دورو او وينو ډک و، په همدې وخت کې د ساتونکو مشر په بيړه ځان راوړساوه. کله يې چې قا آن وليد له حيرانۍ يې سترگې پراخې شوې بالخاش د ساتونکو مشر ته وکتل او ويې ويل: دی د سوباتای خيمې ته يوسئ.

د ساتونکو مشر په درنښت وویل: ته یو زړور او بهادر سپی یې.
بالخاش موسکی شو او وویل: او تاسې هم زما لپاره دعا کړې وه.
ساتونکو قا آن رابنکلو او له هغه ځایه یې بوتلو.

لمر تازه د غرونو له شا راختلی و، او د پراخ قپچاق دښتې ته یې زرین رڼا ورکړې وه
هغه سهار د مغولو په کوچني کمپ کې غیرعادي شورماشور و، هر چا یو له بله
پوښتل: "قاتل به څه وخت اعداموي؟" په کمپ کې د انتظار فضا خپره وه. د آدینه گل
قتل هغه هم د بالخاش په خیمه کې ټولو ته حیرانوونکی و. خو د کمپ پېرو کسانو
ته لا معلومه نه وه چې آدینه گل ولې وژل شوې؟ یوازې د قا آن نوم چې د هغې د
قاتل په توګه یادېده د هر چا پر ژبه و، نور نو داسې څوک نه و چې د بالخاش نوم
یې نه و اورېدلی هغه چې د اولجای پر وړاندې یې د یو پر یو جګړې په پایله کې
اولجای وژلی و

او له کمناۍ راوتلی و او د اترار دلاور په توګه مشهور شوی و. په همدې حال کې
سوباتای چې د مغول خان یو له دوو سترو جاسوسانو څخه و په خیمه کې قدم
واوه د هغه څېره سخته فکر کوونکې او اندېښمنه ښکارېده هغه د بالخاش راتګ ته
انتظار و څو شېبې وروسته چې بالخاش خیمې ته داخل شو سوباتای ودرېد او ویې
ویل: بالاخره دې قاتل وپېژاند؟
بالخاش وویل: قا آن یو احمق سپی دی، د دې لپاره چې ما ووژنې عجیب بېرېه کوله
او همدا بېرېه هغه راګیر کړ.

سوباتای په کمزوی موسکا وویل: که هغه درغلی هم نه وای ما به د غرمي تر مخه
پیدا کړې وای، ما له مخکې اټکل کړی و چې قاتل به څوک وي! قا آن د اولجای د تره
زوی دی او کله چې ته له هغه سره یو پر یو جګړه کې بریالی شوې، قا آن له تا سره
سخت کینه واخیسته.

بالخاش- که هغه دومره بېړه نه وای کړې، امکان یې درلود چې بريالی شوی وای او زه یې وژلی وای.

سوباتای چې لا هم یې خپل نظر له بالخاش نه و اړولی وویل: نن ټول خلک منتظر دي چې یو ځل بیا ستا زپورتیا وويني.
بالخاش له حیرانی وویل: زپورتیا؟ ستاسو پر مطلب نه پوهېږم؟

سوباتای- زموږ د مغولانو ترمنځ یو رسم دی، یو کس که په دوکه وغواړي د یو چا د وژلو هڅه وکړي خو بريالی نشي، نو دواړه مخامخ سره دروو، ترڅو یو له بل سره سپنه په سپنه یو پر یو جگړه وکړي.

بالخاش- خو قا آن قاتل دی، هغه آدینه گل وژلی او باید سزا وويني، نه دا چې د پهلونې میدان ته راشی.

سوباتای- یوه بله لاره هم شته.

بالخاش- کوم لاره؟

سوباتای- دا چې ته باید د جلاد وظیفه پر غاړه واخلي او قا آن ته خپله سزا ورکړې، د هغه غاړه پرې کړې، تر څو بیا څوک جرئت ونکړي داسی کار وکړي.

بالخاش چې سخت ناراحته شوی و وویل: نه! زه هېڅکله دا کار نشم کولی، دا سمه ده چې د قا آن پشان کسانو څخه ویره نلرم خو دا نشم کولی چې د جلاد کار وکړم بل څوک ورته پیدا کړئ.

سوباتای په آرامه خو په امرانه لهجه وویل: ته باید له دې دوو لارو یوه انتخاب کړې. بالخاش- که یو پر یو جگړه کې زه د هغه په لاس ووژل شوم بیا؟ سوباتای ځواب ورکړ: بیا به یې د اس پر شا وتړو او په دښته کې به یې خوشې کړو. بڼه دا ده چې تر بلې پېښې مخکې همدا اوس یې سزا ورکړو.

بالخاش چې تندي تروش نیولی وو وویل: له ما مه غواړئ چې ورسره جگړه وکړم یا د جلاد وظیفه پر غاړه واخلم.

سوباتای په کلک وویل: زه درته امر درکوم، ته باید زما اطاعت وکړې بالخاش!

بالخاش په قهرجنه لهجه ځواب ورکړ: زه د یوه ناسم امر اطاعت نه کوم، که سزا ورکوي ورکړه کنه نو په اس یې وتړئ او دښته کې یې پرېږدئ، خو له ما مه غواړئ چې له هغه سره مبارزه وکړم یا د یوه جلاد کار ترسره کړم. دا کار زما له وسه نه دی. قا آن یو قاتل دی هغه یوه بې‌گناه نجلۍ وژلې او باید سزا وويني.

سوباتای چې لا هم بالخاش ته کتل د هر څومره زغم او تحمل سره لږ غوسه شو د بالخاش توندې او سپینې خبرو وځوراوې، څهره یې سره شوه، لاس یې پورته کړ او بالخاش ته یې څپېړه ورکړه او بیا په قهر یې ورته وویل: داسې کار مه کوه چې خپل پر لاسونو دی ووژنم! ته د زموږ له سرتېرو یې ته باید زما او یا د چپه نویان امرونه ومنې، هېر دې نه شي چې ته د غایرخان په زندان کې وې، هغه ستا د مرگ فرمان ورکړی و، او زما سرتېرو ته هغه وخت وژغورلی چې جلاد دې د وژلو لپاره چمتو ولاړ وو.

بالخاش د ناڅاپي څپېړې له امله سخت غوسه او بې‌کنټرول شو، خو ځان یې ونیو احساس یې کاوه که غوسه کنټرول نه کړي، نو یو ناسم عمل به ترې وشي چې پایله به یې د ده مرگ د سوباتای له لاسه وی ...

د دوزخ څخه یو سړی د ناول لومړۍ پړاو پای لیکوال: امیر عشیري.
ژباړن: خواجه‌زي

زموږ د داسې نور ښایسته ناولونو او کتابونو د ویلو لپاره زموږ د ټلگرام چینل ته راشي.

دا هم زموږ د چینل لینک: <https://t.me/pashtoonovels0>

دا هم زما شخصي ایډي: @shuhab09

او دا هم زموږ د یوتیوب چینل لینک دلته غږیز ناولونه نشر کو..

چینل لینک: <http://www.youtube.com/@PashtooNovls09>

دا هم د مدیر د جمیل آدرس: shuhabkhan795@gmail.com

دا هم د خواجه زي صیب د فسیوک ایډی:

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61572668542014>

یا هم کولې شې سرچ کړې: خواجه_زي صیب. نو ایډی به تاسو ته راشې.

او دا هم د خواجه زی صیب د اکس "ټویټر" پاڼې ایډی:

دا هم ایډی: <https://x.com/shuhab09?s=09>

انسټاگرام ایډی: <https://www.threads.net/@shuhab09>

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**